

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BE
WIT
CHED
RENLEY WALLIS**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

B E W I T C H E D

Renley Wallis

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Renley Wallis

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa süreli kullanımlar hariç, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. eleştirel makaleler veya incelemelerdeki alıntılar.

Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitabın hiçbir bölümü makine öğrenimi için kullanılamaz.

Kapak tasarımı Renley Wallis'e ait

OceanofPDF.com

UYARI: Yazar ve bu kitabın yayınlanmasında yer alan tüm taraflar, bunun bir kurgu eseri olduğunu kabul etmekte ve tüm okuyuculara aynı şeyi yapmalarını tavsiye etmektedir. Ne olursa olsun, bu kurgu eserin yayınlanması, bu kitapta yer alan herhangi bir eylem, olay ve/veya hikayenin onaylandığı anlamına gelmez. Ayrıca, bu kitaptaki kurgusal anlatılar, bu hikayedeki karakterler tarafından gerçekleştirilen eylemleri normalleştirme veya teşvik etme niyetiyle yazılmamıştır ve hiçbir şekilde gerçek kişilerin yaşamlarını etkileme girişimi olarak algılanmamalıdır. Her ne kadar bu kurgu eser Görünüşte gerçeklikle örtüşen temalar içermekle birlikte, yazar ve bu kitabın yayınlanmasında yer alan tüm taraflar, bu kitabın içeriğinin herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde gerçeğin bir yansıması olduğunu şiddetle reddetmektedir. insanlar, gerçek ortamlar ve/veya gerçek olaylar. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla ve/veya gerçek eylemlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DEDICAITON
Ddbbs'ye <3

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap için yaptığı her şey için Kristen'a özel bir teşekkür etmek istedim, özellikle de ona kısa sürede bir düzenleme talebi bıraktığımda ve beni yazmaya geri davet eden ve beni her zaman birbirlerini destekleyen mükemmel bir gruba davet eden ilk insanlardan biri olduğu için. Bu kitabın başlangıcında benimle birlikte olan herkese ve benim için destekleyici ve sorgulayıcı bir yazı bırakan her yorumcuya teşekkür etmek istiyorum. Bu beni gerçekten ayakta tuttu ve bu hikayenin sonuna ulaşmama yardımcı oldu. Yol boyunca yanıma aldığım herkese minnettarım ve umarım bir sonrakinde de yanımda olursunuz. Hepinizi seviyorum ve teşekkür ederim!

OceanofPDF.com

BÜYÜLENDİ

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

YAZAR HAKKINDA

OCEANOFPDF.COM

ÖZET

Layla mükemmel ilaçlanmış bir omega. Neredeyse bir beta. Ve olması gereken de bu. Kocaları çalıp evlilikleri mahveden diğer omega'lar gibi değil. Hayır, o iyi bir omega, tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi.

Ama baskılayıcı ilaçları yaramadığında ve asla olmak istemediği şeyle yüzleşmek zorunda kaldığında ne olur? Gelenekselci olduğunda ne olur- Onu hayatının en kötü gününde bulan alfa Jaxon?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

L Ayla Nash başını eğerek dalgalar halindeki kızıl saçlarının arkasına saklandı ve küçük kafedeki kimseye doğrudan bakmamaya çalıştı.

Tedirginlik sinirlerinin üzerine damlayarak ürpermesine neden oldu. Çok fazla insan, çok fazla alfa vardı. Onların kokusunu alabiliyordu: misk, talaş, çam, çimen, yağmur, deri ve ateş.

Kazağını çekiştirerek kollarının bileklerindeki koku bezlerini, yüksek yakasının da boynundakileri örtmesini sağladı. Bezeler biraz şişmiş ve ağrılıydı. Her zaman böyle olurdu.

Regl oldu. Bu kadar erken adet görmesi beklenmiyordu. Aldığı baskılayıcı ilaçların yumurtlamayı üç ay daha geciktirmesi gerekiyordu, ama bu ilk kanaması değildi. Bu sadece başka bir rahatsızlıktı. olduğu şeyle birlikte geldi.

Gözlerini kapıdan ayırmamaya çalıştı ama bir alfa sürekli gözünü yakalamaya çalışıyordu. Layla bir önceki sakinin masasının üzerine bıraktığı gazeteye döndü. Gazetenin manşeti Layla'nın midesini rahatsız edici bir şekilde bulandırdı.

Her Yıl 2.000 Omega Çalınıyor

Omega Araştırma Merkezi'nin son raporuna göre, tüm omega çiftleşmelerinin yaklaşık %15'i gelin çalmanın bir sonucudur. Gelin çalmayı düzenleyen tarihi yasalar uyarınca, alfalar her yıl ülke çapında iki binden fazla omegayı ailelerinden çalmaktadır. Yaygın olarak barbarca bir gelenek olarak görülen gelin çalma, yalnızca bir omega eş bulmanın biyolojik bir zorunluluk olduğunu iddia eden birkaç alfa tarafından uygulanmaktadır. Adam kaçırmaya karşı yasalar, beta eşlerini çalan alfaları kovuşturmak için kullanılmış olsa da, omega kaçırma olaylarının yasaklanması konusunda çok az ilerleme kaydedilmiştir. Son otuz yıl içinde en yaygın olarak rapor edilen örnek, moda tasarımcısı Alfa Perrin Iverson tarafından çalınan Nash Realities'in varisi Omega Summer Nash'tir. Summer Nash'in hala açıklanmayan koşullar altında ani ölümü ve hemen ardından Perrin Iverson'un bir alfa düellosunda ölümü, aileler arasındaki davaları daha da karmaşık hale getirdi.

Layla yüzünü buruşturdu. Muhabirler, yıllar önce teyzesine ne olduğu konusunda fikirlerini sunmak için sabırsızlanıyordu. O tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Summer teyzesinin başına gelenler. Perrin Iverson, ölümüne alfa düellosundan hemen önce onu öldürdüğünü itiraf etmişti. Annesi Bryson amcasına bu konuda çenesini kapamasını söylediğinde bile yemek masasında sık sık anlatılan bir hikâyeydi bu. Cinayet uygun bir akşam yemeği sohbeti değildi.

Önüne büyük boy kafeinli bir canavar düştü ve Mina masanın diğer tarafındaki sandalyeye kayd. Layla ona göz kırptı. Kız kardeşinin içeri girdiğini fark etmemişti bile.

Mina ilk kez gerçekten de uygun giyinmişti. Koyu renk saçları düzgün bir topuzla toplanmış ve kravatsız siyah bir takım elbise giymişti. Bu bir şey değildi

Mina seçerdi ama üniforma yüzünden. Güzel görünüyordu. Presentabl. Gerçek bir iş onun için iyiydi. Amacı olmayan bir alfa tehlikeli bir alfaydı ve Mina her zaman biraz tehlikeli olmuştu.

Mina kâğıdı ellerinin altından çekip çıkardı ve evirip çevirdi. Kaba. Hâlâ onu okuyordu. "Bizim hakkımızda konuşmaya başlamadan önce kaç cümle kuracaklar?"

"Üç."

"Roan'dan bahsediyorlar mı?"

Layla sinirlendi. "O kadar ileri gitmedim."

"Pislikler," diye homurdandı ve başını kaldırıp baktı. Gözlerini Layla'ya dikti. "Bu şeyleri okumamalısın. Seni sebepsiz yere strese sokacak."

Gerildi. Omega unvanına sahip olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Hormon baskılayıcıları ve düzenleyicileri sayesinde tıpkı annesi gibi o da bir betaydı. Isınmak yok. Flört yok. Garip bir muhtaçlık yok. Mutlu evli çiftlerin arasını açmak yok. Sanki hiç omega değilmiş gibiydi. "Stresli değilim. "Stresli değilim.

Ben mi? Ben bir... Ben sayılmam."

Mina kendi buzlu sade kahvesinden bir yudum aldı ve yüz ifadesi biraz değişmiş bir halde masaya baktı.

"Ne?" Layla sordu.

"Kokuyorsun."

Layla Mina'ya en iyi bakışını attı çünkü bu gereksizdi ve Kaba.

Mina omuz silkti ve ağzına bir parça buz attı. "Öyle. Bastırıcıların işe yarıyor mu?"

Layla soluk yanakları utançtan kızarmış bir halde dudak büktü ve etrafına kulak misafiri olup olmadıklarına baktı. "Bunu sormamanız gerekiyordu."

"Hayır, alfalar ne sorabilirler." Mina kafenin diğer tarafındaki birine ters ters . Gerçekten korkutucu olamayacak kadar küçüktü ama bu onu sadece bıçak gibi yapıyordu.

Mina Nash önce ısırıp sonra soru sorma eğilimindeydi. Layla bunu ilk elden görmüştü -birkaç kez. Hatta Layla'nın eski erkek arkadaşına bile saldırmıştı, yıllardır tanıdıkları bir beta oğlanıydı ve Layla tam iki hafta çıkmış, Mina onu ısırıktan sonra gözyaşlarına boğulmuştu. Kız kardeşi Ryan'ın ilk tartışmalarına neden olacak ne yaptığını bile ; sadece koşup kolunu ısırılmıştı.

Kimse onun tarafını da tutmamıştı. Alfalar bir omegayı savunduklarını düşündüklerinde imkânsızdı. İmkansız ve düpedüz küstah.

"Kaba alfalar," diye düzeltti Layla. Burada onun baskılayıcıları hakkında konuşmamaları gerekiyordu. Bu konu hakkında hiçbir yerde konuşmamalılar. Bu özel ve utanç verici. Bir omega olmak onun en derin utancıydı ve Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Clover'la böyle mi konuşuyorsun?"

Mina alay etti. "O bir beta. Kaba olmamdan hoşlanıyor."

Layla kibarca başını salladı. Mina'yı her zaman bir hanımefendi gibi, bir beta gibi davranmaya ikna etmeye çalışırdı. Hiç işe yaramadı.

"Hâlâ çürük elma gibi kokuyorsun. Feromonlarından elma şarabı yapabilirsin."

Layla gözlerini kapadı ve başka bir yerdeymiş gibi davrandı. Mina en kötü şeyleri herkesin içinde söylemek zorunda mıydı? Alfaların utanma diye bir kavramı yoktu, özellikle de bir omega söz konusuysa. "Lütfen, dur."

"Sadece diyorum ki, eğer feromonlarının kokusunu alabiliyorsam, o zaman sana 'sık beni' bakışları atan o adam da senin kokunu alabilir."

Layla arkasına baktı ve sarışın, iri bir alfanın ona gülümsediğinden emin oldu. Tedirginlik teninin üzerine bir battaniye gibi çöktü. Alfaları sevmezdi. Çok yakın durduklarında ona hissettirdiklerinden. Sanki onu kırabilirlermiş gibi. Ya da omegalar hakkında et parçasıymış gibi konuşmaları.

Katlanılabilir tek alfalar babası ve Mina'ydı ve Mina da ancak zar zor katlanılabilirdi.

Alfa'ya başını salladı ve o kaşlarını çatamadan arkasını döndü. Bu da omega olmanın can sıkıcı yanlarından biriydi, sürekli

asla hayal kırıklığına uğratmamak için alfaları etkileme ihtiyacı. Bunu kendi annesinden yeterince almıştı. Yabancılardan almasına gerek yoktu.

Mina öne doğru eğildi, parmaklarını masanın üstüne vurarak kan, kömür, çam ve tarçın kokusunu Layla'nın burnuna getirdi. Çok güçlüydü. Layla elini burnunun üzerine koydu.

Mina genellikle kan ve odun kömürü kokardı - eğer küçük kız kardeşinin özü değilse korkunç kokulardı bunlar. Çam ve tarçın diğer alfaların kokularıydı. Mina her zaman diğer alfaların etrafındaydı ve gittiği her yere onların kokularını da götürüyordu. Bu işinin bir parçasıydı. CEO Damian Sorreto'nun kişisel koruma köpeği olarak Sorreto International için güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Orada O şirkette şehirdeki diğer şirketlerden daha fazla alfa vardı. Sık sık alıntılanan bir istatistikti.

Layla nadiren fark ederdi. Dalgınca bileğini kaşıdı. "Belki de baskılayıcılarımda bir sorun vardır."

Mina başını salladı. "Sana söylüyorum. Bu beni." Kaba ve utanç verici. "Teşekkürler."

Mina köşedeki alfaya tekrar baktı. "Onun kıcını tekmeleyeceğim." "Hadi gidelim," dedi Layla. Oradan çıkması gerekiyordu.

Sırf unvanı yüzünden onunla flört isteyen yarım düzine alfa tarafından izlenmediği bir yerde. "Kampüs Sağlık Merkezine uğrayıp bir şey yapıp yapamayacaklarına bakacağım."

Kız kardeşi bir kez başını salladı ve onu her zaman rahatsız eden o üstün tavırla ona baktı.

"Anneme söyleyemezsin," dedi Layla. Layla'nın ilaçlarıyla ilgili bir sorun çıkarsa Shera küplere binerdi. Layla'nın omega hatalarından kötü alışkanlıklarından uzak bir hayat yaşamasını sağlamak için çok fazla zaman ve para harcamıştı. Asla Summer, Roan ya da dedikodu sütunlarındaki omegalar gibi olamayacaktı.

Mina, "Anneme hiçbir şey söylemeyeceğim, sadece kontrolden geç," diye emretti. Layla öfkelenmişti. Bu bir emir değildi ama yine de onu rahatsız etmişti.

Komutlar, alfaların omegaları kontrol etmek için kullandıkları zorlamalar, bir omeganın iradesini elinden aldığı için yüzyıllardır yasaklanmıştı. Emirler, kullanıldıkları omegayı öldürebilecek olsalar bile itaatsizlik etmek imkansızdı. Layla'nın üzerinde hiç kullanılmamıştı ve alfalardan uzak durduğu sürece bunun gerçekleşme riski de yoktu.

Mina kahvesini buzuna kadar içti ve boş fincanını çöpe attı. Gözlerini dikmiş bakan alfaya dişlerini gösterdi ve Layla'nın

kokusunu güzel kazağına bulaştırdı.

Layla yere baktı ve bu agresif alfa aptallığı gösterisi başına gelmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Alfalar çatıştığında ne olduğunu biliyordu. İnsanlar ölür ve kanun bu konuda hiçbir şey yapmazdı. Bu bir içgüdüydü. Alfalar her şeyden paçayı sıyrabilen canavarlardı.

Bu eğlenceli bir alay değildi. Gerçek sonuçları vardı.

"Mina, dur," diye tersledi ve sonunda kız kardeşinden uzaklaşarak kafenin dışındaki güneş ışığının ve açık havanın güvenliğine ulaştı.

Derin bir nefes aldı. Belki de Sağlık Merkezini atlayıp uyumak için yatakhaneğine gitmeliydi. Yatağının altına girebilir ve küçük, basık muhafazada dinlenebilirdi. Yatakların altındaki ve dolapların köşelerindeki karanlık alanları severdi. Koruyucu ve ev gibi hissettiriyordu. Tüm korkunç şeyleri dışarıda bırakabilirdi.

Dünyadaki şeyleri ve sadece olmayı.

Hiç de omega yuvası gibi değildi. Yuvalar kabarık ve sıcaktı, Aile gibi kokan battaniye ve yastıklardan yapılmış. Onlardan hiç olmadı. Hiç ihtiyacı olmadı. Omega olarak sayılmıyordu.

"Tam zamanında," diye bağırdı derin bir ses arkasından.

Layla yüzünü buruşturdu ve binaya yaslanmış Jaxon Harlow'u görmek için arkasını döndü. Kendisinden en az on yaş büyüktü ve uzun boyluydu, iki metreyi aşıyordu, geniş ve kaslıydı. Mina'nınkine benzer özel dikim bir takım elbise giymişti ama kravatı yoktu. Kollarının altından ve gömleğinin yakasının dövmeleer görünüyordu. Yüzünün sol tarafında perçinlenmiş derin yara izleri göze çarpıyordu.

Derin bir çizgi kaşını ikiye bölmüş ve burnunu kesmişti. Saçları koyu ve gri renkteydi, kafatasının etrafında kıvrılan parçalanmış et çizgilerini göstermek için kısa kesilmişti. Bu onu yakışıklı ya da seçkin göstermiyordu. Onu sadece tehlikeli gösteriyordu.

Kötü şöhretli Harlow kardeşlerden biriydi. Jaxon ve Axel şehrin seçkinleri arasında alfalar ve korumalar olarak ün salmışlardı. Axel Bir kavgada yenilmezdi ve Jaxon da neredeyse onun kadar yenilmezdi. Axel'in üst sınıf omegalarla bir dizi halka açık çiftleşmesi olmasına rağmen, Jaxon çiftleşmemiş ve evlenmemişti. Sonunda, aralarındaki fiziksel ve zihinsel bağı kopararak bağlarını her zaman acımasızca çözdü.

Layla ikisini de çocukluğundan beri tanıyordu ve fikri hiç değişmemişti. İğrenç ve korkunçlardı,

Özellikle de Jaxon. Baskın bir alfabdy: hükmedici, huysuz, kibirli. Tarçın gibi kokan oydu.

Mina kaldırıma çıktı. "Şimdi ne var? Öğle yemeğindeyim." Jaxon

Layla'ya baktı, gözleri karanlık ve yoğundu. Sinir bozucu.

Bir an onun bakışlarını üzerinde tuttu ve başını çevirdi, bu açık bir teslimiyet . Teslim olduğu için kendinden biraz nefret etti.

Mina'yla konuşurken gözlerini ondan ayırmadı; Mina bunu hissedebiliyordu. "Damian, Korin'in aklına bir şey gelirse diye seni Wayland toplantısında istiyor."

Mina inledi. "Evet, tamam, İşçi Bayramı'ndan sonra kan dökmek yok."

Layla gözlerini kırptırdı. "Bir iş toplantısında kan dökmek mi? Ne tür bir toplantı yapıyorlar?"

"Şaşırsınız," dedi Mina.

"Satın almalar," dedi Jaxon. Yaralı eli parmaklarının üzerinde bir sigara döndürdü. "Wayland körfez manzaralı binayı satın almak istiyor."

"Siktir," diye hırladı kız kardeşi. "Bu iş gerçekten boka saracak. Layla'yı kampüse geri götürebilir misin?"

Bakışları kız kardeşine kaydı. "Yürüyebilirim!"

Mina iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "değil, değilsin."

Layla Jaxon'a sırtını döndü ve Mina'ya doğru eğildi. "Sadece regl dönemimdeyim," diye fısıldadı sertçe. Eve kadar eşlik edecek birine ihtiyacı yoktu. O

mükemmel yetenekliydi-

"değil," dedi Mina. "Seni eve bırakacak."

Jaxon sanki konuştukları her şeyi dinlemiyormuş gibi telefonunda geziniyordu. "Gidiyor muyuz?"

"Mina," diye fısıldadı Layla çılınca. Gitmek istemiyordu onunla yalnız bir yerde. Bir alfa olmasa bile. Jaxon Harlow sadece korkutucuydu.

Mina onu görmezden geldi. "Eve sağ salım dönsün yoksa seni yerim."

"Mina!" Çok utanç vericiydi.

Jaxon elini salladı ve Layla'nın dirseğine uzandı, eli kolunun etrafında sıcaktı. "Evet. bakalım kedici. Omegaları gezdirmek için para almıyorum."

Jaxon onu çekştirirken bile Layla kocaman gözlerle Mina'nın ardından bakıyordu. Bir çocuk gibi muamele gördüğü için utanç içindeydi.

"Otobüse binebilirim."

Jaxon ona doğru yaklaştı ve başını salladı. "O sürtük kız kardeşini duymuyor musun? Onun gerçekten bir yamyam olup olmadığını bilmek istemiyorum."

Ona baktı ama bakışlarını tutamadı. Tarçının tadı damağını yakıyordu. Vücudunun onun izni olmadan bir şey yapması onu tedirgin ediyordu. Etkilenmemesi gerekiyordu. Feromonların onun üzerinde işe yaramaması gerekiyordu.

Onu tekrar çekiştirdi ama yürümeye başlayınca bıraktı. Bir elini sırtının küçük kısmına yakın tuttu. Omurgası karıncalandı.

Jaxon öğle yemeği kalabalığının geçerken bir an sessiz kaldı. Onun asla uzun süre sessiz kalmayan biri olduğunu biliyordu. "Biraz gösteriş yapıyorsun, değil mi omega?"

Korku ve utanç omurgasından aşağı aktı. Alfalar her zaman her omega'nın tek bir şeyin peşinde olduğunu varsayardı - bir eş - ısırılmak, evlenmek ve kısa sürede yavrulamak için, bu varlıklarını şüphelenmeyen alfalara karşı kullanmak anlamına gelse bile. Ellerini yumruk haline getirdi. "Hayır."

Alay etti. "Hayır mı? Yani iki gün sonra ateşler içinde yuvarlanmayacak mısın, küçük omega?"

Layla irkildi ve ona döndü. "Bana öyle deme! Ben fahişe değilim!" diye bağırdı. "Benim adım Layla. Bunu biliyorsun. Ben bir fahişe değilim. adını bile hatırlayamadığın omega deliği. Ben senin ya da kardeşinin fetihlerinden biri değilim-"

Jaxon onu kolundan yakaladı ve bir butiğin dışındaki tuğla cepheye doğru itti. Nefes nefese kaldı ve kendini duvara yapıştırdı. Jaxon onun üzerine eğildi, devasa gövdesi onu meraklı izleyicilerden koruyordu.

İlk karşılaşmalarında, kızın çılgılık atmasına, hıçkırmasına ve genç kalbinin kırılmasına neden olan bakışını takınmıştı. Ondan nefret ediyordu.

Kocaman elini başının yanındaki duvara dayadı. "Beni kardeşimle kıyaslamaya kalkma. Sana fahişe demedim. Sana fahişe dedim. Omega - tam olarak busun. Hem olgun bir omega. İnsan içine çıkmamalısın."

Midesi bulandı ve dudakları titredi. Burada, herkesin önünde ağlamayacaktı, sadece Jaxon Harlow kaba ve eli sıkı olduğu için değil.

"İnsanlar size daha çok omega dese, belki de o sopa kışınızdaki çıkar ve bir beta olmadığınızı hatırlarsınız. Daha az nevroitik priss."

Layla ters ters bakmaya çalıştı ama gözyaşları görüşünü kör ettiği için pek etkili olamadı.

Sırıttı, gülümsemesi yara izlerini sıyırdı. "Bana Alfa diyebilirsin. Söz veriyorum hoşuma gidecek."

Layla kollarını kendi etrafında sardı ve kaldırıma baktı. Elbette kendisine Alfa denmesinden hoşlanıyordu. Bu unvan ona sürekli olarak daha aşağı olduğunu hatırlatmıyordu. Alfalar büyük ve acımasızdı ve istediklerini alırlardı. Omegalar zayıf ve çaresizdi ve libidolarının kölesiydiler. Alfalara sikecek bir şey vermekten başka bir işe yaramazlardı. Yuva yıkıcılar. Annesi onlara böyle derdi. Layla asla onlardan biri olamazdı. Buna izin vermezdi.

Daha yakına eğildi, nefesi kulağına değiyordu. Parmak eklemleri karnına, kaburgalarının hemen altına dokundu. "Hadi, Alfa de. Küçük beta özentileri bile Alfa diyebilir."

Titriyordu. O gerçekten de en kötü alfaydı. Layla başını salladı. Daha da alçaldı, burnu boynuna yaklaştı ve onu kokladı. Uygunsuz. Skandal. Eğer annesi onu böyle yakalarsa, mahvolurdu.

Adamın elinin altında karnı rahatsız edici bir şekilde karıncalandı ve iç çamaşırında aniden rahatsız edici bir ıslaklık hissetti.

Jaxon kıkırdadı ve geri . "Yeterince iyi." Layla utanç içinde bacaklarını birbirine bastırdı.

", yavru kedi. Yuvana dön," dedi uzaklaşırken, ondan istediği her neyse sonunda başarmıştı.

Layla isteksizce onu kamyonetine kadar takip etti. Layla araca binerken ona bir daha dokunmadı ve yolcu kapısına mümkün olduğunca yakın durdu. Tüm kabin kızgın alfa gibi kokuyordu.

Camı indirdi.

Jaxon sürücü koltuğuna kaydı ve ona sadece bir kez ters ters baktı. "Nereye gidiyoruz, kedicik? Dersin var mı? Yurtlara mı? Benim daireme mi?"

Layla ters ters bakmak için elinden geleni yaptı. "Kampüs Tıp Merkezi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet." GPS'e bir adres girdi. "Ama sen yardım etmeyi çoktan geçtin, omega. Alfa arkadaşlarından biriyle ya da büyük bir dildoyla birlikte olmayı düşünebilirsin."

Layla'nın yanakları yandı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Koklamak zorunda kaldığım zaman ilgilendirir," diye hırladı.

Kadın ondan uzaklaştı ve adam da arabayı trafiğe çekti. Tek kurtarıcı lütuf, kampüse giden yol boyunca sessiz kalmasıydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

L Ayla bileğindeki şişmiş beze bastırdı. Zar zor hissedebiliyordu, ama uyarılma fazla yağın boncuk boncuk dökülmesine neden oldu.

Cildi. Yüzünü buruşturdu ve bir mendille sildi.

Kazağının kolunu tekrar aşağı çekti ve iç geçirdi. Medcenter'daki rahatsız muayene masasında beklemek bir egzersizdi sabrı yoktu. Daha yeni adet görüyordu. Emin olmak için iç çamaşırını kontrol etmişti bile. Jaxon Harlow'un kamyonetinin her tarafına kanarsa küçük düşerdi. Kanaması yoktu. Sadece bir ıslaklık vardı.

Kapı açıldı ve gülümseyen bir beta hemşiresi içeri girdi. "Bayan Nash," dedi hemşire, "hormon seviyeleriniz biraz yüksek ama ön ısıtma için uygun aralıkta."

Layla hemşireye baktı. "Affedersiniz?" Başını iki yana salladı. "Bisiklete binmiyorum. İğne oluyorum. Bisiklete binmeden önce üç ayım olmalı."

Hemşire kaşlarını kaldırdı ve evrakları tekrar gözden geçirdi. "Bu bir döngü değil Bayan Nash. Bu adet kanaması değil. Tam kızgınlık dönemine giriyorsunuz. En fazla bir haftanız var."

Layla güldü. Ateşi . Hiç kızgınlık . Annesi, daha sunum yapmadan önce ona baskılayıcı ilaçlar verdiğinden emin oldu. Piyasadaki en iyi baskılayıcıları aldı. Pahalıydılar ve özel olarak üretilmişlerdi. Başarısız olma ihtimalleri yüzde sıfırdı.

Roan'ın başına gelenlerden sonra işi şansa bırakmadılar. Layla, "Ben ateşlenemem," dedi.

Hemşire gülümsedi ve bir sandalye çekti. Adı Faline'di. Rozeti önlüğüne iştirilmişti. Faline adında bir kadın ona kızgınlık dönemine girdiğini söylüyor olamazdı.

"Bu bir omega olmanın tamamen doğal bir parçası. İlaç tedavisi her an başarısız olabilir. Eğer yakın zamanda-"

"Hiç sunum yapmadım!" Layla yüksek sesle konuştuğunun farkındaydı. Bu uygun değildi ama diğer her şeyde olduğu gibi paniğini bastıramıyordu. "Hiç ateşim olmadı."

"Oh." Hemşire baktı, gözleri iri ve endişeliydi. Bir hemşirenin endişeli görünmesi gerekir miydi? "Hiç sunum yapmadınız mı? Nasıl..."

"Üvey kardeşim sunum yaptığında test edildim. Onunki... dramatikti." Eğer yaz kampı sırasında bir kulübeden kaçırılmak dramatik sayılıyorsa. Roan yaklaşık dört ay boyunca ortadan kaybolmuş, ancak daha sonra tekrar ortaya çıkmıştı.

bir kez sunmuş ve geri dönülmez bir şekilde Alfa Holden Thane ile çiftleşmişti. Aynı ailenin başına iki kez geldiği için Summer'ın kaybolmasından bile daha kötü olmuştu. Haberler bunu yalayıp yutmuştu. Roan sadece Nash adına leke sürmekle kalmamış, bunu bir gösteri haline getirmek zorunda kalmıştı.

Layla Nash haberlerde yer alamazdı - var olan en pahalı hormon baskılayıcıyı kullanırken ateşinin çıkması gibi utanç verici bir şey yüzünden değil.

"Tamam," dedi hemşire yavaşça. "Burada Omerex kullandığınız yazıyor. Bu hâlâ doğru mu?"

Layla onu görmeden başını salladı. Omerex başarısız olmadı. . "Bunu doktorlarımızdan birine götürmem gerekecek, onlar bize yardımcı olabilirler.

seçeneklerimizle." Faline gülümsedi ve Layla da refleks olarak gülümsedi. "Çok iyi bir kızsın. Ama ateş için ne yapacağımızı planlamalıyız, değil mi? Eğer bir alfa arkadaşınla vakit geçirmek istemiyorsan, senin için bir oda ayırabiliriz. Omega Merkezi."

Layla gözlerini ovuşturdu ve burun deliklerine tarçın kaçtı. Jaxon.

Adamın kendisine dokunduğu koluna baktı. Adam haklı olamazdı.

Böyle bir şey olmuyordu. Hormonları bozulmuştu elbette ama kızışmıyordu.

Beta hemşire gülümsedi ve Layla'nın dizini patronluk taslayarak okşadı.

"Belki de ailenizi aramalıyız?"

Hayır. Asla. Annesi asla bilmemeliydi. Shera utancından ölürdü.

Layla'yı eve getirir ve bir daha asla gitmesine izin vermezdi. Başını iki yana

salladı. "Ben iyi olacağım."

Faline ikna olmuş görünmüyordu ama başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Layla onun bir doktor getirmesini beklemedi. Çantasını kaptı ve sanki şeytan peşindeymiş gibi Medcenter'dan dışarı koştu. O yapmadı

Omega Center'da bir oda ayırtın. Ailesini aramadı. Mina'ya mesaj atmadı.

Çünkü kızgınlık dönemine girmiyordu.

Kampüsün omega konutları bölümündeki yurt odasına doğru hızla yürüdü. Ne kadar tartışmaya çalışsa da

Yönetim, eğer kampüste yaşıyorsa, utanç verici bir şekilde omega konutlarında yaşamak zorundaydı.

Kompleksi çevreleyen uzun çit tehditkâr görünmemeye çalışıyordu ama tepesindeki jiletli teller iş anlamına geliyordu. Burası omegalar için gerçekten güvenli olan tek yerdi. İçeride alfa yok. Hem de hiç. Hatta bakım çalışanlarının betalar ya da omegalar olması gerekiyordu.

Bu biraz cinsiyetçiydi ve felsefi bir şekilde onu rahatsız ediyordu. Alfalar da insandı ve çoğu zaman tehlikeli değillerdi. Ama yine de gelin çalma ve alfa düelloları haberlerde düzenli olarak yer alacak kadar yaygındı.

Layla haberlere çıkmayacaktı. Diğer omegalar gibi değildi.

Konut kompleksinin tek girişindeki beta muhafızına el salladı ve o da ona el salladı. Muhafızların omegaların yuvalarını ve evlerini korumak gibi çok önemli bir görevi vardı. Tüm alfalar omega özerkliğine saygı göstermezdi. Saldırgan, agresif, şiddet yanlısı alfalar.

Hayır, onun için değil. Eninde sonunda iyi bir beta ile evlenecek ve annesi gibi sosyeteye karışacaktı, o yüzden bu küçük hormon hıçkırığının bir önemi yoktu.

Layla ikinci katta, dört omeganın ortak yaşaması için tasarlanmış büyük bir dairede yaşıyordu, ancak babası oda arkadaşları sayısını tek bir omega arkadaşına indirgemek için para ödedi.

Çoğu omega ortak yaşamı severdi ve daha sonra özel bir partnerle yaşamak için ayrılmadan önce birbirleriyle güçlü bağlar kurarlardı. Bu, hormonların düzenlenmesine ve ömür boyu sürecektir dostlukların kurulmasına yardımcı oluyordu. Bunların hepsi bilimsel olarak kanıtlanmıştı.

Onlar için iyi oldu. Layla'nın buna ihtiyacı olduğundan değil. Hiçbir zaman omega arkadaşlığına ihtiyaç duymamıştı. Bu cinsiyet ayrımcılığı olurdu. Layla

herkesle arkadaş olur. Alfalarla bile. Bazen alfalar.

Anahtarlarını kapının yanındaki kaseye attı ve çantasını yere bıraktı. Oda arkadaşı henüz eve gelmemişti. Helena Wayland gerçek bir omega idi. Wayland İlaç Şirketi ailesinin en küçük kızı ve tek bağlantılarıyla gösteriş yapmıyordu. seven biriydi. Baskın alfadan hassas omega'ya kadar herkesle anlaşabilirdi. Bu, Layla'nın geliştirmek için çalışmak zorunda olduğu bir beceriydi.

Telefonu çaldı, nefret etmeye başladığı bir melodi çalıyordu. Annesi. Shera Nash her zaman en kötü zamanlarda ya da Layla'nın

yanlış bir şey yaptı. Nasıl ki? Sağlık Merkezi onu bu kadar hızlı arayamazdı.

Kusmak istedi. Aramayı reddetmenin bir yararı olmazdı.

Shera telefonu açana kadar aramaya devam ederdi.

Layla aramayı kabul etti.

"Alo? Layla, tatlım? Orada mısın? Ne oldu?" sordu annesinin panik içindeki sesi.

"Ne demek istiyorsun? Ben iyiyim," dedi Layla ve gözlerini kapattı. Shera hiçbir şey bilemezdi. Tıbbi bilgi verme formunda adı yoktu. Mina bu hakkı yerel bir aile alfası olarak almıştı.

"İyi değilsin. Sigortam beni uyardı. Üniversite tıp merkezine gitmişsin" dedi. "Şimdi bana ne olduğunu anlat. O aptal kliniği aradım ve bana hiçbir şey söylemediler. Dava açmalıyım."

"Sana hiçbir şey söyleme izinleri yok. Ben bir yetişkinim." Gözlerini ovuşturdu. En azından Medcenter bir şeyi doğru yapmıştı. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Annesinin bunu onun için yapmasına ihtiyacı yoktu.

"Ama senin özel ihtiyaçların var. Ya bir şey olursa ve sağlıklı kararlar veremezsen? Bilmem gerek Layla. Çok dikkatli olmalısın. Senin gibi iyi bir kızıdan faydalanmak isteyecek o kadar çok insan var ki."

"Anne, ben iyiyim. Bu bir... bir-" Düşünemiyordu. Yalan söylemekte hiç iyi değildi, hele de annesine yalan söylemekte. "-Takıldım ve düştüm. Yaralanmadım. Sadece... kontrol edilmem gerekiyordu. Okulun politikası böyle, başları derde girmesin diye."

"Oh," Shera'nın sesi bir oktav sakinleşti, "bu mantıklı. İyi olduğuna emin misin? Belki de emin olmak için bir süre evde yaşasan daha iyi olur."

"Eve geri taşınmama gerek yok. Bunu yıllardır yapıyorum." "Evet,

Summer o kötülüğü yaptığında senden daha büyüktü.

Alfa onu aldı."

Layla ürperdi. Bir omega'nın başına gelen korkunç bir olaydan bahsetmediği bir konuşma asla yapamazlardı. "Anne..."

"Asla çok dikkatli olamazsın. Ben de oradaydım, biliyorsun. Summer hep flört ederdi ve benden hiç hoşlanmazdı. Bir şey istediğimden değil. Başına çok kötü şeyler geldi ama o bir Omega'ydı. Kurnazlığını kullandı."

"Anne-"

Shera içini çekti. "Bryson onun hakkında tam bir ayı gibiydi. Onun nasıl olduğunu bilirsin, tam bir alfa. Çok saldırgan. Çiftleşeceklerinden emindim ama o sadece

Tıpkı Roan gibi. Sürtük, gerçekten."

Layla ürperdi. Telefonu kapatmalıydı. Annesinin, kendi büyüttüğü bir çocuk olan Roan hakkında böyle konuşmasına izin vermemeliydi. Ama Layla söz dinlememe konusunda hiç iyi olmamıştı.

"Baban da bunu yanına bıraktı. Utanç verici kız. Ama Aslin Bryson'ı bir köşeye çekip zorunda kaldı. Baban çok iyi bir adam, hiç de alfa gibi değil. O devle arkadaş olmaktan neden hoşlanıyor anlamıyorum."

Bryson Bartlet aile içinde her zaman tartışmalı bir konuydu. Gerçek bir amca değildi, sadece babasının kardeşi gibi sevdiği bir adamdı. Shera ondan nefret ederdi. Layla o kadar güçlü olmasa da annesine katılıyordu. Bryson iyi bir alfa değildi. Gürültücü ve saldırgandı ama onu her zaman ailesinden biriymiş gibi korumuştı. Bu Layla'nın sinirlerine fazla geliyordu.

"Her şey çok hızlı oldu," diye devam etti Shera. "Bryson hırıliyordu ve Aslin beni Summer'a bakmam için gönderdi ama o gitmişti." Annesi iç çekti. "Öylece gitmişti. Çılgılık bile atmadı. O garip alfayla birlikte yürüyüp gitti ve ortadan kayboldu. Alfalar pis işlerdir, Layla.

Dikkatli olmalısınız."

"Biliyorum anne," diye mırıldandı.

"Onları yönlendiremezsiniz. Kokan herhangi bir şey için dolaşacaklar lezzetli."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Annesinin durmasını diledi. Sadece Bir keresinde, annesinin konuşmayı bitirmek için ne kadar çaresiz olduğunu duyabilmesini diledi.

"Baban bile bağışık değil," dedi Shera mağrur bir düşmanlıkla.

"*Biliyorum.*" Herkes biliyordu. Shera bunu kimsenin unutmasına izin vermedi. Aslin

Nash onu aldatmıştı. Babası eve küçük Roan bebeği getirdiğinde henüz bir yıllık evliydi. Henüz kendi çocukları bile olmamıştı.

- Layla altı yıl sonra doğana kadar değil.

"O yuva yıkan omega orospusu, yavrusuyla şişmanlarsa kocamı elinde tutabileceğini sandı ama Aslin sadık bir adamdır. Zayıf olsa bile verdiği sözleri nasıl tutacağını bilir."

Layla hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Omegalar ahlaksız yuva yıkıcılarıydı. Alfalar ise zayıf iradeli, libidinal canavarlardı. Konuşmayı ezber biliyordu.

"Oğlu da tıpkı onun gibi. Onu evimde, senin yanında büyüttüğümü düşünsene," diye devam etti Shera, sesinde ağır bir kin vardı. "Bazı omegalar kendilerine engel olamıyor."

Bundan sonra onu yoldan çıkarmak mümkün değildi. Roan'ı kötülemeye başladığında, nezaketinin de sonu gelmişti.

"Onu doğru yetiştirmeye çalıştım ama eline geçen ilk fırsatta o korkunç vahşi alfayı kapıyor."

Olan bu değildi. Shera bunu hep kafasına takardı. Roan asla yapmazdı. Yumuşak, tatlı ve itaatkârdı - mükemmel bir omega. Alfa Holden ise...

Roan'ın alfasını düşünmek Layla'nın midasını bulandırıyor.

"O canavar," dedi Shera. "Biraz şans verilse seni de alırdı. Açgözlü hayvan."

Layla sinerek eğilmeye ve kendini küçültmeye çalıştı. Holden'ı yakınında istemiyordu. Dehşetten karnına ağırlar girmesine neden oluyordu.

Roan'la çiftleştiği onca yıl boyunca onunla tam olarak bir kez konuşmuştu. Ona gülümsemiş, dişlerini göstermiş ve merhaba demişti.

Layla hemen yere düştü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sanki içindeki tüm havayı tekmelemiş gibiydi. Holden'ın kendisine de saldıracağı korkusu dışında tepkisini hiçbir şekilde açıklayamıyordu. Ve bu yeterince utanç verici değilse, Mina odaya koşmuş ve Holden'ı kolundan ısırmıştı. Roan ve Aslin'in onları ayırması beş dakika sürmüştü ve Layla ağlamasını durduramıyordu.

Holden'ın her yeri kanamıştı ve Mina üzgün bile değildi. Layla da üzgün değildi. Onun yerine kusmuştu.

Bu aşırı tepkiler ilaç tedavisi görene kadar durmadı, ancak arada bir, Jaxon Harlow ile ilk tanıştığı olduğu gibi, o korkunç endişe yeniden alevlendi.

Shera içini çekti. "Senin asla bir şey yapmayacağını biliyorum. Sen iyi bir kızsın."

"Evet," dedi otomatik olarak ama beyni tatsız bir şekilde uğulduyordu. O bir omega değildi. Onlar gibi değildi. Çalınamazdı. Bir alfayla çiftleşmezdi. O iyi bir kızdı. Ona söyleneni yaptı. "Anne, gitmem gerek. Ders çalışmam lazım."

"Tabii ki biliyorsun. Sen çok akıllı bir kızsın. Keşke kız kardeşinde senin aklının yarısı olsaydı. Son zamanlarda onunla konuştun mu? Telefonlarıma cevap vermiyor. aramalar."

"Hayır," diye yalan söyledi Layla, boğazı gözyaşlarıyla dolmuştu.
Güle "Gitmem gerek. Seni seviyorum,
güle."

"Hoşça kal, tatlım."

Layla aramayı kesti ve odanın etrafına bakındı. Bu çok

Sessiz

. Yanaklarını sildi ve Jaxon'ın kokusu burnuna geldi,
yanıyor. "Kahretsin."

Kazağını ve üzerine sinmiş kömür ve tarçın kokularını çıkardı. Mina ve Jaxon'kokularını üzerinden atması gerekiyordu. O bir omega değildi. Buna izni yoktu. Onu etkileyemezlerdi.

Banyoya koştu ve ellerini dayanabileceği en sıcak suyun altında yıkadı, sonra bileklerini, koku bezlerini çiğ ve kırmızı olana kadar ovaladı. Kendi kokusunu alabiliyordu - güçlü, nahoş, sıvı şeker gibi.

Boynundan başlamadan önce kızıl saçlarını dağınık bir topuz haline getirdi. Çenesinin altındaki her iki taraftaki koku bezleri hassastı ama boynunun ve omzunun tam kıvrımındaki çiftleşme bezi neredeyse . Yine de gözlerinden acı dolu yaşlar gelene kadar ovaladı. Böyle kokamazdı - bir omega gibi.

O yapamazdı. O iyi bir kızdı, yuva yıkan bir fahişe değil.

Saçlarına, boynuna, bileklerine, koltuk altlarına ve kalçalarının arasına bir koku engelleyici sıktı. Atamasından daha fazlasıydı. O Layla Nash'ti, mükemmel bir kız, mükemmel bir kız kardeş, mükemmel bir üniversite öğrencisiydi. Annesi öyle demişti.

Layla ecza dolabını açtı ve sıra sıra dizilmiş hap şişelerine baktı. Helena'nın baskılayıcıları ve diğer hormon düzenleyicileri bir sıra halinde duruyordu.

Oda arkadaşı Omerex almıyordu. Piyasada omegalar ve alfalar için düzinelerce bastırıcı vardı Onları sakın tutuyordu. Düzenli olmalarını sağlıyordu. Onları normal tutuyordu.

Helena hiçbir zaman patlak bir ısı ya da döngü dışı bir dönem geçirmedi.

Layla, hırsızlık ya da uyuşturucu etkileşimleri hakkında çok fazla düşünmeden bir hap çıkardı ve lavabodan aldığı suyla yuttu.

Çözdüm. Hormonları kendi kendine düzelecek ve birkaç gün içinde iyi olacaktı. Kimsenin bilmesine gerek kalmayacaktı.

Yatak odasına döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Karanlıkta saklanarak yatağın altına girdi. Babasının iş gezilerinden birinden getirdiği bir yastık ve bir yorganı çoktan saklamıştı.

Bryson şuranın altında. Yumuşak ve rahattı ve evden uzaktaki bir ev gibi kokuyordu.

Her zaman dar ve kapalı alanları sevmiştı. Bunun bir omega olmakla hiçbir ilgisi yoktu. Omegalar aydınlık ve havadar yuvaları, battaniyeleri ve bir daire şeklinde örölmüş yastıklar. Helena yatak odasının tam ortasına birkaç tane yapmıştı ve bunlar Layla'nın tercih ettiğı karanlık inlere hiç benzemiyordu.

Çünkü o gerçek bir omega değildi. Sadece tuhaftı, eksantrikti. Eksantrik olmak sorun değildi.

Layla uzun bir nefes aldı ve saatler sonra ilk kez rahatladı. Karanlıkta hiçbir şey ona ulaşamazdı.

Battaniyesine sarıldı ve telefonunu çıkardı. Annesini aklından çıkarmaya çalıştı. Shera sadece endişeliydi. Layla kendi başının çaresine bakabilirdi. Annesinin ona bakmasına ihtiyacı yoktu.

Yine de Mina'ya iyi olduğunu, kızgınlık döneminde olmadığını söylemesi gerekiyordu. Aşırı korumacı bir alfa kardeş dışında kesinlikle hiçbir sorunu yoktu.

Messenger uygulamasını açtı ve yanlışlıkla Mina'nın iletişim bilgilerini geçip Roan'ın adına geldi.

Altı aydır mı ? Annesi onların gerçek arkadaş ya da kardeş olmalarına asla izin ve o kaçırıldıktan sonra başka bir şansları kalmamıştı. Bundan pişmanlık duyuyordu. Küçük bir parçası annesine daha fazla karşı koymuş olmayı diliyordu.

Telefonu çaldı ve Layla telefonu yere düşürdü. Sövdü ve telefonu geri alıp ekrana bakmak için çabaladı.

Bilinmiyor

Bir düğüme ihtiyacın var ama omega

Ekrana baktı, nefesi ciğerlerine ulaşamadan kesildi. Kim onunla böyle konuşabilirdi? Kim buna cesaret edebilirdi?

Layla

Kim bu?

Bilinmiyor

senin alfan

Jaxon. O kaba alfa. Kaba alfa.

Parmağını engelleme düğmesine ve bastı. Kaba alfalardan gelen istenmeyen mesajlara ihtiyacı yoktu. Jaxon en kabası ve en kötüsüydü. O

onu öylece bırakamazdı. Ve daha fazla alfayı düşünmek istemiyordu.

Layla sinirleri gerilirken yatağının altındaki çatalara baktı. Jaxon Mina'nın ortağıydı ve Mina tehlikeli bir işte çalışıyordu. Ya yaralanırsa ve Jaxon'ın onu araması gerekirse? Mina hastanede yalnız ve korkmuş olabilirdi ve Layla onu engellediği için bunu asla bilemezdi. Ayrıca, mesajlar üzerinden pek bir şey yapamazdı; sadece bir pislik olabilirdi ve bu alfalar için normaldi, özellikle de onun için.

Layla numaranın engelini kaldırdı ama buna bir son vermesi gerekiyordu. Ona mesaj atmak sadece Mina ile ilgili işler içindi.

Layla

Hayır, teşekkür ederim.

Jaxon

Yaptığında beni ara.

Layla telefonu yastığının altına tıktırdı. Tarçın hatırası burnunu gıdıkladı. Ondan çok nefret ediyordu. Neden ona iyi davranamıyordu ki? O mu? Axel Harlow bile onun yüzüne karşı iyiydi, herkes onun yatağına çektiği omegalara karşı korkunç olduğunu bilse bile.

Ön kapının açıldığını duydu ve Helena, tipik omega kokusunun aşırı şekerli bir versiyonu olan tatlı bir şeftali aroması getirerek yatakhaneye girdi. Aldığı parfüm her neyse ona biraz fazla gelmişti.

"Layla!" diye mırıldandı. "Benim tatlı kızım, neredesin?"

"Buraya," dedi Layla. Helena'nın muhtaçlığına boyun eğmek onunla mücadele etmekten daha kolaydı.

Helena odaya bir göz attı. Sarışın, yumuşak başlı ve kusursuzdu. Diz yatağın altına bakarken yumuşak kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Yüce Tanrım, Layla, iyi misin? Bir erkek senden ayrıldı mı? Ya da bir kız? Calc'daki o sevimli beta seni reddetti mi? Onu pişman edeceğim."

Layla ağır ağır dışarı çıktı ve hâlâ sadece sütyeniyle tembellik ettiğini fark etti. Kendini biraz daha iyi hissetti. Belki de tek ihtiyacı olan birkaç ekstra doz hormon düzenleyiciler. O hemşire ne yaptığını bilmiyordu. Faline adındaki hiç kimse omega biyolojisi hakkında bir şey bilemezdi. "Hayır, Hel, sorun yok. Sadece huysuzlanıyorum."

"Oraya saklanmak yerine bir yuva yapabilirsin. Yardım edebilirim."

Layla yüzünü buruşturdu. Saklanmıyordu ve kesinlikle bir yuvaya ihtiyacı yoktu. "Orayı seviyorum."

"Ben sadece bu kadar pis olmasına gerek olmadığını söylüyorum." Kadın omuz silkti ve dudaklarında bir planı olduğunu gösteren bir kıvrılma oldu. "Her neyse, ben bir partiye gidiyorum. Gelmek ister misin? Çık buradan... funk."

Layla'nın telefonu tekrar çaldı.

İç çekti. Üniversite partilerinden nefret ederdi. Her zaman flörtöz sarhoş alfalarla doluydular. Şu anda buna ihtiyacı yoktu. Biraz kestirmesi gerekiyordu.

Helena'yı nazıkçe geri çevirmek için kendine bir an tanımak amacıyla telefonuna baktı.

Jaxon

Bu gece aptalca bir şey yapma kedicik.

Layla ters ters baktı. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi, özellikle Alfa. de terbiyesiz, kaba

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

T Siyah elbisesi çok kısaydı, omuz askıları çok inceydi ve külotlu çorap giymemişti. Ancak, ayakkabıları kırmızı tabanlı güzel ve Layla bunu geri çevirecek değildi. Helena ona seksi görüldüğüne dair güvence verdi, her ne kadar Layla sevimli olarak görülmeyi tercih etse de.

Alfalar şirinlikten hoşlanmazdı. Seksi ve ateşli olmak istiyorlardı. Sevimli çekici betalar.

Layla sevimli olmalıydı.

Helena'nın *partisi* frat row'daydı, ormanlık alandan kısa bir yürüyüşle konutların eteklerindeki park.

Park bir zamanlar üniversite tarafından yıllar içinde yontulmuş geniş bir ormandı. Şimdi ormandan geriye çok az şey kalmıştı ama bu da çalılarının arasında öpüşen azgın beta öğrencilerini korumaya yetiyordu.

Taş döşeli yürüyüş yolunu takip ederlerken Layla gölgeliklere baktı. "Burası karanlıkta her zaman çok ürkütücü oluyor."

"Hayır," dedi Helena, "çok güzel. Sizi gerçekten toprağa ve doğaya bağlıyor."

Layla burnunu kaşıdı.

"Ne? Atalarımız gibi ormanda bir alfa tarafından kovalanmayı hiç düşünmedin mi? Seni yakalamalarına izin verip toprağa gömülmeyi? Bu ilkel bir şey."

Yanakları kızardı ve başını salladı. Hayatında hiç. Kulağa korkunç geliyordu. Eski beta erkek arkadaşlarından herhangi biriyle bu oyunu oynamayı hayal bile edemezdi. Fazla alfaydı - hiç istemediği bir şeydi.

Helena omuz silkti. "Daha çok benim için."

Layla sessizce kabul etti. Küçük çantasının içinde telefonu çaldı ama duymazdan geldi. Hiçbir şey gecesini mahvedemeyecekti.

Onlar daha kardeşlik sırasına varmadan parti tüm hızıyla devam ediyordu; İnsanlar çoktan bakımlı çimenlerin üzerine uzanmış, içki içiyor ve

ot içiyordu. Büyük evin içinden gelen müziğin derin gümbürtüsünü . Ön kapının üzerinde uğursuz bir alfa sembolü asılıydı.

Alfa Evi. Sadece alfalar için olan tek kardeşlik. Layla geldiğine hemen pişman oldu.

Yavaşladı.

Helena gözlerini devirdi ve onun elini çekti. "Layla, çok güzelsin ve bu tür şeylerde herkes çok arkadaş canlısı oluyor. Seni çok sevecekler."

Layla saçını düzeltir gibi yaptı ve gizlice bileğini kokladı.

Koku yok. Helena'nın hapları ve koku engelleyiciler işlerini yapıyorlardı. Gecesini mahvedecek garip hormonlar yoktu. Bunu yapabilirdi. Normal bir üniversite deneyimi yaşayabilirdi. Ya eğlenecekti ya da denerken ölecekti.

"Hel! Layla! Gelmişsin!" Raina Bartlet verandadan ciyak ciyak bağırdı.

Raina uzun boylu, sarışın ve güzeldi. Tıpkı merhum annesine benziyordu, bu yüzden bir alfa olarak ortaya çıkması kimse için sürpriz olmadı. Bryson kızının genetik şansını kutlarken, Shera sessizce Layla'yı arkadaşından uzaklaştırdı ve bir daha asla birlikte vakit geçirmemelerini sağladı.

Mina alfa doğasını bir kılıç gibi kullandıysa, Raina da onu bir yem gibi kullanıyor, insanları cazibesine kapılana kadar kendine çekiyordu. Yumuşak çiçek kokusu, hükmedici varlığıyla çelişiyordu. Raina *iyi* bir Layla'nın babası gibi alfa, ama o... iyiydi. Bryson gibi bir katil ya da Jaxon Harlow gibi saldırgan değildi.

Raina Helena'ya sarıldı, ikisi de birbirlerine gereğinden fazla dokundu. Layla garip bir şekilde yanlarında durarak kimsenin çok fazla bakmadığından emin olmaya çalışıyordu ama bahçedeki herkes kendi kötü alışkanlıklarıyla meşgul görünüyordu.

Telefonu tekrar çaldı ve Layla bakmak istememesi için elini arkasına götürdü.

Raina Helena'yı bıraktı ve Layla'ya döndü. Gülümsemesi utangaç ve çekingendi, uçarı bir omegayı korkutmamaya çalışıyordu. Gerçekten de ona bir beta gibi davranabilselerdi, bu o kadar da garip olmazdı. Öne doğru eğildi ve Layla'ya belli belirsiz bir koklama verdi ama ona sarılmayı teklif etmedi ya da dokunmadı bile, ki Layla bunu takdir etti.

"Seni büyükbabamın doğum günü partisine getiremedik. Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi Raina.

Layla kızardı, hakarete uğrayıp uğramadığından emin değildi. Raina'ya karşı bunu asla söyleyemezdi. "Ben davet edilmedim. O Mina'ydı."

Alfa kızı yüzünü buruşturdu. "Yazık. Çok daha iyi bir arkadaş olabilirdiniz."

"Büyükbabanın aynı fikirde olmayacağına eminim." Layla ve Damian'ın birbirlerinden hoşlanmamaları anında ve karşılıklı olmuştu, ama Damian Mina'ya bir sonraki karısı olacakmış gibi düşkündü. Layla onun kendisini sevmesi için yapabileceği hiçbir şey olmadığından emindi.

Raina abartılı bir şekilde ürperdi. "Onda ne buluyor bilmiyorum. Tam bir baş belası. Güvenlik detayları her zaman en kötüsüdür."

Muhtemelen Mina, Raina'nın istediği her şeyi yapmasına izin vermek yerine işini yaptığı içindir.

Layla ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bunun seni nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyorum."

Alfa kızı gözlerini devirdi. "Hadi, Layla. Resimler ya da olur." Raina Helena'ya iyice yaklaştı ve selfie çekmek için telefonunu havaya kaldırdı. Layla oyunbazca gülümsedi ve heyecanlı görünmeye çalıştı.

"Teşekkürler." Raina ikisine de bakmadan bir süre telefonunu karıştırdı. "edin, içki vakti!" Helena sızlandı.

Layla gözlerini devirdi. Gerçekten bir ya da üç içkiye ihtiyacı vardı.

Raina onları içeri götürdü, kalabalık kraliçelerinin önünde dağıldı. Genç alfa yanlarından geçerken birkaç kişiyi selamladı ama bir elini de Helena'nın bileğinde sıkıca tuttu. Layla bu sahiplenici hareketten rahatsız oldu. Çıkmıyorlardı ve Layla'nın bildiği kadarıyla Raina erkekleri tercih ediyordu.

Alfaları hiç anlamıyordu. Bazen tamamen farklı bir tür gibi görünüyorlardı ve kimsenin onların baskınlık gösterilerine yakınlaşacak kadar uzun süre katlanabileceğini düşünemiyordu. Bunu hiç çekici bulmadığı için kendini şanslı sayıyordu.

Kısa boylu, tıknaz bir alfa duvara yaslanmıştı. Katılımcıların çoğundan daha yaşlıydı ve kendine etseydi yakışıklı olabilirdi. Bu haliyle saçları yağlıydı ve ağır bir alkol ve yıkanmamış misk kokuyordu. "Hanımlar!" diye bağırdı.

Layla sertleşti.

Raina durdu ve patronluk taslayarak gülümsedi. "Garret."

"Aman Tanrım," dedi Garret ve ellerini cafcacılı desenli gömleğine sildi. "Yuvaya getirdiğin şu sevimli omegalara bak."

Helena sırtıttı ve iltifattan asla korkmayan bir tavırla kendini beğendirdi. Layla yere batmak istedi.

Raina'nın gülümsemesi keskin ve düşmancaydı. "Helena Wayland. Layla Nash. Bu Garret Rivers, Alfa Evi mezunlarından. Mezun olalı o kadar uzun zaman oldu ki, kendi çocukları şimdiye kadar üye olmuş olmalıydı."

Garret'in gözleri bir an için Raina'ya kaydı, sonra tekrar Layla'ya döndü. "Şaka yapıyor. Benim çocuğum yok. Mükemmel omega'yı henüz bulamadım."

Helena kıkırdadı ve Raina onun bileğini sertçe sıktı.

Layla kibarca gülümsedi. "Aradığınızı bulacağınızdan eminim. için."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Nash mi? Bahse girerim babanı tanıyorumdur." Layla gülümsemesinin yüz buruşturmaya dönüşmesini engellemeye çalıştı. "Benim

Babam çok insan tanıyor."

"Eminim." Yaşlı alfa özensiz bir selam verdi ve ona uzandı el.

Layla isteksizce elini onun elinin içine koydu ve adam dudaklarını Layla'ya yaklaştırdı.

Tenine tam olarak dokunmadan, onu derin derin içine çekerek. Koku engelleyicilerin icadı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"," diye mırıldandı.

Elini geri çekerken Layla'nın gülümsemesi gergindi. Midesi hoş olmayan bir şekilde sıkıştı. "Efendim."

Raina Layla'nın bileğini kavradı, parmakları koku bezine hoş olmayan bir şekilde bastırdı. Canını yaktı ve vücudunda garip hisler uyandırdı. Raina onu daha yakına sürüklerken gerildi.

"Hoşça kal Garret," diye tısladı genç alfa.

Layla kalabalığın arasından evin muazzam mutfağına doğru sürüklendi. Bileğini Raina'nın elinden kurtarmaya çalıştı ama alfa ona hırladı. Layla geri çekildi, boştaki eliyle yüzünü korudu ama Raina onu bir kez daha görmezden geldi, ta ki buzdolabının yanındaki bir köşeye itilene kadar.

"Raina," diye fısıldadı Layla, kimsenin duymasına izin vermemeye çalışarak. Bu hiç eğlenceli değildi. Bir partiye gelmişti, alfalar tarafından tartaklanmaya değil.

Raina homurdanarak bakışlarını odada gezdirdi ama yakınında kimse . "Tam bir pislik. Bu yıl üç kez güvenlik onu dışarı attı. Sarhoş salak."

"Raina," diye fısıldadı Layla daha güçlü bir sesle ve kolunu çekiştirdi.

Raina tenlerinin temas ettiği noktaya baktı. Layla'nın elini bıraktı. "Özür dilerim."

Layla başparmağını bileğine sürttü. Bezi ağrıyordu. "Sorun yok," dedi. Ama değildi.

Raina kaşlarını çattı, yontulmuş ve boyanmış kaşları çatıldı. "O adamdan hoşlanmıyorum. Her zaman daha saf olan omega'lara burnunu sokuyor. Yasaklanmalı ama yönetim kurulu Rivers ailesini kızdırmak istemiyor. Bu konuyu tekrar gündeme getireceğim."

"Bunu yapmana gerek yok. Burası bir alfa evi-"

"Fark etmez," dedi Raina. "Onu burada istemiyorum."

Layla kaçırdı. Elbette, bir alfanın istediği her zaman budur. Gözleri, alkol ve karıştırıcı şişeleriyle kaplı büyük bir masanın arkasından ona çılgınca el sallayan siyah saçlı bir adama takıldı. Rolland Iverson.

"Layla!" diye bağırdı mutfağın öbür ucundan.

Nihayet dost canlısı bir *beta* yüzü. Layla'nın bir betadan gelecek çılgın hormon tepkileri konusunda endişelenmesine gerek .

"Rolland!" Raina'nın elinden kurtuldu ve kurutucudan yeni çıkmış taze çamaşırların kokusunu içine çekerek hızlıca sarılmak için masanın üzerine eğildi. O kadar güzel, o kadar sakinleştirici kokuyordu ki. Birinci sınıfta eşleştirildiklerinde Rolland'dan hoşlanmayacağını düşünmüştü ama Rolland ailelerinin düşmanlığına rağmen dostça ve yardımsever davranmıştı. Rolland alfa amcasına hiç benzemiyordu ve Layla bunu ona karşı kullanamazdı.

Rolland güldü. "Bu tür şeylerden hoşlandığını bilmiyordum." Layla burnunu . Böyle şeylerden *hoşlandığını* söylemezdi, Ama bunu yüksek sesle söylemek kabalıktı. "Neden buradasın?"

İçki şişelerinin arasındaki bahşiş kavanozunu işaret etti. "Evsiz omega hayır kurumu. İyi bağışlar almak için üzgün, sarhoş alfalar."

Raina, Layla'nın arkasından yaklaştı ve Rolland'a soğuk bir bakış attı. "Annene sorsan olmaz mı? Kokteyl yaparak kendini küçük düşürmene gerek kalmazdı."

Gözlerini devirdi. "Konuşmuyoruz. Büyükbabanın şirketinde staj yapmamdan hoşlanmıyor ama ne yapmam gerekiyor? Hayır mı diyeyim? Ülkedeki en iyi hisse senedi stajı. Annem babamın giyim mağazasını ve avukatlık şirketini aşmak bile istemiyor." Layla'ya döndü. "Bu arada ne giydiğini görüyorum. Çok şık."

Layla kızardı ve elbisesine baktı. "Teşekkürler mi?"

"Kendine dikkat et," dedi Raina. "Damian Sorreto bir koleksiyoncu." Bir kahkaha attı. "Farkındayım. İçecek bir şey ister misin?"

Layla şişelere ve karışımlara baktı. "Meyveli bir şey var mı?"

Gülümsedi ve masanın altından birkaç şişe daha çıkardı.

"Evet. Bir sürü. Turuncu, değil mi?"

Layla coşkuyla başını salladı ve telefonu çaldı.

Raina hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı ve Layla sıçrayarak ondan uzaklaştı.

Tüm bu alfalarla geceyi atlatacak ve bir daha asla Helena'yla çıkmayacaktı.

Kalbi buna dayanamadı. Şiddetli bir kavgadan bir garip yorum uzakta gibi hissediyordu.

Helena sonunda onlara yetiştı ve masaya yaslanarak Rolland'a doğru eğildi, önce göğüsleri. "Rolland," diye mırıldandı. "Yakışıklı görünmüyor musun?"

Rolland içkileri hazırlarken sırttı ve kaşlarını kaldırdı. "Yapma Hel. O kariyer odaklı biri," dedi Raina ve telefonu art arda birkaç kez çaldı. Kaşlarını çatarak yere baktı. "Bekle. Buna bakmam lazım. Noktalama işaretleri kullanıyor." Telefonu kulağına götürdü ve uzaklaşmaya başladı. "Tanrı aşkına, bu kadar gıcık olmak zorunda mısın?"

Layla başını salladı ve Rolland'a döndü. "Rolland, bu Helena Wayland. Helena, bu Rolland Iverson. Derslerimiz ortak. İstatistik dersini tek başına geçmemi sağladı."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Helena.

Etrafları alfalarla çevriliyken omegaların nasıl davrandıklarından gerçekten nefret . Zayıf ve muhtaç. Bu onu kılındırıyordu. Bir alfayı yatağı atıp hayatını mahvetmekten iki adım ötedeymiş gibi hissediyordu - yuva yıkıcı iş başında.

Rolland kıkırdadı. "O da bana böyle söylüyor."

Layla'ya kırmızı plastik bir bardakta karışık bir içki uzattı. Portakal gibi hoş kokuyordu ama tadı votkayla ıslatılmış greyfurt gibiydi. İşini yapacaktı. Ve bu iş onu mutlu bir şekilde uçurmaktı.

Büyük bir yudum aldı.

Helena masanın üzerine eğildi ve göğüslerini Rolland'a doğru itti. Takdirle yere baktı. "Ee, Helena, öyle mi?"

Layla kızardı ve uzaklaştı. Helena herkesle *arkadaşı* ve Layla'nın Rolland'a karşı bir tekeli yoktu. İçindeki kıskançlık hissi partide çok az insan tanınmasından kaynaklanıyordu. Hoş bir beyefendiydi ama onun erkek arkadaşı değildi. Belki olabilirdi, ama o

ona asla çıkma teklif etmeyeceğinden emindi. Yeterince sık yalnız kalmışlardı ve o bu şansını hiç kullanmamıştı. Belki de aileleri arasındaki düşmanlık onu bu kadar ileri gitmekten alıkoymuştu.

Bu onu iki kez düşündürdü ama iyi bir beta oğlan için göz ardı edebileceğı çok şey vardı. Babası heyecanlanmasa bile annesi heyecanlanırdı.

Karnına rahatsız edici bir şekilde kramp girdi. Regl dönemi gelmişti. Tam zamanında, tıpkı düşündüğü gibi. Gördün mü, kızışma diye bir şey yok.

Kalabalığı yarararak tuvalete doğru ilerledi ama kapı kolu dönmedi. Kulağını kapıya dayadı ve çarpma ve inleme sesleriyle yüzünü buruşturdu.

"Bir saattir içerideler. İşemek zorundasın çalılar." Bir omega yerdeki koltuğundan başını kaldırıp ona baktı. "Lanet olsun, neyin var senin?"

Etrafına bakındı ama gözüne tuhaf bir şey çarpmadı. "Ne?" "Tarçınlı çörek gibi kokuyorsun."

"Teşekkürler mi?"

"Hayır." Homurdandı. "Sanki yanmış gibi."

Layla ters ters baktı. Omegalar da gereksiz yere kaba olabiliyordu.

Salona baktı ama kimseyi tanımıyordu. Raina kalabalığın içinde kaybolmuştu ve kendini garip bir şekilde yoksun hissediyordu. Nedenini bilmiyordu. Uzun zamandır gerçek arkadaş olmamışlardı. Bartlet çocuklarının en küçüğü olan ve kendisi de bir omega olan Eris'i bile özlemişti. Alfa'nın düzenlediğı bir partiye asla katılmazdı - tıpkı onun da katılmaması gerektiğı gibi.

Layla'nın telefonu tekrar çaldı ve bakmamak için gözlerini kapattı.

"Vay, vay, ," dedi Garret'in yumuşak sesi yüzüne çok yakın bir şekilde. "Şu haline bak, buraya kadar saklanmışsın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

L- " Ayla sıkışık koridorda geri geri gitmeye çalıştı. "Bay Rivers

Garret sırttı ve ona doğru eğildi. Nefesi ekşi ve dumanlıydı. "Lütfen leydim, isterseniz Garret ya da Alfa diyebilirsiniz."

Hoşuna gitmemişti. Uzaklara baktı ama onları duyacak kadar yakında kimse yoktu; yüksek omega bile kaçacak kadar akıllıydı.

Büyük alfa, gözlerini kızın dekolteli elbisesinin göğüs kısmına dikerek baktı. "Sana babanla aynı okula gittiğimi söylemişim, değil mi? Benden birkaç sınıf üstteydi. Kardeşlik hayatını hiç umursamadı."

Dudakları zoraki bir gülümsemeyle geri çekildi ve Raina'yı bulmak için etrafına bakındı. "Oh, hiç bahsetmedi."

Aslin Nash gençliği söz konusu olduğunda, doğrusunu söylemek gerekirse hayatının büyük bir kısmı hakkında kapalı bir kitap gibiydi. Ailesine karşı bile ketum bir adamdı.

" zaman o ve zavallı omega kız kardeşiydi. O zamanlar bir omega'yı yakınında tutmak zorundaydın. Alfalar daha cesurdu, gerçek canavarlardı. Bize izin vardı. İstedığımızı alırdık. Bunun için savaşırdık." Güldü, ekşi nefesi kızın yüzünde geziniyordu. "Eskiden bir omega , alfalarını teke tek dövüşte yenmen gerekirdi. Şimdi ise sadece çalışırsun ve bu da ancak onları ısırmadan önce yakalanmazsan mümkün."

Layla başını salladı. "Bu korkunç."

"Bu doğru yolu bu. Doğa bizi böyle yarattı. Ve eğer kızgınlık dönemlerinde dışarıda bir omega varsa..." sırttı, "...ortalık kan gölüne dönerdi." Garret ona doğru uzandı, ama o geri çekildi ve kaçamadan omuzlarını duvara yasladı. Nefes nefese kaldı.

Garret öpmek için yaklaşacakmış gibi ona doğru eğildi. Birden Rolland ikisinin arasına girdi, göğsü Garret'ın göğsüne bastırıyordu. Garret'ın. Gülümsüyordu, dişleri vardı ama ışık yoktu. "Hey, Rivers, geri dönmen gereken bir içkin yok mu?"

Garret gözlerini kısarak Rolland ve Layla'ya baktı. "Biz sadece konuşuyorduk."

Layla ellerini vücuduna yakın tutarak fincanını göğsüne bastırırken kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Garret Rolland'ı bir saniyede alt edebilirdi. Kendi boyunun ve kilosunun iki katıydı. Alfaların her zaman bir kabadayılık bolluğu.

"Konuşman bitmişti," dedi Rolland kararlılıkla, korkusuzca, sesinde garip bir Komut baskısı vardı.

Garret'in dostça gülümsemesi kayboldu. "Madem öyle. Hanımım, babanıza selamımı söyleyin," diye tersledi ve dönüp ön kapıya doğru ilerledi.

Rolland ondan bir adım uzaklaştı. "Özür dilerim, biraz bunalmış görünüyordunuz."

Layla başını salladı, aniden ağlama isteğiyle doldu. Göğsündeki panik geri çekildi. "Teşekkür ederim."

Rolland bir centilmen gibi onun teşekkürünü kolayca elinin tersiyle itti. "O her zaman bir tehdit olmuştur. Raina ve ben bir konuda hemfikir olduğumuzda, bunun kötü bir şey olduğunu anlarsınız."

Layla alkolün ve sinirlerin etkisiyle beyni biraz uğuldayınca kıkırdadı. Fincanından bir yudum daha aldı ve ağzının damağı hoş bir şekilde yandı. Yanındaki duvara yaslanmış olan adama baktı.

Dilini yumuşak damağında gezdirdi ve içkisine baktı. Alkolden değildi... Jaxon'ın tarçın kokusunu içine çektiği zamanki gibi hissetti. Kıvılcımlar gibi. Garret'a komuta etmişti. Bir beta bunu yapamazdı. Midesi bulandı. "Sen bir alfa mısın?"

Yüzü kızardı ve onun dışında odanın her yerine baktı. "Ah, evet. Çoğu insan anlayamaz."

Layla kızardı ve elini ağzına götürdü. "Çok özür dilerim. Sormamalıydım. Bu çok kabaydı."

Omuz silkti. "Hayır, değil. Ben . Sadece bu konuda pek cesur değilim, bilirsin. Pek alfa-y değilim."

İstatistikler boyunca onun yanında oturmuştu. Fark etmemişti bile. İyi bir çalışma arkadaşıydı. Olasılık denklemleri hakkında her şeyi biliyordu. Ara sınavı geçmesinin tek nedeni oydu. Bunca zamandır bir alfayla . İyi bir alfa.

Babası ve belki de Mina ile birlikte listeye ekleyebilecek kadar iyi olup olmadığını merak etti.

Rolland utangaç bir ifadeyle sırtıttı. "Biliyor musun, Damian Sorreto edene kadar kimse ünvanımı fark etmemişti. Yaşlı bir alfanın sizi sokaktan alıp bir kliniğe götürmesi zaman içinde garip bir an."

Layla'nın gözleri büyüdü. "Seni çaldı mı?"

Rolland başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değil. Ben iyiydim. Sadece biraz düzensiz feromonlarım vardı. Birkaç yıldır düzelmiş durumda. Annem sadece benim bir çeşit baharatlı beta olduğumu düşünüyordu."

"Bilmiyor muydu?"

Güldü. "Perida Iverson'ın dava dosyası olmayan hiçbir şeye dikkat ettiği görülmemiştir. Yeterince sorunumuz vardı. Eşiği geçemedim."

"Özür dilerim," dedi.

Omuz silkti. "Yeni bir şey değil. Sen iyi misin?"

Layla içkisini fincanının etrafında döndürerek baloncukların oluşmasını ve patlamasını izledi. İçini çekti ve sırtını duvara yaslayarak yere çöktü. "Buraya gelip sadece eğlenebileceğimi düşünmüştüm. Üniversitenin eğlenceli ya da özgürleştirici olması gerekirdi. Bu beni daha stresli ve paranoyak yaptı."

"Evet," dedi yavaşça ve duvardan aşağı kayarak onun yanına oturdu. "Okul ve aile arasında bazen zor oluyor. Bulduğum yere gelmeyi hiç beklemiyordum ve her zaman dağılacağından korkuyorum."

"Nasıl? Sen olmak çok kolay." Rolland'ı başka türlü hayal edemiyordu. Onun amcası gibi olması konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"Öyle mi?" diye sordu. "Annem beni görmezden geliyor. Babalarım beni anlamıyor. Biraz daha alfa olsaydım farklı olur muydu diye merak ettim ama ben sadece... şey, benim bir beta olduğumu düşünmüştün."

Layla bir içki daha aldı, midesinde yanmasına ve kafasında izin verdi. "En azından endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı.

Cebinden bir şişe çıkardı ve bir yudum içti. Ucuz votkanın üzerindeki çilek aromasının kokusunu alabiliyordu. "Ne için endişeleniyorsun?"

Başı dönerken ve yanakları ısınırken onu dikkatle izledi. "Eğer işleri berbat edip birinin hayatını mahvedeceksem. Ortadan kaybolacaksam ve kimse beni bir daha göremeyecekse."

"Bu... bu karanlık."

"Öyle mi?" diye sordu. "Omegalar her zaman alınır." *Çünkü onlar* Annesinin sesi, Layla'nın *fahişe olduğunu* söylüyordu. Layla bir fahişe değildi. Olmak da istemiyordu.

"Gerçekten nadir-"

"Benim ailemde mi?" diye tersledi.

Rolland'ın yanakları parlak kiraz pembesine döndü. "Ah, evet... Ben de bunun diğer tarafındaydım. Perrin'le olanlardan sonra. Annem Her zaman kardeşime kendini kontrol etmesi konusunda baskı yaparım. Aslında agresif de değildi. Sadece daha yüksek sesle konuşurdu. Hep onun da kendisi gibi olmasından korkardı. Ben kaçana kadar beni unutmuş gibiydi."

Layla bir yudum daha aldı. "Annemin beni unutması için her şeyi yaparım.

Ben."

Ona baktı.

Omuz silkti. Annesi her zaman ona göz kulak olmuş, onu korumuştı. onu. Ondan kaçmak özgürleştirici olduğu kadar korkutucuydu da. "Bu sadece... bu çok bir baskı. Bunu berbat edemem ama ya içten içe Summer gibiysem?"

"Nasıl biriydi?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Muhtemelen Mina gibiydi ve belki biraz da Roan. Cesur ve nazik.

Rolland fincanını kaldırdı. "Ailelerimizi hayal kırıklığına uğratmanın şerefine."

Layla da fincanını kaldırdı ve ikisini birbirine tokuşturdu. "Keşke bir beta olsaydın. Annem seni çok severdi. Bu kadar basit olabilirdi."

Adam güldü ve ona çekici bir sırıtiş fırlattı. "Benim tipim olduğunu sanmıyorum."

Öfkelendi. "Nasıl senin tipin değilim? Sen bir alfasın. Bütün omegalar senin tipin değil mi?"

"Ne? Şimdi de sarhoş mu oldun? Kesinlikle tercihlerimiz var. Çoğunun kokuyla ilgisi var ama tasarım da öyle."

Layla içkisini yudumlarırken boğuldu. "Atama mı? Sakın bana-" diye fısıldadı, "-*alphas*'tan hoşlandığını söyleme."

Güldü. "ama, o kadar da garip olamaz. Bir sürü ünlü alfa çifti var. Raina'nın ailesi mesela."

Layla kızardı. Elbette sadece alfa olan çiftler de vardı. Raina'nın anne babasının yanında büyümüştü ama Bryson onlar evliyken Hera'yı yarım düzine kez farklı omegalarla aldatmıştı. Her yakalandığında haberlere çıkmışlardı. Alfalar bir omeganın çekiminden kaçamazdı.

"Evet, ama sonra bir omega kokusu alacaksın ve kendine engel olamayacaksın," dedi.

Rolland, "İşler böyle yürümüyor," diye karşı çıktı.

Başı dönene kadar başını salladı. "İçeri çekileceksin... tıpkı bir balık.

"Balık mı?"

Layla ürperdi, annesinin sesi kulağına fısıldıyordu. "Onlar Seni yakalayıp ısıracaklar ve asla özgür olamayacaksın."

Başını iki yana salladı. "Omegalar güzel kokar ama kendini her zaman kontrol edebilirsin. Annem de öyle dedi. O... muhtemelen günaha karşı koymaktan bahsetmesi gereken son kişi o. İki tane omegası var. Ne tür bir direniş gösteriyor?"

"Aman Tanrım. Bunu biliyordum! Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum. Bunu yapamazsın. birden fazla eşi var." Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildi. Alfa Kralların her biri ısırılmış ve çiftleşmiş bir omega haremi olurdu.

"Elbette yapabilirsin," dedi Rolland. "Sadece hoş karşılanmıyor. Hepsi birbirine bağlı, çiftleşmiş ve mutlu. Sanırım mutlular. Anne babanızın gerçekten mutlu olup olmadığını ya da sadece inşa ettikleri şeyle hayatta kalıp kalmadıklarını hiç merak ettiniz mi?"

Layla bunu düşünmedi. Anne babasının ne olduğuna bakmak istemiyordu. Birbirlerine aşıklardı. Annesi bunu her zaman söylerdi. Aslin ona sevgiyle gülümserdi ama bunu nadiren yüksek sesle söylerdi. "Öyle olduklarını söylüyorlarsa öyledirler. Neden yalan söylesinler ki?"

"Çünkü yalan, gerçekten daha kolaydır." Rolland ona sertçe baktı ama ne istediğini bilmiyordu. basmakalıp bir sözü yoktu. Her şeyi olduğu gibi zar zor bir arada tutuyordu. Vücudu isyan ediyordu ve sosyal hayatı tam bir rezaletti.

Çocukluğundan beri gerçekten mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Hayatta kalma mücadelesinin ortasında sadece çalıntı neşe anları vardı. Annesi, kendi başına kaldığında, evlendiğinde, çocukları olduğunda mutlu olacağını söylemişti. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Sadece içten içe çürüyormuş gibi hissediyordu.

Layla bardağına ters ters baktı. Fincanı yukarı kaldırdı ve yudum yudum . "Hey," dedi Rolland. "etmemelisin."

Kalbi acıyla burkuldu. Sevgili arkadaşının bir *alfa* olduğu bilgisi çöktü. Şimdiye kadar tanıştığı diğer tüm alfalar gibi talepkâr ve boyun eğmezdi. Külötunda ani bir nemlenme oldu. "Bu benim içkim."

"Elbette, ama sen..." Rolland ona doğru eğildi. "Sen Tamam mı?"

Telefonu çaldı. Bakmayacaktı. "Ben iyiyim," dedi Sıkıca.

Gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar ona baktı. "Kahve ister misin? onun yerine? Daha iyi olabilir-"

"Sarhoş değilim," diye tersledi Layla. Ama sarhoştı. Kesinlikle kafası güzeldi ve sersemlemişti.

Rolland ona doğru uzandı ve bir an için ona dokunacağını ve onun hakkında düşündüğü her güzel şeyi mahvedeceğini sandı. Kırmızı bardağı yakaladı ve kadının parmaklarından çekti.

Ayağa kalkmak için mücadele , topukları altına devrildi. "Hey, bu benim."

Şaşkınlıkla fincana baktı ve onu kendine doğru çekti göğüs. "Evet..."

Biraz titreyerek doğruldu. İçinden midesi burkuldu. Yüzünü buruşturdu. "Geri ver onu."

"Hayır..." dedi yavaşça, sanki kendi iddialı tavrından dolayı kafası karışmış gibi. "İçkimi geri ver," diye tersledi.

Rolland başını salladı ve tehlikeli biriymiş gibi ondan uzaklaştı. Sanki aylardır alfa olduğu konusunda yalan söyleyen oymuş gibi.

Bir adama çarpıp tüm bardağı önünden aşağı dökene kadar geri geri gitmeye devam etti. Birkaç kişi gülmek için döndü ve Layla utanç içinde ağzını kapattı. Bu onun hatasıydı. Oh, hayır. Sadece kendini utandırmakla kalmamış, bir alfayı da utandırmıştı. Bu kötüydü. Korkunçtu. Rolland şimdi ondan nefret edecekti ve bu canını olması gerekenden çok daha fazla yakacaktı.

Layla, Rolland'ın üzerine döktüğü kendisinden çok daha iri adamdan özür dilemeye çalışmasını izlerken başını salladı. "Affedersiniz," dedi. "Sanırım Helena'nın bana ihtiyacı var."

"Bekle! Layla," diye seslendi Rolland ama Layla kalamadı.

Kalabalığın arasında dolaştı ama her yerde alfalar ya da omegalar vardı, görünürde sağlam bir beta grubu yoktu.

İç çamaşırı nemliydi ve midesine şiddetli bir kramp girmişti. Kalabalığın arasından sıyrılıp kapalı verandadan inerken başı dönüyordu.

İnsanlar ön bahçede ve hatta sokakta toplanmış, trafiği kampüsten uzaklaştırmışlardı. Gürültü çok fazlaydı ve kokular - sanki şeker ve yanan çöplerle saldırıya uğruyor gibiydi. O sadece

Karanlık bir yere kıvrılmak ve bir daha kimseyi görmemek istiyordu. Yatağının altına saklanması gerekiyordu. Elinde kalan tek güvenli yer orasıydı.

Ağaçlar parkın üzerinde yükseliyor, sessiz karanlığa doğru bir yol oluşturuyordu. Ağaçlar onu koruyacaktı. Raina'nın ona seslendiğini duyduğundan emin olduğunda bile arkasına bakmadan onlara doğru yürüdü.

Artık alfa yok. Başka insan yok. Sadece o ve doğanın sessizliği. Layla yaprakların gölgesi altında karanlığa süzüldü ve partiyi artık duyamayana kadar patikayı takip etti. Gelen ısı

Lambalar gözlerini yaktı ve patikadan döndü. Uzanan dallarıyla ağaçların baskısı en iyi şekilde klostrofobikti. Sonunda nefes alabileceğini hissetti.

Yüzünü sildi, alnında nemli bir ter buldu. Elleri titriyordu. Kafasının içinde Jaxon Harlow'a benzeyen bir ses 'ateş' diye fısıldarken, tanıdık bir başka anne sesi 'fahişe' diye bağırdı.

O değildi. İkisi de olamazdı.

Layla bir ağacın arkasına geçti ve iç çamaşırındaki hasarı kadar elbisesini yukarı kaldırdı. Kanaması olmalıydı. Parmağını ıslak noktaya sildi ama kan değildi, sadece berrak, yapışkan bir sıvı vardı. Bir ona . Parmaklarını kokladığında misk gibi tatlı bir koku aldı. Kaygan. Bu olamazdı. Kızıışmıyordu. Olamazdı.

Layla çantasını karıştırıp telefonunu aradı. Mina'yı aramak zorundaydı. Şu anda Mina'ya ihtiyacı vardı. Telefonunu açtı ve daha uygulamaya ulaşmadan bir dizi mesaj belirdi. Hepsi de Jaxon Harlow'dan.

Jaxon

Şimdi nasıl hissediyorsun, ne

yapıyorsun kedicik Jaxon?

Nereye gidiyorsun?

Neredesin güzel kedi

Jaxon

Ne yapıyorsun orada?

Jaxon onun partide olduğunu biliyor muydu? Nasıl biliyordu? Neden umursuyordu ki?

Jaxon

Evine git.

Jaxon

Layla!!!

Cevap ver, Omega.

Jaxon

Çok kötü bir omega oluyorsun, kedicik.

Layla hıçkırıklara boğuldu. Kötü değildi. Kötü olmak istemiyordu. O iyi bir kızdı, mükemmel bir kızdı. Bunun için çok çalışmıştı. İyi olmak zorundaydı. Dudağı titredi.

Jaxon

Akıllıca kararlar vermiyorsun. Gelip seni almamı isteme.

Pekala, Omega. Senin oyununu oynayacağım.

Layla ürperdi ve karanlık ahşapta etrafına bakındı. Karnı ağrıyordu. Ne yapmıştı ki?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

L Ayla ormanın karanlığında, lamba ışıklarının parıltısının hemen ötesinde durarak uzun bir on dakika boyunca telefonuna baktı izleri işaretliyordu. Telefonu başka bir mesajla çalmadı ama bir mesaj göndermeye cesaret edemedi. Mina'ya, Helena'ya ya da Roan'a mesaj atacak gücü bile bulamadı. Kendisiyle korkunç derecede yalnızdı. Korkunç vücudu ona ihanet ederken.

Sık bir çalı bulup altına düşündü. Çalılıkları biraz tekmeleyecek kadar ileri gitti ama dallar ve dikenler çıplak tenini tırmaladı. Orman bile onu istemiyordu.

Karnı ağrıyor, rahmi acımasızca bükülüyordu. İç çamaşırında ıslaklık birikmişti. Kaygan. Öyle olmalıydı, özellikle aşk dolu hissetmese bile. Herkes böyle söylüyordu. Eğer kızgınlık döneminde olsaydı, becerilmek, yetiştirilmek, düğümlenmek ve tecavüze uğramak isterdi ama o bunların hiçbirini istemiyordu. Sadece dokunulma düşüncesi bile içinde bir bulantı dalgası yaratıyordu. Onda gerçekten yanlış olan bir şeyler olmalıydı.

"Geç kalıyorsun," dedi karanlıktan gelen bir ses.

Layla sıçradı ve yumuşak, erkeksi sese doğru döndü. "Affedersiniz?"

Garret karanlıktan çıktı. Eskiden sarhoş olan gözleri keskindi, gözbebekleri iriydi ve kahverengi irisleri içine alıyordu. "Ateşin. Bu şekilde eve gidemezsin."

Layla dudaklarını yaladı ve uzakta bir yere, herhangi bir yere giden hızlı bir yol bulmak için ormana göz gezdirdi. "Ben... Ben kızıışmıyorum. Bu sadece bir hormon dengesizliği. Ben iyiyim."

Ona doğru ilerledi, takip etti, avladı, en iyi geri çekilişini kesti. "İyi kokmuyorsun."

Kızardı. Kendi kokusunu alabiliyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu. "Bu... bu çok kaba."

Başını eğdi, bu hareket insandan çok hayvana aitti. "Tatlı omega, bir centilmen olmadığımı söyleyemezsin. Şimdi, nerede

Arkadaşın mı? Seni burada tek başına mı bıraktı? Biri seni kaçırabilir ve bir daha asla görülmezsin."

Ağzı kuruydu. Dili yapışmıştı.

Birisi onu çalabilir. Onu çalabilirdi. Hiç beklenmedik bir anda Roan'ın görüntüsü zihninde şekillendi. Onun önünde küçük ve solgundu, etrafı Gazeteci kalabalığının arasından geçirilirken polis ona eşlik etti. Bitkin ve korkmuştu. Onun kokusunu alabiliyordu. Holden onun omzunda sahiplenici bir el tutuyordu. Layla onun gür siyah sakalının altındaki acımasız yüzünü görebilmek için başını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. Annesi o zaman elini çok sert tutmuştu.

O bunu istemedi. Eve gitmek istiyordu. Rolland'la ya da Raina'yla kalmalıydı. Yatakhanesinden ayrılmamalıydı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim Garret ama buna gerek yok. Ben de tam... Omega Merkezi'ne gidiyordum. Beni bekliyorlar."

Garret, alkol dumanlarının arasından onun misk kokusunu duyana kadar yaklaştı. İğrençti. "Başaramadığında hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Korku omurgasından aşağı akararak onu olduğu yere yapıştırdı. "Hayır."

", omega." Ona doğru uzandı ve dirseğini acıyla kavradı. "Seni güzel ve rahat bir yere götüreceğim."

Layla başını salladı ve direnmeye çalıştı. Adam ondan çok daha güçlüydü. Elindeki telefon çaldı ve ekrana baktı.

Jaxon

Gözlerini kapat.

Layla telefonunun parlak ışığına baktı. Gözlerini kapatamıyordu. Uzaklaşmak zorundaydı. Garret bileğinden tutarak telefonunu yüzünden uzaklaştırdı ve gözleri, kan borcunu tahsil etmek için bir iblis gibi karanlıktan çıkan devasa bir gölgeye takıldı.

Büyük bir el Garret'in boğazına sarıldı. Layla saldırganla karşılaşmak için dönerken geri çekilmeye çalıştı ama Garret'in savurduğu yumruk başının yan tarafına çarptı. Layla sertçe yere düştü, başı dönüyordu. Dizleri çıtırdayan ölü yapraklara sürtündü.

Garret ormana, karanlığın içine doğru sürüklenirken haykırdı. Layla bulanık bir görüşle yukarı baktı. İki alfa hayvanlar gibi birbirlerine saldırıyordu. Garret'in yumrukları vahşi ve sertti ama diğer alfa ölçülü, daha zeki ve daha güçlüydü. Ay ışığı büyük alfanın elindeki metal bir şeyden parlıyordu. Hançer, Mina'nın her yerde taşıdığı gibi, ama alfa Mina değildi.

Garret sırt üstü yere düştü. Diğer alfa onun üzerinde durarak Layla'nın görüşünü engelledi. İkisi de hançeri almak için çabaladı. Bıçak karnına saplandığında Garret inledi.

Layla başını eğdi ve gözlerini kapattı. Görmek istemiyordu. Görmek istemiyordu. Duymak da istemiyordu ama acı dolu iniltiyi, hastalıklı çığırtağı ve ıslak nefesi engelleyemiyordu.

Bu fazlaydı. Kaçmak istedi ama hareket edemedi. Orada olmaması gerekiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Yumuşak iç organlarını korumak için bir topun içinde kıvrıldı. Yolda yine bot sesleri duydu. Gözlerini açmadı. Garret gitmişti. Bunu biliyordu. Kaybetmişti. Güzel. Ama... diğer alfa. O öldürmüştü. Onun yüzünden. Kızgındı.

Şiddetli. Ona ne yapacaktı?

Botlar ondan birkaç adım ötede durdu. Gözlerini açmazsa, o yokmuş gibi davranabilirdi. Schrödinger'in alfası.

"Yaralandın mı, kedicik?" Jaxon Harlow sordu.

Layla gözlerini daha sıkı kapattı. İç organları ağrıyordu. Neden o? *Kötü omega*. Ona zaten çok kızgındı.

"Cevap ver bana," diye tersledi, sesi dehşetini kesmeye yetecek kadar komutla doluydu.

"Hayır," diye fısıldadı.

Gözlerini açtığı anda Jaxon'ın karşısında dimdik durduğunu gördü. Hâlâ iş kıyafetini giyiyordu ama kavgadan dolayı buruşmuş ve kirlenmişti. Çatık kaşları derindi ve yara izlerini çeğiştirerek onu grotesk ve şeytani bir görünüme büründürüyordu - bir katilin nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle. Hançerini kemerine geri sokmadan önce bir mendile sildi.

Çok büyük ve çok öfkeliydi. İstedığı her şeyi yapabilirdi. Bunu elde etmek için şiddet kullanabilirdi. Zaten kullanmıştı.

Layla titredi. Garret'in bedenine baktı. Nefes alıyor muydu? Belki de. Belki de öyleydi. Belki de onun yüzünden ölmüyordu. "O öldü mü?"

Arkasına baktı. "Umurumda değil."

Jaxon yaklaştı, adımları sarsak ve dengesizdi. Layla hareket etmedi. Hareket edemezdi. Tarçın burnuna ulaştı ve ağzı tükürükle doldu. Daha tatmak istedi. Ağzının yanmasını istedi. Onun nesi vardı?

Elini ona doğru uzattı. Parmak eklemlerinde kan vardı. Kadın onun elini tuttu ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi.

Ona çok yakın duruyordu. Baharat, kömür ve tatlı hanımeli duyularını doldurdu. Diğerleri. Bundan hoşlanmamıştı.

Parmakları kolunda ilerledi, dirseğini geçti ve Garret'in onu tuttuğu pazısının etrafını sardı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ve adam hırladı. Külotunda bir ıslaklık fişkırdı.

Yüzünü buruşturdu ve adamın kolunun arkasına küçük daireler çizmesine izin verdi. "Lütfen, bırak gideyim."

Adamın kocaman eli kızın koluna dolandı ve ona ters ters baktı. "Gitmene izin mi vereyim? Gitmene izin *verebileceğimi* mi sanıyorsun? Park yerinden kokunu alabiliyordum.

Günah gibi kokuyorsun ve kaygan damlıyorsun. Az önce bir adamın karnını deştim.

Çünkü sana dokundu. Kızıışmışsın, küçük kız. *Şimdi* ellerimi senden uzak tutabileceğimi mi sanıyorsun?"

Layla başını salladı. "Kızıışmayacağım."

Yüzündeki tiksintiye dönüşen ifade neredeyse sözlerini geri almasına neden oluyordu.

inatçılık yapmıyordu. Sadece onun böyle düşünmesine izin veremezdi.

Bu bir ateşti çünkü değildi. Hormon dengesizliği idi. Bir doktora ihtiyacı vardı, alfaya değil.

Jaxon'ın eli başının arkasına gitti ve saçlarını karıştırdı. Layla ani sarsıntıyla tısladı. Başını geriye çekerek boğazını açığa çıkardı, çiftleşme bezine kolayca erişilebiliyordu.

"Hayır!" Adamın göğsüne vuruyor, tırnaklarını derisine geçirmeye çalışıyordu. Ona dokunamazdı. Orası kutsaldı, sadece eşler için. Onu ısıramazdı!

Sıcak ağzı kadının boynuna indi ama çiftleşme bezini rahat bırakarak dudaklarını çenesinin altındaki koku bezine doğru bastırdı. Yaladı, sıcak dili hassas etle buluştu. Layla ürperdi, dizlerinin bağı çözülüyordu neredeyse. Daha önce hiç kimseye izin vermemişti... Hiç kimse buna cesaret edememişti.

Dişlerini bezeye doğru bastırdı, tam olarak ısırmadı ama tehdit devam etti. İç organından serbestçe fişkıran kaygan sıvı, malzeme daha fazla tutamayana kadar iç çamaşırının içine sızdı, sonra da kalçalarından aşağı süzüldü.

Göğsünün derinliklerinde mırıldandı. Genç yavruları ve sıkıntılı omegaları sakinleştirmek için tasarlanmış sabit bir gümbürtü. "Kendine istediğin kadar yalan söyle, ama bana değil."

Layla ona doğru sallandı, titreşime doğru eğildi. Bu ona kışın en derin zamanlarında, tüm aile ana yatak odasındaki büyük yatakta kıvrılırken babasını hatırlattı. Mırlamak aileler içindi.

Korku farkındalığına sızdı. "Sen benim alfam değilsin."

Saçındaki el boynuna gitti, başparmağı koku bezine bastırdı ve neredeyse yere yığılacaktı. Tüm vücudu onun izni olmadan gevşedi ve uysallaştı.

"Ben olsam şu anda böyle konuşmazdım, omega," dedi. "Ayakta kalan tek kişi benim."

Kalçalarından aşağı kaygan bir su damlıyordu. "Lütfen," diye yalvardı. Ne için yalvardığını bilmiyordu.

Jaxon telefonunu ve debriyajını gevşek parmaklarından aldı ve bu konuda hiçbir şey yapamadı.

Boynundaki iri el önüne doğru yönlendirerek ilerlemesini sağladı. Sonunda hareket edebiliyordu ama gitmek istediği yer orası değildi. Yatakhaneğine, Mina'ya, hastaneye, Jaxon Harlow'un onu götürdüğü yer dışında herhangi bir yere dönmek istiyordu.

Ormandan çıktıklarında, Alfa Evi'ne gitmek üzere geç gelen birkaç kişi neredeyse boş olan bir park alanına geldiler. Jaxon onu durdurdu ve onlar geçene kadar gruba ters ters baktı. Sadece bir kadın onlara baktı ama Jaxon hırladı ve o da arkasını döndü.

Layla bir hıçkırığı bastırdı. Arkasına bile bakmadan Jaxon'ın merhametine terk ediliyordu.

Başparmağı tekrar koku bezinin üzerinde gezindi ve sistemi dopaminle doldu. İnledi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Layla ters ters bakmaya çalıştı ama beyni çok bulanıktı.

Onu kamyonetine doğru çekti ve yolcu kapısını açtı. Onu bıraktı ve kadın başını sallayarak aracın kenarına yaslandı.

Jaxon sessizce bekledi, onun doğru kararı vereceğinden emin görünüyordu. Kamyona binerse hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Ama vücudu işbirliği yapmıyordu. Beyni kaçmak için bir plan yapamıyordu. Sadece onun tarçın kokusuna sarılıp uyumak istiyordu.

"Hey, Layla!"

Layla irkildi ve gözleri tanıdık bir figüre takılana kadar telaşla etrafına bakındı. Rolland. Hayır. Gömleği hâlâ dökülen içkiyle ıslaktı.

Genç alfa sırtı ve yaklaşan tehlikeden habersiz ona doğru . "Aceleyle gittin. Düşünmeni istemedim-"

Layla başını çılgınca salladı ve Rolland yavaşlayarak durdu.

Jaxon'a baktı ve geriye doğru bilinçli bir adım attı.

"Hey... Harlow."

"Iverson," diye selamladı Jaxon sertçe.

Rolland ellerini ceplerine soktu ve omuzlarını indirdi, bir alfa için garip bir şekilde itaatkâr bir duruştu ama Rolland hiçbir zaman özellikle iddialı olmamıştı. "Ee, bir yere mi gidiyorsun?"

Layla tekrar başını salladı. Rolland'ın incinmesine izin veremezdi. Rolland'dan uzaklaştı - tüm dikkatini Jaxon'a verdi. Rolland'ı rahat bırakmasını sağlamalıydı. Bryson ve Perrin gibi kavga edeceklerdi. Jaxon ve Garret gibi. Hayır. Başka birini öldürmesine izin veremezdi.

Jaxon'a doğru uzandı ve ceketinin kolunu kavradı. "Den," dedi

Jaxon diğer alfaya.

Rolland arkasında ayaklarını sürüyerek ama Layla . Onu ne kadar korkutursa korkutsun, Jaxon'ın dikkatini tekrar kendi üzerine çekmeliydi.

"Kule'de mi?" Rolland sordu.

"Başka nerede?" Jaxon'ın dudakları seğirdi. "Aptal olma, yavrum."

Layla bir elini onun göğsüne bastırdı. Gömleğinin içinden bile sıcaktı. "Ona zarar verme," diye fısıldadı.

Ona baktı ama bu uzun sürmedi, gözleri Rolland'a döndü, çenesi gergindi. "O zaman kamyonu bin."

O istemedi. Eğer kamyonu binerse, hayatı sona erecekti. Ama kalırsa. Rolland. Jaxon'ın gazabını hak etmiyordu. Ölmeyi hak etmiyordu. Rolland yanlış bir şey yapmadı.

"Ona zarar vermeyin," diye tekrarladı.

Jaxon gözlerini Rolland'dan ayırdı ve ona, göğsünün üzerindeki eline baktı. Gri gözleri neredeyse kararmıştı. Kendini zavallı ölü Garret'tan daha fazla kontrol edemiyordu.

Hiçbir şeyin önemli olmadığı bilgisiyle sarsıldı. Ne istediğinin bir önemi yoktu. Ne düşündüğünün önemi yoktu. Vücudunun ona ne yaptığının bir önemi yoktu. Her şey onun kontrolü dışındaydı ve çılgılık atmak istiyordu. Ama bunun da bir önemi yoktu. Çılgılık atmak, kaçmaya çalışmaktan ya da ağlayarak yere düşmekten daha fazla yardımcı olmayacaktı.

Kontrol edebileceği tek bir şey vardı, o da Rolland'ın o anda yaşaması ya da ölmesiydi. Kimse Jaxon'ı durduramazdı. Kimse onu kurtaramazdı ama o birini kurtarabilirdi.

"Layla?" Rolland seslendi.

Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve kamyonete bindi.

BÖLÜM 6

L Ayla kamyonetin kapısına doğru kıvrıldı, cam yanağını serinletiyordu. Yağmur ön cama çarparak her şey bulanık ve yansıtıcıydı. Ağzı yanıyordu. Taksi Jaxon'ın tarçın feromonlarıyla doluydu ama aynı zamanda onun terini ve tenini de koklayabiliyordu. Daha önce ona hiçbir şey ifade etmeyen kokular, şimdi kalçalarını sıkıca birbirine kenetleme isteği uyandırıyor. Camı açmak için düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı.

Jaxon onun yanında , direksiyonu sıkı sıkı tutuyor ve kavşaklarda durduklarında kaldırımlardaki birkaç insana ters ters bakıyordu. Jaxon'ın ellerindeki kanın kokusunu alabiliyordu. gömleğini. Gözleri vahşi ve korkunçtu. Vahşiydi. Önceden pek erkek sayılmazdı ama şimdi tam bir canavara dönüşmüştü.

Layla ayak boşluğuna kaymak ve gözden kaybolmak istedi. Alan yeterince büyüktü. Sığabilirdi. Karanlık ve sessiz bir yere saklanmak istedi. Bütün geceyi geri almak ve odasında kalmak istedi. O zaman belki Garret ve kendisi de bir katil tarafından kaçırılmazdı. Çalınmazdı. Çalınacak bir omega gelini değildi ama yine de burada, tanıdığı en büyük, en korkutucu, en kaba alfayla birlikteydi.

Layla ayakkabılarını çıkarırken kramp giren karnının üzerine koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Topuklu ayakkabıyla koşarsa kaçma şansı yoktu. Bunu parkta düşünmesi gerekirdi.

bir fişkırmaya daha oldu ve koltuğu ıslattı. Güzel kamyonetin her yerini kirletiyordu. Kızardı. "Özür dilerim."

Bu, kampüsten ayrıldıklarından beri söylediği ilk sözlerdi.

Jaxon direksiyonu sertçe kavradı ve suni deriyi büktü. Ona bakmadı. "Ne hakkında? Mesajlarıma cevap vermemen hakkında mı? Güzel, güvenli yataktanenden ayrılman hakkında mı? Beni hiç dinlememen hakkında mı? Çünkü bu yüzden çok kızgınım."

Layla daha önce hiç hissetmediği bir utanç duydu. Tıpkı annesinin dediği gibi, kendine bile bakamıyordu. "Koltuğunuz."

Sanki onu ısırarak istiyormuş gibi dişlerini keskin bir şekilde göstererek çenesini kırdı. "Doğru. Döşemeler için endişeleniyorsun."

Kollarını kendine doladı, bir sarılma onu daha iyi hissettirebilirmiş gibi davrandı. "Neyim var bilmiyorum."

Jaxon gözlerini birkaç değerli saniye için yoldan ayırarak ona baktı. "Oh? Daha önce hiç ateşin olmadı mı? Sanırım öyle. İyi şeylerle, değil mi? Küçük zengin kızın beta gibi davranmasını sağlayan baskılayıcılar."

"Ben... rol yapmıyorum," dedi.

Alay etti. "Lanet olası saf küçük kız."

Derinlerde, çok derinlerde bir öfke kuyusu buldu. Atanması ve bir kız olması nedeniyle her zaman onunla konuşulmuş ve şımartılmıştı. Ama o hepsinden daha fazlasıydı. "Ben saf değilim. Ben bir yetişkinim. Yirmi iki yaşımdayım!"

Jaxon zalimce güldü. "Öyle mi? Yirmi iki yaşında ve hâlâ aptal. O kadar uzun süre beta gibi davranıyor ki, dikkatli olmadığında neler olduğunu unutuyor."

Layla gerildi ve ona baktı. Omegaların çitlerin arkasında yaşamasının bir sebebi vardı. Çünkü omegalar ellerini ve ayaklarını Feromonlar kendilerine. Kendilerini kontrol edemeyen Omegalar aileleri yok etti ve insanların ölümüne neden oldu. Birisi onun yüzünden öldü.

"Bu benim hatam," diye fısıldadı.

Jaxon derin bir hayvan sesi çıkardı. "Evet, bu senin hatan. Kafesinde güvende olmalıydın ama buradasın."

Kalbi tekledi ve kaçmak için göğsünden dışarı doğru atmaya başladı. Burnunu çekti. "Özür dilerim."

Jaxon elini gösterge paneline çarptı ve arkasında kan ve ter içinde lekeli bir el izi bıraktı. "Üzgün olduğunu söylemeyi kes. Bu hiçbir şeyi düzeltmez."

Dudağı titredi ve özür dilememek için alt dudağını ısırды. Tekrar. Sessiz olmak zorundaydı. Çok sessiz olmalıydı. Alfa bunu talep ediyordu. Parmaklarını deri koltuklara geçirdi. Alfaların kızgın olmasından hiç hoşlanmazdı. Ama tam o anda, Jaxon Harlow'la kapana kısılmışken, onu memnun etmek istemesine neden olan neredeyse felç edici bir korku hissetti. Ve eğer özür dilemesine izin vermezse, ona ne kadar berbat ettiğini bildiğini söylemesine izin vermezse... ne yapması gerekiyordu?

Ona baktı ve içini çekti. "Söyle o zaman."

Sanki suyun altındaymış gibi nefesini içine çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Jaxon hayal kırıklığı içinde inledi. "Biliyorsun, iyi bir alfa seni yatakhane ya da kız kardeşine geri götürür. Saf, aptal, küçük bir beta özentisinden ellerini temizler."

İyi bir alfa olmadığı söylenmedi. Olmadığını biliyordu. Onun yüzünden bir adam öldürmüştü. Bir başkasını da öldürebilirdi. Onu asla bırakmayacaktı. Artık özgür olmayı hak ettiğinden emin değildi.

Layla ön camdan baktı, yüksek ışıklı arabaların ışıklarını izledi. yağmurda yansıyarak yükselir. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Karanlıkta hiçbir yer işaretini tanımiyordu. Zaten yön bulma konusunda berbattı. Ya da sağını solunu. Bir yetişkindi ve hâlâ sağını solundan ayırt edemiyordu. Babası neden evden çıkmasına izin vermişti ki?

Güvende olması gerektiği için Layla uslu duracağına söz verdi. Çılgın partilere gitmeyecekti. Güvende kalacaktı. Bir şey olursa Mina'yı arayacaktı. Tüm ilaçlarını zamanında alacaktı. Sonuncusu hariç tüm kuralları çiğnemişti. İğnesini zamanında oldu. Emin olmak için fazladan baskılayıcı aldı. Bu neden onun başına geliyordu?

"Kızgınlık döneminde olamam," dedi.

Jaxon ona baktı ama bir kez olsun tartışmamayı tercih etti. "Neden olmasın?"

Doktor kolundan kan alırken Layla annesinin elini sıkıca tutmuştu. Mina köşedeki sandalyeden ters ters bakarak kendi kolundaki bandajı karıştırdı.

"değil," dedi annesi. "Bu sadece bir önlem. Sen... sen onun gibi olmayacaksın."

Roan eve yeni dönmüştü, boynunda bir çiftleşme ısıırığı, peşinde bir alfa vardı. Polis barikatını geçip adliyeye girerken hasta görünüyordu. Shera sadece bakmıştı - sadece skandalla ilgilenmişti. Bir Nash kendini topluma böyle sunmamalıydı. Bu yüzden gerçek bir Nash olmaması, sadece bir omega fahişenin omega oğlu olması iyiydi.

Doktor döndüğünde annesi bir sandalyeye yığıldı. Annesi prognoz çok kötüydü. Omega. Layla onun Mina hakkında söylediklerini duymadı bile.

Shera Nash ağladı.

Layla henüz on yaşındaydı. Öleceğini sanıyordu. Tedavi edilemez. Bir daha asla mükemmel olamayacaktı.

Layla'nın küçük yanaklarını ellerinin arasında tutarken annesinin gözleri çılgınca ve vahşiydi. "Asla onlar gibi olamayacaksın," dedi annesi. "Yapacak mısın? O omega fahişesinden daha iyi olacaksın. Onun çocuğundan daha iyi olacaksın. Onun gibi bir fahişe olacağını bilmeliydim. Ölmesine izin vermeliydim. Asla onlar gibi olmayacaksın. Ne gerekiyorsa yapacağız."

Gözyaşları Layla'nın gözlerini doldurdu ve her şeyi bulanıklaştırdı. "Anne-"

Annesi onu daha sıkı sıktı. "Sen iyi bir kız olacaksın. Asla diğer iğrenç omegalar gibi olmayacaksın. Bundan emin olacağım."

Layla annesine gülümsedi ve annesi ona gülümsedi. "Eee?" Jaxon sordu.

Layla'nın mükemmel olması gerekiyordu. Başarısızlık ölümden beterdi. Bunu Jaxon Harlow'a nasıl açıklayacaktı? Yara izleri ve dövmeleri olan, hırlayarak ve hırlayarak kendini bataklıktan çıkaran alfaya. O anlayamazdı.

Her teşhis, her ilaç test edildi ve mükemmelleştirildi. Asla ateşi çıkmayacaktı. Asla bir omega olamazdı, gerçekten olamazdı. "Ben izin verilir."

"İzin mi? Bu da ne demek oluyor?"

Layla koltukta bir ileri bir geri sallanıyor, yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu, gecenin tüm stresi bir kabarıyor, çılgılık atmak isteyen kadar boğazını .

"Mükemmel olmak zorundayım. İyi olmak zorundayım. Ben . Ben ! Ben kötü değilim! Ben iyi bir kıyım! Ben-" Kamyon caddede yuvarlanmaya devam ederken bile kapı kolunu çektişirdi ama kapı açılmadı.

"Lanet olsun, Layla, HAYIR!" Jaxon onu kolundan tutarak kapıdan uzaklaştırdı ve kenara çekip aracı yarı yolda park etti. kaldırım.

Layla onun tutuşuna karşı mücadele etti, kaçmaya çalıştığı kadar ona vurmaya çalıştı. *Kötü Omega*. "Ben kötü değilim. Kötü değilim. Ben kötü değilim!"

Jaxon onun ellerini tuttu ve etrafında döndürerek sırtını göğsüne yaslamaya zorladı. Kapıyı ve pencereyi tekmeledi, ayak tabanlarını kolçağa vurarak morarttı.

"Omega! Dur!" dedi kulağına yakın bir şekilde, kokusu yakınlığıyla birlikte baskın geliyordu. "Sen kötü değilsin. Sen iyi bir küçük omegasın."

"Hayır!" diye feryat etti. Omega olamazdı. "Buna iznim yok."

Onu tutarken saçlarına doğru sertçe nefes aldı, kolları kadar sıkıydı ki neredeyse nefes alamıyordu. İyi hissettirdi, gerçekten ağır bir battaniye gibi. Yağmur

çatıda durmaksızın gümbürdemeye devam ederek dünyaya garip bir müzikal nitelik kazandırdı.

Ayakları acıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, onun kucağında gevşedi. Elleri onu tuttu Bileklerini vücuduna yaklaştırdı, böylece ona tekrar saldıramayacaktı. Kamyonet kabininin tavanına . Astar da raptiyeler vardı.

Jaxon karışık kıkırdadı. "Peki, seni kim sikti?"

Layla başını onun omzuna yasladı. Bir anda iliklerine kadar bitkin düşmüştü. Onunla savaşılabilecek enerjisi ya da tartışacak gururu yoktu. "Omega olmam benim suçum."

"İşlerin yürüdüğünü sanmıyorum." Sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Başını yana eğmesine izin verdi ve ağzı koku bezinin üzerinde durdu. Teni hassastı ve adamın dili çok sıcaktı. Eli karnındaydı, parmakları kaburgalarından tümseğine kadar uzanıyordu. Elinin daha yukarıda ya da aşağıda, herhangi bir yönde olmasını istiyordu. Dişleri boynuna bastırdı ve Layla'nın kalçaları büküldü.

"Sen iyi bir kediciksin. Sen iyi bir kızsın," diye fısıldadı.

Alfa'nın övgüsü altında ürperdi. "Lütfen."

Jaxon onu serbest bıraktı ve koltuğuna oturması için geri itti. "Birkaç dakika içinde evde olacağız."

Jaxon gece yarısı trafiğinin geri çekilirken Layla gözlerini kapalı tuttu. Bir elini kalçasına koyarak onu orta koltuğa doğru çekti. Ona kaba davrandığını söylemek istedi ve

Uygunsuz. Ona ait olmadığını ama bir alfa olduğunu, karnının ağrıdığını ve çok yorgun olduğunu söyledi.

Uyuyakalmış olabilirdi ama emin değildi. Gözlerini açtığı anda yağmur pırtırtıları yerini yeraltı otoparkının parlak floresan ışıklarına bırakmıştı. Jaxon'ın eli hâlâ sıkıca kalçasındaydı ama daha fazla yukarı çıkmamıştı. Buna garip bir şekilde şaşırmıştı.

Layla binayı tanıdığından emindi ama Rolland'ın onu götüreceği mantıklı yerleri düşünemeyecek kadar yorgundu. Rolland'a "inine", ev dediği yere götürdüğünü söylemişti.

Üzerinde siyah bir isim yazılı olan sarı bir elmasla işaretlenmiş park yerine çekti.

Jaxon kapıdan çıktı ama içeriye doğru eğildi. Aniden, iki eli de Layla'nın çıplak kalçalarındaydı ve onu bank koltuğuna doğru çekiyordu.

Şoför kapısı. Deri, sırlıklam ıslak tene sürtünürken arkası ıslak bir gıcırta çıkardı.

Layla elleriyle yüzünü kapattı ve kızardı. Tanrı'nın bunu ona bilerek yaptığını bilmeden önce yok olmayı dileyebileceği çok fazla zaman vardı.

Jaxon kıkırdadı ve kamyonetten inmesine yardım etti. Çıplak ayakları garajın beton zemininde üşüyordu. "İyisin, kedicik."

Kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı. Bu gecenin bitmesine ihtiyacı vardı. "Özür dilerim."

"Kamyonum aylarca ıslak, sızıntı yapan omega gibi kokacak. Buna kızamam."

Burnunu kaşıdı, kendi kokusundan pek de memnun değildi. Çok , çok omega. Elbisesini zorlukla aşağı çekti. Arkası sırlıklamdı ve poposuna yapışmıştı.

"Elbisem ıslak."

Jaxon ona bir aşağı bir yukarı baktı. Yüzünde bir sırıtma belirdi ve elleri kalçalarına indi, poposunun üzerine eğildi ve parmaklarını kaygan nemli kumaşın üzerinde gezdirdi.

Layla çaresizce ürperdi. "Yapma."

"Doğru," dedi. "Bu lanet şeyi neden giydin ki?"

Onun gözlerinin içine bakamadı. "Bu bir Iverson Original - türünün tek . Helena bana çok yakıştığını söyledi," dedi sessizce.

Başını salladı. "Öyle. Ama pek sana göre değil."

Layla kızardı ve bakışlarını uzak tuttu. Onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Onu bu kadar iyi tanımamalıydı. Arkadaş değillerdi. Asla onun arkadaşı olamazdı.

Jaxon takım elbise ceketini silkti ve omuzlarına attı. Kaymasını önlemek için ceketini tuttu ve kollarını ceketin soktu. Vücut ısısından dolayı sıcaktı ve ter gibi kokuyordu. Çok büyüktü ama dizlerine kadar inerek utancının en kötüsünü örtüyordu, her ne kadar herkes berbat halde olduğunun kokusunu alabilse de.

"Teşekkür ederim," dedi.

Koluna girdi ve onu çelik bir kapıdan geçirerek mavi-yeşil ve kahverengiden oluşan gösterişli bir lobiye götürdü. Artık nerede olduğunu biliyordu. Greenway Kulesi. Sorreto'nun operasyon üssü. Bartlet'lerin sahip olduğu Bay Kompleksi'nden ya da Wayland'ların sahip olduğu Rose Garden'dan çok daha gösterişliydi.

Tüm Sorreto personelinin Kule'de odaları vardı. Mina orada bir yerde uyuyordu. Layla'nın ona ihtiyacı olduğunu asla bilmiyordu.

"Mina," diye fısıldadı.

Ama yine de onu duydu. "Hayır," dedi. Kızın midesi bulandı.

Jaxon onu boş resepsiyon masasının önünden geçerek asansörlere doğru götürdü. Binada oturmayan birinin olması için çok geç bir saatti.

Arkalarından keskin bir topuk sesi geldi. "Demek doğruymuş," dedi bir kadın. "Rolland aradığında sarhoş olduğunu sanmıştım. Onca insan arasından sen. Delirdin mi sen?"

Layla arkasını döndüğünde çilek sarısı saçlarını sıkı bir topuz yapmış, uzun boylu bir kadın alfa gördü. Standart bir güvenlik üniforması değil, siyah bir pantolon ve ona uygun topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Jaxon'ın Layla'nın kolunu kavrayışı sıkılaştı. "Şimdi olmaz."

Kadın, Layla'yı bu kadar sıkı tutan büyük ve korkunç alfadan hiç korkmuyormuş gibi bir adım öne çıktı. "O Mina Nash'in kız kardeşi. Sana ne yapacağını biliyor musun?"

"Georgia!"

Kaiser Sorreto lobide adım adım ilerliyordu. Kaiser Sorreto bir omega ve Damian Sorreto'nun tek oğluydu - Raina'nın amcası. Layla onu yıllardır tanıyordu. Arkadaş olacak yaşta değillerdi. Babasının kuşağına daha yakındı ama omegalar birbirlerini kollarlardı. Bakmak zorundaydılar. Kaiser... Kaiser gerçekten ne yapabilirdi?

Omega uzun bir an boyunca Layla'nın hüzünlü bakışlarıyla karşılaştı. Kızın kıyafetini ve kokusunu içine çekerken gözleri büyüdü. Dişi alfaya doğru adımlarını hızlandırdı ve kolunu yakaladı, parmaklarını Layla irkilinceye kadar soktu.

Layla onun arkasından gelen yoğun hanımeli kokusuna burnunu kıvırdı. Çok güçlüydü. İğrenç. Daha önce hiç böyle kokmamıştı. Kusmak istedi. Omega kokusunu burnundan çıkarmak için her şeyi yapardı. Tarçın ve misk kokusunu içine çekmek için yüzünü Jaxon'ın ceketinin yakasına çevirdi.

"Georgia," dedi Kaiser ihtiyatla. "Yukarı çıkıp yerleşmelerine izin versek nasıl olur?"

Georgia Kaiser'e küçümseyen bir bakış attı ve kolunu onun elinden kurtardı.

Layla onu o zaman tanıdı, Georgia Klein. Kaiser'in alfa eşıydı. Kaiser onu önce Bryson Bartlet için çalışıyordu. Ona söyleyecek, o da hemen Aslin'e söyleyecekti. Babası bir gün içinde nerede olduğunu öğrenirdi. Çalındığını anlar.

Gözleri yaşlarla doldu.

Jaxon gerildi, saldırmaya hazırlandı. Layla'yı tutuşu gevşedi ama tüm dikkati Georgia'nın üzerindeydi. "Oğlunu dinle," dedi. "Bazen mantıklı davranıyor."

Kaiser kaşlarını çattı ve iki alfanın arasına girdi, rahat gülümsemesi yerindeydi ama Layla onun omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu. "Georgia'dan daha yaşlı olduğumu biliyorsun. Ben de senden büyüğüm."

Layla temkinli bir şekilde yer değiştirdi. Kaiser iki alfanın kavga etmesini engelleyerek dikkatlerini dağıtıyordu. Bu onun hiç geliştirmedığı bir beceriydi. Besbelli.

Georgia, Mina'dan daha uzun boylu ve daha kiloluydu. daha güçlü görünüyordu. Jaxon'ı alt edebilirdi ama onu yenmesi zor bir ihtimaldi. Bir gün için yeterince kan görmüştü.

Layla parmaklarını Jaxon'ın parmaklarının arasından geçirerek vücudunu onun yanına bastırdı. Kavga etmelerine izin veremezdi. Gözlerini ona dikmiş, sessizce yalvarıyordu.

Jaxon seğirdi ve bir an için ona baktı.

Orada ona dokunduğuna inanamıyordu. Ona başıyla selam , sonra Georgia'ya döndü. "Üniversite parkında bir karmaşa bıraktım."

Georgia dudak büktü ama Kaiser'in kalmasına izin vererek hareket etmedi. "Rolland da bana bundan bahsetti. Clover'ı temizlik yapması için gönderdik bile." Kadın ona tiksintiyle baktı. "Reddedilince böyle mi yapıyorsun?"

Kaiser'in gözleri büyüdü ve eşine döndü. "Dur." Jaxon'ın eli Layla'nın kolunu sıkıca kavradı. "Git kendini becer, kaltak.

" Georgia keskin dişlerini göstererek hırladı.

"*DUR* dedim!" Kaiser bağırdı.

Alfalar sessizleşti.

Layla böyle bir yeteneğe sahip olmayı diliyordu ama iddialı olmak onun birkaç yeteneğini.

"Onu eve götür," dedi Kaiser, kafese kapatılmış gergin bir aslan gibi aralarında volta atarak. "Seni sonra ararım, tamam mı Jaxon?"

"Ne sikim için?" Jaxon homurdandı.

Layla onun elini daha sıkı kavrayarak asansöre doğru çekti. Parmaklarında onun nabzını hissedebiliyordu. Sadece oradan çık. Onu yalnız bırak. O zaman ne olacağını bilmiyordu ama bundan daha kötüsü olamazdı.

"Güven bana," dedi Kaiser. "Beni dinlemek isteyeceksin yapabilirim."

Jaxon ters ters baktı ama sonunda çifte sırtını döndü ve Layla'ya yol gösterdi
asansöre bindirdi. Arka duvara yaslandı, Layla'yı yanına çekti ve kolunu beline doladı. Burnunu Layla'nın başının üst kısmına bastırarak onu içine çekti.

Layla titredi. Her şey çok çabuk ters gitmişti. Ailesine yepyeni bir hayal kırıklığı ve utanç getirmişti. Sadece uyumak istiyordu.

Asansör ellinci katta durdu ve asansörler ile acil durum merdivenlerini çevreleyen bir dizi daire kapısına açıldı. Jaxon'ın dairesi arka tarafa yakındı, caddeden uzaktaydı.

Kapıda tereddüt etti. Onun çalışma kokusunu alabiliyordu, yoğun ve güçlü bir kokuydu. O kadar sıırıslılam olmuştu ki daha fazla ıslanabileceğini sanmıyordu ama ıslandı.

Eğer kendi isteğiyle içeri girerse, onunla aynı fikirde mi olacaktı? Kızgınlık döneminde olduğunu ve onun... onun alfası olacağını mı kabul ediyordu? Bu yabancı bir düşünceydi, kendi alfası. Hiç böyle bir şey istememişti. Jaxon Harlow'u hiç istememişti. Bu düşünceyi diğer tüm omega içgüdüleriyle birlikte beyninin gerisine itti. Ona hiçbir zaman iyi gelmemişlerdi.

Jaxon açık kapının yanında sessiz ama tedirgin bir şekilde bekledi.

Layla kollarını kendi etrafında sararak küçülmeye çalıştı. "I yapam

am." Jaxon kaşlarını çattı. "Neyi yapamazsın?"

Asansörlere doğru . "Oraya giremem."

Ona dokundu, kocaman avucu tam sırtının alt kısmındaydı, sonra Onu sıkıca dairesinin içine itti ve kapıyı kapattı.

BÖLÜM 7

L Ayla karanlık girişte durdu, çıplak ayakları pelüş, krem rengi halıyı buldu. Jaxon onun ardından içeri girdi ve kapıyı kapattı, iki sürgüyü yerine kaydırıldı. Kapıya doğru yığıldı, alnı tahtaya sürtündü. Derin bir nefes aldı ve sıkılmış dişlerinin arasından yavaşça dışarı verdi.

Layla huzursuzca kıpırdandı. Artık onun inindeydi. Gerçekten yalnızdı. Ormanda çığlıklarını duyacak kimse yoktu. Arabanın camlarının dışında onun dehşet içindeki gözlerini görecekti kimse yoktu. Kapana kısılmıştı. Alfalar inlerini, omegaların yuvalarını koruduğu gibi korurlardı. Sadece seçilmiş birkaç kişinin içeri girmesine izin verilirdi. Kızgınlık içindeki alfalar inlerini ölümüne savunurlardı. Dünyadaki hiçbir mahkeme kızışan bir alfayı mahkûm edemezdi.

Kızgın mıydı? Aklını kaçıran o değil de Jaxon muydu? Buna inanması gerekiyordu ama bacaklarından aşağı damlayan kayganlık aksini kanıtlıyordu.

Jaxon döndü ve kapıya yaslandı. Vücudu önce hiç görmediği kadar gevşek ve rahattı. Kendi ininin aşinalığının onu sakin ve uysal tutacağını umuyordu ama ummaktan daha iyisini biliyordu. Gözleri av gibi karanlıktı. Elini uzattı ve onu daha yakına çağırdı.

Layla başını salladı.

Kaşlarını çattı ve kapıyı iterek ona doğru yürüdü - daireler çizerek. Kadın başını eğdi ve kıpırdamadı. Kaçış yoktu. Adam yaklaştı. Adamın sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Adam kolunu kaldırdı, ceketinin kolunu geriye iterek bileğini ortaya çıkardı.

Adam ağzını bileğindeki bezeye götürdüğünde nefesini içine çekti. Dili teninde sıcaktı. Bu çok iyiydi, ağlayan çekirdeğine bir heyecan. Uyluklarını birbirine bastırarak yeterince sürtünmesini sağladı.

Jaxon'ın diğer kolu vücuduna dolandı, eli karnına bastırarak onu yakınlaştırmaya zorladı. Adamın sertliğini sırtında hissedebiliyordu. Nefesi kesildi.

"Ciddi olmadığın halde alfana hayır dememelisin. Seni dinlemeyi bırakabilir."

Layla titredi ve başını kaldırıp baktı. "Sen..." *benim alfam değilsin.* Adamın gri gözleri üzerindeyken söyleyemezdi. Adamın öfkesinin kokusunu alabiliyordu, yoğun ve iğrenç. Daha önce duyguların kokusunu hiç bu kadar net almamıştı. Bu onun yeteneği değildi ve bundan hoşlandığından da emin değildi.

Kadının elini bıraktı ve kendi bileğini kadının yanağına bastırarak burnunun yakınında bir yağ ve feromon lekesi bıraktı.

Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı. "Lütfen, Jaxon. Ben-"

Karnındaki parmaklar aşağı doğru kaydı. "Bana Alfa de, ben de Bırak gitsin."

Layla uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. Daha önce hiç Daha önce hiç kimse Alfa değildi, ne tekil unvanları olarak, ne babası, ne de alfa şövalyeleri ve prenses omegaları oynarken Mina bile. Betalar böyle bir dil kullanmazdı. Ama bir an için bile olsa ondan uzaklaşmak, kendini toparlamak istiyordu.

Başını eğdi ve farkında olmadan boynunu ona doğru uzattı. "Alfa," diye fısıldadı.

Jaxon onu bırakmadı ama göğsünde derin bir mırıltı başladı. "İyi omega."

Kadın irkildi. "Dedin ki-"

Onu bıraktı ve kapıya doğru ilerledi.

Jaxon ışıkları yaktı ve kısık bir düğmeyle yavaşça yukarı kaldırdı. Sonunda Jaxon'ın açık konseptli bir oturma odası ve mutfaktan oluşan dairesinin geri kalanını görebiliyordu.

"Hadi git o zaman," dedi. "Etrafa bakın. Bir süre burada kalacaksınız."

Jaxon kapıya yaslanmaya devam etti ve Layla temkinli adımlarla dairenin içine doğru ilerledi. Adam onun etrafı keşfetmesini izlemekten memnun görünüyordu, bu yüzden Layla onun ezici varlığından uzaklaşma fırsatını değerlendirdi.

Oturma odasında bir kanepa ile uyumsuz sandalyeler ve üzerinde katlanmış bir yorgan bulunan bir sehpa vardı. Şöminenin üzerindeki gölge kutusunda paramparça bir kısa kılıç asılıydı. Kırık kılıcın kararmış parçalarına baktı.

Bıçağı ve kabzası eski deriyle sarılmıştı. Yangında yanmıştı, hâlâ karbonla kaplıydı.

Şöminenin yanında çeşitli porselen köpekler ve uluyan yalnız bir kurtla dolu bir antika dolabı vardı. Arka tarafta doğum günü kartları vardı.

Ön yüzünde kabaca çizilmiş yavru köpekler var, belli ki bir çocuğun eliyle karalanmış.

Tüm bunlar Jaxon gibi bir adam için fazla narin görünüyordu. Vahşi alfa Jaxon Harlow cam köpekleri toplayamazdı. Mantıklı gelmiyordu.

Ona baktı ama Jaxon kapıdan ayrılmamıştı. Yarı kapalı gözlerle onu izliyordu ve dikkatle dinlerse hâlâ yumuşak bir mırıltı duyabiliyordu. Tüm aile akşam yemeği için toplandığında babası da aynı şekilde mırıldanırdı ve Bryson da onlarla birlikte kaldığı birkaç durumda aynı şeyi yapardı.

Layla başını eğdi ve dairenin etrafına bakmaya devam etti. Mutfak düzenliydi, kurutma askısı ve bulaşık makinesi vardı. Buzdolabının üzerinde üç resim vardı - profesyonel kalitede değil, kart stoğuna basılmıştı. İlki, plajdaki şezlonguna uzanmış mağrur sarışın bir kadının resmiydi. Hera Sorreto-Bartlet, Raina'nın annesi, çoktan ölmüş ve gömülmüştü. Layla onu soğuk ve çekingen biri olarak hatırlıyordu, özellikle de Shera'nın yanında, ama bu resimde sıcak ve mutlu görünüyordu. Bu mutluluk uzun sürmemişti.

Layla, onun ölümünden sonra geride kalan yıkıma daha aşınaydı.

Olayın gerçekleştiği gece Bryson, omega oğlu Eris ile birlikte gece vakti şehirden kaçarak Nash'in şehrin kuzeyindeki malikanesine kadar gitmişti.

Layla anlayamayacak kadar küçüktü ama Bryson'a resimli kitap üstüne resimli kitap getirdiğini, Roan dizinin dibinde yerde otururken ıssız alfayı kendisine ve Eris'e kitap okumaya zorladığını hatırlıyordu. Yıllar sonra, ailenin omegalarının sıkıntılı bir alfayı teselli etmek için bir araya gelmesi mantıklı gelse de, o zamanlar hiçbir çocukların isimlerinin farkında değildi.

Annesi Bryson'ın evinde olduğu her andan nefret etmişti. Damian ve Kaiser onu eve geri götürmek için geldiklerinde Shera hiç bu kadar rahatlamamıştı. Eris hemen kırmızı gözlü Kaiser'e sarılmış ve Bryson ölüyormuş gibi bir ses çıkarmıştı. Damian beceriksizce sırtını sıvazladı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi gittiler. Sanki Hera hiç var olmamış gibi.

İkinci fotoğrafta Jaxon gülümsüyordu ve kolunu ona dolamıştı. Mina'nın omuzları. Ticaret okulundan mezuniyet üniformasını giymişti. Layla Jaxon'ın orada olduğunu bile bilmiyordu. Sadece Axel Harlow'un büfe masasının etrafında sinsice dolaştığını ve yaklaşan her omega ile flört ettiğini görmüştü. Layla zamanının çoğunu babası ve Damian Sorreto'nun arasında durarak kavgı etmelerini engellemeye çalışarak geçirmişti.

Gerçi geriye dönüp baktığında, diğer aile üyelerini daha yakından izlemesi gerekirdi çünkü ilk yumruğu atan beta kuzeni, son yumruğu atan ise Mina'nın beta erkek arkadaşı Clover'dı. Bu bir alfalar arkalarına yaslanıp olan biteni izlerken, sadece betalara özel garip bir serbestlik vardı. Tüm partileri mekandan atılmıştı ve Layla tamamen utanmış, Mina ise son derece gururlanmıştı.

Üçüncü resim... onu nereden aldığını bile bilmiyordu. İki yıl önceki Bartlet Kış Galası'ndan. Layla ve Kaiser Sorreto, kollarını birbirlerine dolamış, dans ediyorlardı. Adam gülüyordu. Kız gülümsüyordu. Ve çok iyi bir dansçıydı. Ryan Bartlet gala boyunca onu takip etmiş, yalnız kalmasını sağlamaya çalışmıştı. Kaiser dans etmek için usulca araya girmiş ve yeğenini kovalamıştı.

Jaxon, buzdolabında sevdiği insanların resimlerini ve küçük biblolarla dolu bir dolap bulundursa o kadar da korkutucu olamazdı. Ama karısı yok. Eşi yok. Omega yok.

Tabii ki yapamaz. Kardeşi gibi cazibesini kullanmaya bile zahmet . Kimse onu istemiyordu. Gerçi bu onun kendi hatasıydı. O sadece çok... kendisiydi. Kaba. Agresif. Şiddet yanlısı.

Bir adamı bıçaklayarak öldürdüğü görüntü ile Mina'nın yanında gülümseyerek ve gururla durduğu görüntü yan yanaydı. Mina bunu yapamazdı. uzlaştırmak.

Layla karanlık daireye doğru baktı. Feromonların ve terin ağır kokusunu alabiliyordu, bir yatak odasının. Bunu düşünmek istemiyordu.

"Telefonumu alabilir miyim?"

Onun rahatlatıcı mırıltıları kesildi ve kadın kendini yoksun hissetti. Adam cebinden telefonunu çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Burada çalışmaz. Damian'ın güvenlik önlemleri çok yüksek."

"Oh." Başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi. Yeni bir çatlak vardı. "Mina'yla konuşmak istiyordum."

Yüzünü buruşturdu. "Bu iyi bir fikir değil. Senin için hiçbir şey yapamaz. Sadece onu ve kendini üzeceksin."

Başını salladı. Her ne kadar hoşuna gitmese de Jaxon haklıydı. Mina bedenindeki ya da zihnindeki ağrıyı dindiremiyordu ve Jaxon'ın onu inciteceğinden emindi. O bir alfayla kapana kısılmış alçak bir omega idi.

Bir omega. "Peki ya Roan?" diye sordu.

"Kim?"

"O benim kardeşim. O bir omega." Gözleriyle yalvardı.
Jaxon olmayan biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Onu anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacı .

Jaxon tezgâha yaslanmış düşüncelere dalmış gibiydi.

"Omega kardeşini arayabilirsin." Ona bir telsiz telefon uzattı.
Sabit hat.

Layla, Roan'ın numarasını çevirirken ondan uzaklaştı. Jaxon telefon çalarken dikkatle onu izledi.

Biri telefonu açtı. "Harlow? Gecenin bir yarısı ne sikime arıyorsun?"

Cevap veren ses Roan'a ait değildi. Layla inledi.

Jaxon telefonu onun aldı. "Hey, dur, Thane. Oğlunun küçük kız kardeşi burada. Çok üzgün."

Layla hattın diğer ucundaki homurdanmaları duyabiliyordu.

"Hayır, o değil," dedi Jaxon. "Omega olan."

Hattın diğer tarafında bir an sessizlik oldu, sonra "Seni aptal herif" gün gibi açıldı.

Jaxon telefonu geri verdi ve Layla kulağına yaklaştırdı. "Roan?"

"Layla? Sensin. Harlow'la ne yapıyorsun?"

Layla Jaxon'a baktı ama o başka yere bakıyormuş gibi yapıyordu.
Dairenin içine doğru çekildi ve karanlık yatak odasının yanındaki banyoyu buldu.
Kapıyı kapattı ve kilit tıkırdayınca rahatlayarak iç çekti.

Banyoda yere oturdu ve kendini serin küvete yasladı. Telefonu sanki bir can simidiymiş, içine girip diğer taraftan çok uzaklarda çıkabilecekmış gibi kulağına sıkıca tuttu. Roan onu sıkıca tutmak ve korumak için orada olacaktı.

Onunla aylardır konuşmamıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.
Bunu hiç söylemek istemedi. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. "Roan... Sanırım kızgınlık dönemine giriyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ağabeyi derin ve hüzünlü bir iç çekti. "Ah, Layla..."

Bir kolunu bacaklarına doladı ve alnını dizlerine bastırdı.
"Bastırıcı kullanıyorum Roan ama kendimi çok iğrenç hissediyorum ve herkes... Jaxon eve gitmeme izin vermiyormuş gibi davranıyor."

Roan hattın diğer ucunda sessizdi. "Bir şey söyle," diye tersledi.

"Bir saniye." Karıştırma sesleri geliyordu ve Holden'ın arkadaşına homurdandığını duyabiliyordu, sonra ortalık tekrar sessizleşti. "Teselli mi istiyorsun, yoksa gerçeği mi?"

Layla gözlerinden akan yaşları sildi ve ceketinin kolunda kırmızı-kahverengi bir leke gördü. Kan lekesi. Ceketinden sıyrıldı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Birini öldürmüştü. Birini öldürmüştü. Birini öldürdü.

"Layla?"

"Oh, tanrılar, Roan. Gerçek mi?"

Roan tekrar iç çekti, derinden gelen yorgun bir sesle. "Isıtmalar... Kadınlar için daha mı kötü bilmiyorum ama ilk seferinde korkutucu olabiliyor. Daha önce hiç istemediğin şeyleri isteyeceksin ve bu rahatsız edici olacak. Alfa'nız ne yapacağını bilir. Onların içgüdüleri bu tür şeylerde daha iyidir."

Bileğindeki şişmiş bezi kaşdı. "Bunu kendi başıma yapamaz mıyım?"

"... ama Jaxon Harlow oradaysa gitmene izin vermeyecektir. Senin bir alfan var. Bırak seninle ilgilensin."

"İstemiyorum," diye fısıldadı Layla.

"Biliyorum. Ama bu Harlow. İstedğini alır. Alfalar her zaman istediklerini alırlar." Sesinden acılık akıyordu. Daha önce Holden hakkında hiç konuşmamışlardı. Layla hiçbir zaman bilmek istememişti. Bilmiyorsa kötü bir alfa olamazdı. Cahilse kardeşini yüzüstü bırakmış olamazdı.

Layla kendi içinde derinlere doğru kıvrılmaya çalıştı. "Ondan nefret mi ediyorsun?"

"Holden?" Sesinde şaşkınlık vardı. "Hayır, ondan nefret etmiyorum. Tanışma şeklimizden nefret ediyorum. Bunun her zaman üzerimizde asılı kalmasından nefret ediyorum. O iyi bir dost. Keşke her şey bu hale gelmeden önce birbirimizi daha iyi tanıyabilseydik. yoğun."

Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Kendini kapana kısılmış hissetti. Tek başına. "Bu şekilde nasıl yaşıyorsun?"

Roan güldü. "O kadar da kötü değil. Bunun senin hayatın olduğunu kabul ediyorsun ve sadece... yaşıyorsun."

"Bu nasıl kötü olmaz?"

İç çekti. "Bir yuva yapmalısın. Harlow'dan bir yuva yapmana izin vermesini iste. Bir yuvan olursa kendini daha iyi hissedersin. Karanlık ve sessiz bir yerde. Rahat olursan her şey daha kolay olur. İçgüdülerini dinle."

İçgüdüler. Omegaların bunlara sahip olması gerekiyordu. Onları itaatkâr insanlar haline getirdi. Bu da alfaları baskın kişisel alan sahibi yapıyordu. İstilacılar. Betalar, betaların içgüdülerini yoktu. Onlara ihtiyaçları yoktu. O kadar uzun süredir beta gibiydi ki, kendi içgüdülerine ulaşım ulaşamayacağını bilmiyordu.

artık içgüdülerim yok. "Onlardan hiçbirine sahip olduğumu sanmıyorum."

"Bastırıcıların başarısız oluyor, değil mi? O zaman içgüdülerin hâlâ bastırılmış . Layla, bu şekilde iyi hissetmeyebilirsin. Özür dilerim."

Alnını dizlerine yasladı. Şimdiden kendini iyi hissetmiyordu. "Roan, ne yapacağım?"

"O ne isterse onu yap. Onun istediğini yaparsan daha kolay olur. Sana zarar vermez. Ama seni ısırmasına izin verme. Zaten o daha iyi bilir. Birkaç gün içinde gelip seni kontrol edebilirim. Kızgınlığının en kötü dönemini atlatmış olmalısın ve alfan daha az büyümüş olacak."

Korku onu boğdu. "Beni ısırma mı? Çiftleşmek gibi mi? Bunu yapamaz. Beni *elinde tutamaz*. Gerçekten çalınmam, Roan."

Sonsuza dek onun olmayı, dişlerinin şeklini çiftleşme bezine bastırmayı hayal bile edemiyordu. Evlilikten daha kalıcı.

"Şşşt, Layla. Her şey yoluna girecek." Bir an durakladı. "Seni seviyorum."

Layla gözlerini sıkıca kapattı. Bu sözleri ona daha önce hiç söylememişti. Sonsuza dek veda etmek gibiydi çünkü her şey yolunda gitmeyecekti. Roan'ı tekrar gördüğünde aynı kişi olmayacaktı. Boğuldu. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve birkaç dakika daha yerde oturmaya devam etti. Roan'ın sözleri onu rahatlatmamıştı, daha çok soğuk bir korkuya benziyordu ama doğrudu. Kimse onu kurtaramazdı ama bu atlatılabilirdi. Roan hayatta kalmıştı, o da kalabilirdi.

Layla banyodan dışarı baktı ve yerde katlanmış bir havlu ve büyük bir gömlek buldu. Rahatlayarak iç çekti. Jaxon'ın nefesini ensesinde hissetmeyeceği biraz daha zamanı vardı. Alabildiği kadar zaman alacaktı.

Vücuduna gereğinden dokunmak istemediği için hızla duş aldı. Göğüsleri ağrıyordu ve kramplara karşı sıkışan mide kasları da öyle. Elini bacaklarının arasına kaydırıp ve tısladı. Her şey şişmiş ve aşırı hassas hissediyordu. Kayganlığı temizleyecek kadar kendine dokunmak bile istemiyordu ama acıdan inlese de bunu yaptı.

En azından birkaç dakikalığına kayganlıktan kurtulmak yine de iyi hissettirdi. Kurulandı ve büyük boy gömleğini çekti. Temizdi ama Jaxon onu kapının önüne bırakmadan önce ağır bir şekilde koklamıştı. İç çamaşırı yoktu.

Yüzünü buruşturdu. Mahvolmuş çiftini tekrar giymedi ve onları elbisesi ve ceketıyla birlikte bir köşeye bıraktı. Yapabileceği çok az şey vardı. Roan, Jaxon'ın onunla ilgilenmesine izin vermesini söylemişti ama gerçekten yapar mıydı?

Havluyu ekstra bir koruma tabakası için beline sardı ve temkinli bir şekilde oturma odasına döndü.

Jaxon kanepede oturmuş, cep telefonunu kulağına dayamıştı. Midesi düğüm düğüm oldu. Garip bir heyecan hemen mide bulantısına . Ondan nefret etmesi gerekiyordu ama apartmanda onsuz olma düşüncesi onu daha çok geriyordu.

Telefonda homurdandı. "Evet. Anladım. Madem bu endişelisin, o zaman yeri temizle... Lanet Kaiser, seni duydum. Yapmayacağım-" Arkasına baktı ve onu görünce gözleri büyüdü. "Gitmem gerekiyor."

Jaxon ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yüzündeki yara izlerine baktı, bir bıçağın açtığı derin yaralar ya da belki de yasadışı ilan edilmeden önce alfaların taktığı metal pençeler. Yasadışı kavgalara karışacak türden bir adamdı. Yasadışı şeyler yapıyordu, mesela Omegaları çalmak. Alfaları öldürüyordu. O bir canavardı. Korkunçtu. Onunla tanıştığı ilk günden beri dehşet vericiydi. Tüm bunlar hakkında daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey yapıp yapamayacağından emin değildi.

Başını salladı. Hayatını kontrol edebiliyormuş gibi görünmesi gerekiyordu.

- iyi olduğunu. İçindeki her düşünce bir korku ve endişe girdabı değildi. "Roan birkaç gün içinde geleceğini söyledi."

Jaxon kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Ateşin çıktıktan sonra. Tanıdığın bir omega görmek senin için iyi olacak. Kaiser de seni görmek istiyor. Meraklı ahmak. Alfaları katın bu bölümünden uzaklaştırıyor. Böylesi daha güvenli olacak."

Kim için daha güvenli?

Uyluklarının iç kısmının yeniden kayganlaşmaya başladığını hissetti ve yüzünü buruşturdu. "Roan bir yuva yapmam gerektiğini söyledi."

"Yuva mı yapmak istiyorsun?" Gözlerinde daha önce görmediği aç bir şey vardı. Çaresizlik.

Jaxon korkmuş bir geyiği yatıştırmaya çalışır gibi yavaşça yaklaştı. İri eli kızın çenesine dokundu ve yüzünü yukarı kaldırdı,

onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Adam başını hafifçe çevirdi ve kız onun kendisini öpeceğini sandı ama adam sadece çenesini okşadı, nefesi boynunda sıcaktı.

"Bana sorun," dedi.

Bir an için onun ne istediğini düşünemedi. Adamın kirli sakalını teninde hissettiğinde zihni bomboş kalmıştı. Titriyordu, vücudu daha yakın olmak için zorlanıyordu. Sor ona. Neye ihtiyacı vardı? "Yuva mı? Ben yuva yapmak?"

Adamın sırtışını teninde hissedebiliyordu. "Evet, kedicik, sana güzel bir yuva yapalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Jaxon onu yatak odasına yönlendirdi. Adamın tarçın ve misk kokusu kadını bir battaniye gibi sarmıştı. A Büyük yatak odanın çoğunu kaplıyordu ve Layla ondan uzak durdu. Henüz buna hazır değildi. Sadece başka şeylerle başa çıkmaya çalışıyordu.

Elleri üzerinde. Ağzı.

Layla onu ne kadar uzun zamandır tanısa ve ne kadar çok konuşsa da, Jaxon'ın özel hayatı hakkında hâlâ çok az şey biliyordu. Gençliğinden beri Damian Sorreto için çalıştığını biliyordu. Sevmediği bir erkek kardeşi vardı. Mina'nın en iyi arkadaşıydı. Artık cam köpekler ve kırık kılıçlar topladığını, küçük çocukların ona doğum günü kartları yazdığını ve bunları diğer değerli eşyalarıyla birlikte sakladığını biliyordu.

Tüm bunların ona güvenmek için yeterince iyi olmadığını bilmiyordu.

Cesurca onun bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama bunu ancak bir süre yapabildi, sonra gözlerini kaçırıp boyun eğme dürtüsü onu ele geçirdi. Eğer elinde malzeme varsa bile yerde yuva yapmak için fazla yer yoktu. Helena'nın parlak, kabarık yatakları gibi bir yuva yapmak için inşa edebileceği bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Jaxon dolaba doğru ilerledi ve sürgülü kapıyı açtı. Büyüktü, içi kutularla doluydu. Karanlık ve klostrofobikti.

Layla kollarını kendine doladı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet," dedi kısaca.

"Yuvayı nereye yapmam gerekiyor?"

Sırıttı ve dolabı işaret etti. "Kutuları ben taşıyım, sen merak etme."

İçeri baktı, kapı ve karanlık garip bir şekilde içini rahatlatmıştı.

"Yuvaların açıkta olduğunu sanıyordum, yastık yatak gibi."

Güldü. "Bu çocuklar büyüklük taslıyor ve gösteriş yapıyor. Açıkta duran bir yuvayı koruyamazsınız. Omegalar karanlıkta gerçek bir yuva ister. Hiç öyle olmayan bir yuvam olmadı."

Yatağının altındaki küçük yeri gibi, bir yuva olamazdı. Kolunu kaşıdı.
"Sana ihtiyaç duyduklarında... bir omega ile birlikte oldun mu?"

Onun seçtiği kelimeler karşısında homurdandı. "Evet. Ne yaptığımı biliyorum."

Tavana baktı, aklının bir köşesinde kaşınan sorunun cevabını isteyip istemediğinden emin değildi. "Onları sen mi çaldın?"

Kendini kontrol etmeden önce dudaklarını dişlerinden ayırarak hırladı.
"Hayır, ben asla bir omega çalmadım. Ben kardeşim değilim."

Layla tekrar onun kule gibi yükselen formuna baktı. O çalınmıştı. Onu çalmıştı. Bunu göremiyor muydu?

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu. Sesi sert ve . "Kaiser'e sor. Yuvanın içinde ve dışında neler yapabileceğimi biliyor."

Nefesi kesildi. İçini garip bir kıskançlık kapladı. Kaiser mi? Bardan eve getirdiği rastgele bir omega değil. Kaiser! Yıllardır tanıdığı bir adam. Çiftleşmiş bir omega. Oh, Tanrım.

Ellerini birbirine kenetledi, nefesi kesildi. Fahişe. Yuva yıkıcı. "Kaiser çiftleşti. O ve Georgia..."

"Ben kaçak avcı değilim," diye tersledi. "O zaman çiftleşmemişti. Georgia daha sonra geldi. Güzel bir kadın alfa istiyordu, bir melez değil."

Layla alt dudağını çiğnedi. bir köpek değildi, sadece öyleydi. Kendini geliştirmek için hiçbir şey yapmıyordu ve Kaiser'i kendini Jaxon'a bağlamak istemediği için suçlayamazdı.

Kıskançlık ve öfke duygularının üzerine sertçe bastı. Sağlıklı düşünmesi . Kesik kesik bir nefes verdi. "Onunla sen ilgilendin. Senden nefret etmiyor."

Jaxon güldü. "Sanırım değil, en azından pek değil."

Bileğindeki koku bezinin şişmiş yumrusuna baktı.

O kadar çok tırmalamıştı ki kolunda kırmızı çizgiler oluşmuştu. "Onu ısırmadın."

Hiçbir şey söylemedi ama bu doğru bir tahmindir. Jaxon dişlerini geçirdiği birinin gitmesine izin verecek türden biri değildi.

Yukarı baktı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Beni ısıramazsın."

Yüzünü buruşturdu, ağzı yara izlerini acayip bir şekilde çekiyordu ve şöyle bir baktı

Uzakta.

"Beni ısıramazsın," dedi daha yüksek sesle. "Daha sonra eve gitmem gerekiyor. Benim

anne-"

"Seni duydum," diye tersledi.

Bacağından ayak bileğine kadar kaygan bir iz vardı ve gözlerini kapatmak ya da çığlık atmak zorunda kaldı. Gerçekten çığlık atmak istiyordu. Bunu kabul etmişti. Onu kabul etmişti - ona yardım etmesine izin vermeyi? Alfa olmasına mı? Hayır, Alfa değil. Sadece.

Deneyimli yardım. Küçük adımlar. "Tamam. Yapabiliriz... Bunu yapabiliriz."

Omuzları gevşedi. Onun ne düşündüğünü anlayamadı. "Seçeneklerimiz varmış gibi davranmak güzel, değil mi?"

Layla bakışlarını üzerinde tuttu. Pek iyi bir seçim olmasa da onun seçimiydi. Bunu elinden geldiğince sıkı tutacaktı.

Jaxon sonunda ondan uzaklaştı ve kutuları dolaptan çıkarıp oturma odasına taşıyarak bir işe yaradı.

Layla onun gidişini izledi, kollarını gövdesine sarıp kucakladı. Onun ininde ve savunmasız olmanın onu yumuşatacağını düşündüyse fena halde . Bunu daha iyi bilmeliydi. En azından o Garret değildi. Jaxon onları bulmasaydı Garret'in ona neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Küçük, acı bir kahkaha attı. Jaxon Harlow'un kötünün iyisi olacağını hiç düşünmemişti.

Odadaki ağır koku onu bunaltmış, düşünmesini engellemişti. Leş gibi kokuyordu ama midesinin derinliklerinde acıkmasına neden oluyordu. Dişlerini bir şeye geçirip çiğnemek istiyordu. Yutmak. Ağzı tükürükle doldu ve yüzünü buruşturarak yuttu.

Etrafına bakındı ve ağır kokunun asıl sorumlusunu gördü - kirli çamaşırları bir yanına sıkıştırılmış uzun bir sepet içindeydi. Elini ağzına götürdü. Yapmamalıydı. O böyle biri değildi. O iyi bir kızdı. Düzgün. Annesi utanırdı. Onun nesi vardı ki?

Sepetten bir gömlek çıkarırken Layla'nın yüzü kıpkırmızıydı. Ne yapıyordu ki? Gömleği burnuna götürdü. Tarçın. Kolunun üzerine koydu ve başka bir gömlek çıkardı. Tarçın ve taze kan. Mina. Yüzünü buruşturdu ve gömleği fırlatıp attı.

Jaxon'ın dönüşünü duymaktan çok hissetti. İsteddiği zaman sessizdi. Bir yırtıcı. Gerildi ama çamaşırlarının arasında ilerlemekten vazgeçmedi. Onu arkasında hissetti, sıcaklığı onunkine tecavüz ediyordu.

Layla küçük bir tıslama çıkardı ve o da kıkırdadı. "Bir şey mi arıyorsun?"

Kızgınlıkla sepete baktı. Sadece onun kokusunu taşımayan çok fazla giysi vardı. Diğer alfalar ve omegalar ona dokunuyordu. "Hayır."

Ellerini kalçalarına koydu, gömleğini kaldırdı ve parmaklarını düğümlü havlunun altından çıplak tenine daldırdı. Kasları parmaklarının altında zıpladı ve kadın kenara çekilirken, adam havluyu tutarak vücudundan sıyırdı.

Layla yüzünü buruşturdu. Büyük gömleği tüm önemli yerlerini örtecek kadar aşağıya düşüyordu; ayrıca bir görevdeydi. "Kaba," diye mırıldandı.

Güldü, sesi acımasız olmaktan çok sevecendi.

Bir alfanın iç çamaşırını koklayan bir sapkın olmadığı için onun kokusuyla ıslanmış boxer'ını görmezden başka bir gömlek seçti.

Bu sadece onun gibi kokuyordu, bu yüzden onu yuva için kolunun üzerine örttü. Bir sonraki gömlek de onun gibi kokuyordu ama kollarında kan ve odun dumanı gibi başka bir koku daha vardı. Neredeyse Mina gibi kokuyordu ama notalar farklıydı - odun kömürü yerine odun dumanı. Bundan nefret etmemiştir.

Jaxon onun tereddütlerini anlamış gibiydi ve kendi kokusunu almak için gömleği elinden çekip .

Bir an için ters ters baktı. "Axel. Tabii ki 'i seversin." "Sen kardeş misin?" Dehşet içinde söyledi. Axel en kötüsüydü. Eğer Jaxon Harlow'dan daha kötü bir alfa varsa, o da kardeşiydi. Omegalara davranış şekli... Böyle birini nasıl sevebilirdi ki? Burnuna hoş bir koku geldi ve birden, şimdiye kadar tanıştığı en aşağılık adam için nefes nefese kaldı. Annesinin omegalar hakkında söylediği her şey doğrudu.

Dudağı titredi.

Jaxon homurdanarak gömleği ondan çekip aldı. Tişörtü, giderek büyüyen atılmış giysi yığınının içine fırlattı.

Bir sonraki gömlek de onun gibi kokuyordu ama arkasında hastalıklı, tatlı bir hanımeli tabakası vardı. Kaiser. Gömleği elinden geldiğince sert bir şekilde odanın diğer ucuna fırlattı. Bir sonraki gömlek de Kaiser ve bir sonraki gibi kokuyordu. Dördüncüsü zengin çikolata gibi kokuyordu. Omega. Bunu da hayal kırıklığı içinde fırlattı. Yuvasında o kadar çok omega vardı ki. Bu ne cüret.

Jaxon'ın elleri çıplak karnının üzerindeydi. Onun tişörtünü yukarı çektiğini fark etmemiştir bile. "Şu anda omegaları sevmiyor musun?"

Layla dişlerini onun yüzüne doğru gösterdi, sonra başını salladı. Bu kadar umursamamalıydı. Bu onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu, hem de derinden. Parmaklarını Jaxon'ın siyah düğmeli ceketlerinden birinin yakasında gezdirdi. Onda yanlış bir şeyler vardı - doğal olmayan. "Bu çok garip. Jaxon'la aram iyiymi.

bu sabah. Helena kötü kokuyordu ama ben sadece parfümü olduğunu düşündüm."

Jaxon homurdandı.

"Bu normal mi?" diye sordu.

"Hayır."

Elleri titriyordu. "Bunun benim başıma gelmemesi gerekiyordu." "Olması gerekmesi çok da önemli değil. Bu senin başına geliyor." Başını iki yana salladı. "Kaiser'le de böyle miydi?"

"Hayır. Bunun Kaiser'le olduğu gibi bir kısmı bile yok."

Kıskançlık bir kez daha saplandı ve utançla burkuldu. Doğru dürüst bir ateşin içinden bile geçememişti. "Nasıl bir şeydi?"

Jaxon omuz silkti. " çıkardı. Spermeleri damlayana kadar tavşanlar gibi sevişirdik. Sonra da giderdi."

Yüzünü buruşturdu. Bu çok fazlaydı. Bunu bilmesine gerek yoktu. Onların böyle şeyler yaptığını duymak istemiyordu. "Bu iğrenç."

"Bu doğru." Omuz silkti. "Cevabı istemiyorsan soruyu sorma."

"Sadece biraz nezaket beklerdim. Daha nazikçe söyleyebilirdin."

Karnını, tam rahminin üzerinden avuçladı ve göbeğinden yine kaygan bir sıvı damlayarak bacaklarını boyadı. "Kaba bir kâfir olduğum için özür dilemeli miyim? Ben sizin uysal betalarınızdan ya da kısırlaştırılmış alfalarınızdan değilim. Ben bir canavarım, aynı senin gibi."

İğrenç biriydi. "Ben hayvan değilim."

" şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu, başını sallayarak kadının kolundaki giysilere baktı. "Hayvanlar yuva yapar. Bütün bunları bırakabiliriz. İstersen kenara çekilip yatakta sevişebilirsin. Küçük betaların yaptığı gibi."

Adamın ellerini itti ve çalıntı gömlek yığınının dolaba götürerek askılarından birkaç gömlek daha indirdi.

Onu izlerken kıkırdadı.

Ona tekrar ters ters baktı. Diğer omegalar hakkında daha fazla şey duymak ya da onları koklamak istemiyordu. Ya da Jaxon'ın üstün alfa tavrıyla uğraşmak. Bir an için ondan korkmuyordu bile, sadece kızgındı. Yapması gereken kendi zalimlikleri vardı. "Üzerinde Axel'in kokusu olan başka bir şey var mı? Arkada biraz yerim var."

Bunu söylemek kesinlikle çünkü aniden yerdeydi, başı saçındaki el tarafından sabit tutulmuştu, bacakları iki yana açılmıştı

Jaxon'ın kalçalarını, ellerini onun kocaman göğsüne bastırdı. İnledi.

Adamın şişkinliğini göbeğinde hissedebiliyordu, pantolonu hassas dudaklarına sürtünüyordu. Bir el boğazındaydı, sonra göğsünde, kaburgalarından aşağı iniyordu. "Dalga geçmemelisin, kedicik. Ben kıskanç bir adamım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Onun kokusuyla dolu olmayan bir nefes almaya çalıştı. Onu böyle yemleyerek nasıl bu kadar aptal olabilirdi? O daha iyi biliyordu.

Arkadaşça davranıyor olması öyle olduğu anlamına gelmiyordu. *Onun* olmayı kabul etmesi tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Parmakları bacaklarının arasından geçerek fazla zeminde ilerledi. Parmakları girişini bulup tehditkâr bir şekilde okşarken ama içeri bastırmazken kadın tısladı ve onu tekmelemeye çalıştı.

"Jaxon, lütfen," diye yalvardı, kalbi gümbür gümbür atıyor, göğsü ağrıyordu. Çekil üstümden."

Kadının üzerine daha da fazla bastırarak nefesini ciğerlerinden çıkardı. "Ne diyorsun?"

"Lütfen?" Onun karanlık, tavizsiz gözleriyle karşılaştı. Adam ona ne istediğini çoktan söylemişti. Gözlerini kaçırdı. "Alfa."

Jaxon onu alnından öptü ve ayağa kalktı.

BÖLÜM 9

L Ayla hayal kırıklığına uğramıştı, ne uyarılmaktan ne de içinde bulunduğu durumdan. Her şey onun için ikinci planda kalmıştı.

Yuvasının düzgün bir şekilde bir araya gelmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yuveyi iyi yapma konusunda çok az bilgisi vardı ama her ne yanlış olduğunu biliyordu. Telefonundan yuva fikirlerine bakmayı bile denemişti ama internet hala engelliydi.

Sürünerek dolabın içine girdi ve battaniyeleri yeniden düzenleyerek en kalın olanları yere serdi, ardından yastıkları duvarlara . Onun yatağındaki her şeyi, koridordaki dolaptan birkaç battaniyeyi, bulabildiği her yastığı ve her havluyu almıştı. Ama ne olursa olsun, yuvası doğru görünmüyordu.

Helena'nın yuvalarına hiç benzemiyorlardı. Her şey yumuşak, kabarık ve pembe, estetik ve dokunsal olarak hoştu. Helena'ninkinden tamamen farklıydı. Bir araya getirdiği yuvanın kahverengileri, mavileri ve kremleri. Yine de tüylü battaniyeler güzel ve yumuşaktı.

Layla tekrar gözlerini sildi ve yüzünü en tüylü battaniyenin içine sokarak hafif tarçın aromasını içine çekti. Jaxon bir süredir dokunmamıştı, bu yüzden aşırı güçlü değildi.

Onun kendisine tekrar dokunacağı, parmaklarını bacaklarının arasına sokup içine gireceği düşüncesiyle titredi. Bunu neden istiyordu? Bu bir içgüdü müydü?

Çamur ayak bileklerine kadar süzüldü ve sanki bir şey yapabilecekmiş gibi kalçalarını birbirine bastırdı. Bir el bezi buldu ve karanlık yatak odasına atmadan önce bacaklarını sildi. Kendi kokusundan nefret ediyordu.

Belki de yuvasındaki sorun buydu. "Burası iyi mi, kedicik?"

Layla donakaldı. Jaxon oturma odasında ya da banyoda kalıp onu görmezden gelirken, Layla evini kurmuş, yeniden düzenlemiş ve tüm çarşaflarını çalmıştı. Onun gözlerinden bu kadar uzak olmak bir an için garip gelmişti. Belki de kız ininin derinliklerinde yuva yaptığı için artık kendini daha az tehdit altında hissediyordu. Bunu bir yerlerde okumuş olabilirdi. Sağlık dersinde dikkatini vermediği için pişmanlık duyuyordu.

Dolabın daha karanlık kısımlarına, ondan uzağa doğru kaydı.
Jaxon içeri baktı. Gömleğini değiştirmişti. Artık kan lekesi yoktu.
Ayakkabılarını ve kemerini de çıkarmıştı. Layla başka tarafa baktı.

"Rahat görünüyor," dedi.

Layla kılandı. Onu yuvasında istemiyordu. Yuvası onun yuvasıydı. O hoş karşılanmıyordu. Yuvasına sadece alfası girebilirdi ve Jaxon *bir* alfaydı ama *onun* alfası değildi.

Ama o daha yaşlıydı. Daha önce çiftleşme yuvaları görmüştü, kesinlikle ondan daha fazla. Belki nasıl düzeltileceğini biliyordu.

İçini çekti ve sonunda ona baktı. "Doğru görünmüyor. Nesi var bilmiyorum."

Jaxon kollarını devasa ön kollarına doğru iterek kollarındaki dövmelelerden daha ortaya çıkardı - bir orman, bir bıçak, üç başlı bir köpek - ve küçük alanın içine doğru daha da eğildi. Elleri kapıda ve duvarda kaldı, tam olarak işgal etmedi. "Belki de şu askıları gömleklerin yanına çekmelisin.

Size daha iyi bir üst örtü ve bu kadar açık hissettirmeyecek."

Layla ters ters baktı ama düğmeli gömlekleri çekerek tarçın kokulu bir perde . Daha iyiydi. Yuva kısmı daha küçük ve daha rahattı. Artık odanın yüksekliğiyle uğraşmak zorunda değildi. Homurdandı. Onun haklı çıkmasını istemiyordu.

Tekrar battaniyelerin içine yerleşti ve bacaklarının arasına sokmak için havlulardan birini çıkardı. Yuvasındaki her şeyi dağıtmak istemiyordu ve Jaxon ona yardım etmek için iç çamaşırı bile vermiyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Şimdi, tam olarak tanımlayamadığı belirsiz bir endişe duyuyordu.

İster genel olarak durumdan, isterse özel olarak Jaxon'dan kaynaklansın. Ona hırlamak ve onu kovalamak istiyordu. Onu sefil ve kaşıntılı olması için yalnız bırakmak.

Parmaklar sabırsızca kapı pervazına vurdu. "Sana biraz su getireceğim. Çok fazla sıvı kaybediyorsun."

Layla burnunu kaşıdı. Sızdıran bir musluk gibi kayganlık ürettiğinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bu çok kötüydü.

Vajinası daha önce hiç böyle hissetmemişti, ağırlı, kaşıntılı, şiş ve açık gibiydi. Daha önce pek çok kez mastürbasyon yapmıştı. Hatta adını hatırlayamadığı sıkıcı bir beta ile bile seks yapmıştı. Onun yeteneklerinden etkilenmemişti. Kötü değildi ama hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Georgia'nın ailesine, Roan'ın da babalarına söylemediğini varsayarsak, bunu atlatabilirdi. Böyle olduğunu kimsenin bilmesine izin veremezdi - ihtiyaçtan neredeyse delirmek üzereydi.

Karnının üzerine çömeldi ve vulvasını bir havluya sürttü. Oh, bu çok güzeldi. Neredeyse bir kaşıntıyı kaşımak gibiydi, hareket etmeyen ama kendi kendine de geçmeyen bir kaşıntıyı. Layla ellerini karnının altında kıvırdı, havluyu top haline getirdi, böylece kalçalarını esnetip sert havlu kumaşa sürtünebildi.

"Siktir," diye fısıldadı. Çok iyiydi. Çok . Göbeğindeki kaslar kasıldı, havluyu kayganlaştırdı ve malzemenin üzerinde kaymayı daha pürüzsüz hale getirdi.

Nefes nefese kaldı ve daha da sertleşti. Havluyu kenara itti ve sıcak teninin kaygan kayışını hissetti. Göbeği çok sıcak, ıslak ve şişmişti. Onun Parmaklar onun merkezini buldu, vücudu açgözlülükle açıldı ve onu içine çekti. İnledi.

Jaxon, kocaman pençelerinden birinde tuttuğu su şişesiyle başucunda durarak tısladı. Onun geri döndüğünü fark etmemişti. "Yaramaz, omega. Karşında bir alfa var ve sen kıyafetlerinle oynuyorsun."

Layla kızardı ve elini hareketsiz kalmaya zorladı, parmakları hâlâ amının derinliklerinde emiliyordu. Pornoda gördüğü kıvranan gibi davranıyordu. Tanrım, onlar gibi olamazdı.

Onu dikkatle izledi.

Jaxon kapının içinde çömelmiş, onu sıkıştırıyordu. Su şişesini köşeye koydu ve Layla ona bakmak zorunda kalmamak için şişeye baktı. Ona doğru uzandı ve kalçasını kavradı, kaşlarını kaldırarak eline baktı. "Ne dedim ben?"

Endişesi daha da arttı. Ona dokunuyordu ama bu sakinleştirici değildi. Korkunçtu. Onun görmesini istemedi. O bir fahişe değildi. Merkezi parmaklarının etrafında sıkıştı ve nefesi kesildi.

Adamın kokusu aniden bastırdı, ağzının çatısını yaktı. Sinüslerini yakıyordu. Vücudu onu ve ona ne yapacağını istiyordu ama zihni korkacak kadar açıktı. Eve gitmek istiyordu. Annesini istiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Jaxon onun boynuna vücudunun üst kısmını yere doğru itti. Meme uçları yerle teması protesto etti ve tısladı.

"Şışt," diye fısıldadı. el yukarı kayarak dudaklarına dokundu. Adamın parmak eklemlerinin elini sıyırdığını hissetti. "Sakin ol, omega. Senin alfan

Şimdi seninle ilgileneceğim."

Nefesi kesildi ve vücudu gerildi. "Alfa mı?" Alfa'sının kokusunu alabiliyordu. Havada yoğun bir koku vardı ama dizlerinin üzerinde sadece Jaxon vardı.

Yanında. Kafasındaki ile uyuşmuyordu.

"Aferin kızıma," dedi Jaxon. "Benim iyi omega'm."

"Sen benim değilsin-"

Jaxon hırladı, canavarca ve vahşi bir şekilde, tam kulağının dibinde. Onun alfası neredeydi? Neden Jaxon'un ona kötü davranmasına izin veriyordu?

Dişleri yakındı, çok yakındı. *Oh, hayır.*

"Lütfen beni ısırma," diye fısıldadı.

Jaxon hüzünle gülümsedi, bir eli boynunda, diğeri kalçasındaydı. "Beni ısırma," dedi daha güçlü, daha cesurca.

Onun kokusunu alabiliyordu. Onun Alfa'sını. Tarçın, öfke ve keskin uyarılma. Onu istiyordu. Alfa'sı onu istiyordu. Layla onu kapattı gözleri ve nefesi kesildi. Parmakları hareket etti ve ürperdi. Duramadı. Adamın kokusu burnundaydı; elleri vücudundaydı. Parmaklarını öfkeyle klitorisinin üzerinde gezdiriyor, bir türlü geçmeyen o kaşıntıyı kovalıyordu.

O gelecekti.

"Kedicik..." Jaxon uyararak söyledi.

Onun Alfa'sı değil. Jaxon'ın gerekiyordu. Ona dişlerini gösterdi.

Yardım etmiyordu. Deli gibi ölebilir.

Alfa'sı parmaklarını onun sıcak kıvrımlarında gezdirdi ve Layla çığlık attı.

Dalga dalga boşaldı; her kası aynı anda kasılmış gibiydi ve tekmeledi, ağladı ve titredi. Ölmek gibiydi; eğer iyi hissettirebilseydi.

Alfa'sı onu tutarak uçup gitmesini engelledi. Kendini iyi ve uyuşmuş hissediyordu. Ağlıyordu ama nedenini hatırlayamıyordu.

Boynunun arkasındaki el hareket etti, başparmağı çiftleşme bezine süründü. Rahatladı ve yere yığıldı. Zar zor nefes alabiliyordu. Zar zor düşünebiliyordu. Ne yapıyordu? Neredeydi? Onu kim tutuyordu?

"Yaramaz kedicik. Ben sana ne demiştim?"

Layla kaldırıp üzerine eğilen büyük alfaya baktı. Bu Jaxon'dı. Doğru. İni. Yuvası. Parçalar tekrar bir araya geliyordu ama çok yavaştı.

Titredi ve dişleri ani bir soğukla takırdadı. "Bilmiyorum." Sesi sert çıkıyordu. Boğazı acıyordu.

Jaxon kıkırdadı ve kızın saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru taradı. "Beyniniz hormonlardan dolayı bulanık mı? Bu yüzden mi kurallar?"

Layla başını kaldırıp baktı, sığ nefes alıyordu. Artık kurallar mı vardı? Neden kimse ona böyle şeyleri söylememişti? "Yuvamı inşa ettim."

Gülümsemesi patronluk taslıyordu. "Çok güzel bir yuva ama sana kendine dokunmamanı söylemiştim. Bu artık benim sorumluluğum."

"Oh," dedi ve başını salladı. Bunu söylememişti. Demişti... ne ? Alfa'sı yardım edecekti. Jaxon onun Alfa'sı mıydı? Bu kulağa doğru gelmiyordu.

Parmakları kıvrımlarından klitorisine doğru kayd ve bastırdı. Kalçaları kekeledi ve bir sıkıntı havlaması verdi. Çok hassas. Çok fazla. "Bu senin ilk ateşin ve izlememe izin verdin. Hoşgörülü olmalıyım."

Çılgınca başını salladı. Hoşgörü, cezalandırılmayacağı anlamına geliyordu.

O iyi bir kızdı. Cezalandırılmasına gerek yoktu.

Layla titredi. Donmak üzereydi, tenindeki ince ter tabakası bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Onun kendisine dokunmasını istiyordu ama aynı zamanda dolabın karanlık köşesine çekilip ağlamak da istiyordu. Onun nesi vardı?

Kadın onu başından savdı ve adam da isteksizce bir anlığına gitmesine izin verdi. Ürkek adımlarla dolabın arkasına, karanlık bölmeye doğru süründü. dinlenebileceği bir yer. Düşünmeye ihtiyacı vardı ama bir düşünceyi birkaç saniyeden daha uzun süre yakalayamıyordu. Bir şeyler yanıltı, doğal değildi.

Layla tökezledi ve duvara çarparak düştü, omzu yuvayı kapladığı yastıklara . "Jaxon," dedi. "Yardım et bana."

Layla'yı kucağına aldı ve adam onu yuvasına yan yatırıp sırtına bastırırken Layla zorlukla mücadele etti. Çok daha büyüktü. Daha uzun, daha geniş, daha güçlüydü. Onu tek eliyle öldürebilirdi ve bu düşünceye güldü. Alfalar omegaları öldürürdü. Kötü omegaları. O kötü bir omega mıydı?

Kollarını kızı dolayarak onu kendine doğru çekti ve omzunu okşadı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Sen iyi bir omega'sın. Şimdi rahatla, iyisin."

Başını salladı. "Ah? Ben iyiyim," diye tekrarlardı. Adamın bileğini kavradı, sanki onu ayakta tutabilecek tek şey oymuş gibi sıkıca tuttu. "Ben... teşekkür ederim."

Karnını okşadı ve mırıldandı, titreşimler onu sözlerinin yapabileceğinden daha fazla rahatlattı.

Layla, Jaxon'ın kollarına sarılmış halde yatarken sık nefes alıyordu. Yeterince hareketsiz kalırsa belki de kaybolacak, battaniyelerin ve yastıkların içine gömülecek, görünmez olacaktı. Jaxon dolabın kapısını ayağıyla kaydırarak kapattı ve onları neredeyse tamamen karanlıkta bıraktı. Yüzünün önünde bir yastık vardı. Kahverengi çizgili maviydi ama karanlıkta sadece daha koyu siyah çizgileri olan .

Adamın sert aletinin sırtına bastırıldığını hissedebiliyordu. Muhtemelen yanlış karar verdiğini biliyordu ama adamın geri kalanı gibi kocaman hissettiriyordu. Ona sürtünmek mi yoksa uzak durmak mı istediğini bilmiyordu. Her şey o kadar büyümüştü ki.

Jaxon yüzünü onun saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Nefis kokuyorsun. Mükemmel bir küçük omega."

Layla bu övgü karşısında ürperdi. O iyi bir omega idi. Son birkaç saat içinde çocukken hiç olmadığı kadar övgü almıştı. Mükemmel olması gerekiyordu ama asla öyle olmadı.

Dişleri kadının boynunu sıyırdı. Kadının vücudu adama doğru eğildi.

"Yapma!

- " *Beni ısırma.*

Jaxon'ın eli gömleğinin altındaki çıplak karnındaydı. Biraz daha aşağıya uzanırsa, kaygan ve terden yapış yapış olmuş kızıl saçlarını bulabilirdi. "Şşş, sana kendini iyi hissettireceğim. Karnındaki o kötü hissi kovalarım."

Layla'nın söyleyecek bir şeyi olmasa da sorunun ne olduğunu biliyor gibiydi. Karnı ağrıyordu. Boşluğunda oturan bir halsizlik ama onun düzeltebileceğinden ya da daha kötü hale getirebileceğinden emin değildi. Çok üşümüştü.

Jaxon bir elini kızın başının altına soktu ve çenesini tuttu. "Dilini dışarı çıkar."

Ona ters ters bakmaya çalıştı ama karanlıkta işe yaramadı. Sonunda emredileni yaptı ve adam bileğindeki bezi kızın diline sildi.

Layla irkildi ve adamın kurtulmaya çalıştı. Feromonlar dilinin üzerine yayıldı ve ağzının çatısına çarparak kaşınmasına ve ağzına bir kaşık dolusu tarçın tozu atmış gibi kıvılcım çıkarmasına neden oldu. Rahatsız edici yağı çıkarmak için dilini dişlerine sürttü ve Jaxon'ın kolunun her tarafına salyasını akıtmayı başardı. Bir işe yaradığından değil. Jaxon'ın Hasar tamamlanmıştı. Adamın tadı ağzındaydı, feromonları doğrudan beynine ulaşıyordu.

Adam kadının karnını okşadı ve kadın inledi. Her şey bulanıktı, korku uyarılmayla geri çekilmişti. Hareket etmesi gerekiyordu. Tekrar boşalması gerekiyordu. Bu tada daha fazla ihtiyacı vardı.

"Lütfen," dedi.

Karnının üzerindeki el aşağıya indi ve bacaklarının arasına kayd. Parmaklar içeri kayd ve kadın inledi. Adam kendi parmaklarından çok daha büyüktü. Bu çok iyiydi. Çok iyi hissettiriyordu.

"Gördün mü, tatmin bile olmuyorsun. Sana sadece bir alfa yardım edebilir," dedi Jaxon.

dedi.

"Alfa," diye inledi. Evet, Alfa onunla ilgilenecekti.

Ona yer açmak için dizini kaldırdı ve adam daha hızlı pompaladı, Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdiriyordu. İki dakika önce boşalmıştı ve Alfa'sının parmakları amındayken ve nefesi kulağındayken tekrar

Diğer eli gömleğinin içinden göğsünü kavradı ve parmaklarının arasında bir meme ucunu sıkıştırdı.

Layla hareket etmeye çalıştı, göğsünü adamın eline doğru itti, poposunu adamın sikine doğru geri çekti. Acıya varan yeni bir gerginlik vardı. Aleti mi? Hayır, başka bir parmak. Çok iyi ve doluydu. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemişti.

Çizgili yastığı kaptı ve malzemeyi parmaklarının arasında döndürdü.

"Alfa?" diye yalvardı.

Arkasında hareket ediyor, siki kızın poposuna sürtünüyordu.

Sikişmek, ama değil. Alfa'yı içinde istiyordu ama Alfa istediği gibi değildi. Onun her yerde olmasını, kendisini tüketmesini istiyordu.

"Bırak beni, kedicik," diye fısıldadı. "Bana bunu nasıl sevdiğini göster, küçük omega."

Layla gerildi ve boşaldı. Sözsüzce haykırdı. Vücudu kasıldıkça zihni bulandı ve patladı, kalçaları adamın elinin etrafına kenetlendi ve onu içinde derinlerde tuttu. *Evet, evet, evet.*

Sırtına sürtünürken onu yerinde tuttu, siki sert ve inatçıydı.

Orgazmının diğer tarafı çok garipti, sanki gerçekten orada değilmiş gibiydi. Belki de hiç olmamıştı.

Jaxon onun kalçasını kavradı ve kabaca sıktı. Kızın poposu onun sert darbelerine dayanamayıp Jaxon'ın nefesi kesildi ve inledi. Çürükleri olacaktı.

Layla uzaklaşmaya çalıştı ama Jaxon hırlayarak onu bedenine yaklaştırdı. Kadının boynunu kavradı ve sırtını göğsüne yaslamasını sağladı. Onun

Parmakları onun kayganlığıyla yapış yapıştı. Kendi kokusunu alabiliyordu, o çok tatlı kokuyu. Kendini hasta hissediyordu.

"Siktir," diye tersledi Jaxon. Birkaç düzensiz itiş daha yaptı ve Sustum.

Jaxon'ın onu tutuşu gevşedi ve Layla ondan uzaklaştı. dolabın arkasına. Kendini duvara doğru bastırdı. Ne yapıyordu? Bu şekilde kaçış yoktu.

Karanlıkta onun parmaklarındaki kayganlığı yalayarak temizlemesini izledi.

Utanmış ve korkmuştu. İçinde kızgın bir savaş vardı, onu memnun etme ihtiyacı, ama aynı zamanda derin bir korku ve varlığına öylesine işlemiş bir utanç vardı ki, bunun nereden geldiğini anlayamıyordu. *Böyle olmamalıydı.*

Kollarını kendine doladı ve büyük gömleğini dizlerinin üzerine çekti. Başı dönüyordu ve üşüyordu. Beyni çok yavaş hareket ediyordu.

Jaxon onu bıraktığı yerde, battaniye ve yastıkların arasındaki yuvasında uzanmış bir şekilde kaldı. Loş ışıkta onu pek iyi göremiyordu. Ona kızgın mıydı? Kızgın kokuyordu. Her zaman çok kızgın kokardı.

Ona yapmak istemediği bir şey mi yaptırdı? Omegalar böyledir. Her zaman bir şeyleri mahvederler. Annesi öyle demişti.

Biriyle ihtiyacı . Ona kızgın olmayan biriyle.

Başka bir omega. Bu yardımcı olabilir. Başka bir omega nasıl yardım edeceğini bilirdi. "Roan'ı arayabilir miyim?"

Jaxon memnun bir kedi gibi parmaklarını yalamayı bıraktı ve ona baktı. "Onunla zaten konuştun. Hatırladın mı? Birkaç gün içinde uğrayacak."

Layla başını eğdi. Bu ne zaman olmuştu? Onunla aylardır konuşmamıştı. "Hayır, konuşmadım. Biz konuşmuyoruz. Ben... Ben mi?"

Adam ona doğru uzandı ama kadın elini savuşturdu.

"Onu tekrar arayabilir miyim?"

Jaxon'ın kaşları kalktı. "Çok geç oldu, Layla. O uyuyor."

"Geç mi oldu?" Kendine sarıldı. Bu da kulağa doğru gelmiyordu. Evde, yatakhanesinde olmalıydı.

"Evet, kedicik," dedi yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Sana bir yuva yapmanı söyledi."

Layla kıpır kıpır oynayarak dağıttığı battaniye ve yastık yığınlarına baktı. Hiç hoş değildi. Ortalığı dağıtıyordu. Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve yuvasının küçük köşesini yeniden düzenlemeye başladı. Her şey mükemmel olmalıydı, yoksa Alfa onu istemezdi.

"Çok güzel bir yuva," dedi Jaxon.

Öyle değildi. Pis bir omega kaymağı gibi kokuyordu. Titredi. "Neyim var benim?"

Jaxon bir an sessiz kaldı ama sonunda cevap verdi. "İlaçların işe yaramadığı için patlak veren bir ateşin var. Hâlâ hormon reseptörlerinin çoğunu bloke ediyor. Üstüne alkol de hiç yardımcı olmadı."

Layla titredi, soğuk onu ele geçirdi. "Böyle hissetmemem gerekiyordu. Bu mu?"

"Hayır."

Hıçkırıklarını içinde tutmak için ağzını kapattı ama parmakları kaygan gibi kokuyordu. Öğürdü.

Jaxon kıpırdandı, ellerini aşağı çekti ve onu duvardan uzaklaştırdı. "Şşş."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. Neden o bu kadar çok şey biliyordu da kendisi bu kadar az şey biliyordu? Bu hiç adil değildi.

Onu vücuduna yaklaştırdı, sıcaklığı giysilerinin katmanları arasından sızıyordu. "Daha önce görmüştüm. O zamanlar hoş değildi. Güzel değil Şimdi."

"Bir doktora ihtiyacım var."

Jaxon başıyla onayladı; elleri kızın belindeydi ve onu kucağında tutuyordu. "Ateşin çıktıktan sonra. Şu anda buraya biri gelirse, onu öldürürüm. Seninle ilgilenebilirim."

Layla ona döndü ve onu çalıştı. Ona ne yapacağını söyleyemezdi. Bu onun başına gelmiyordu. Vücudu kendini yakmaya çalışmıyordu. Zihni çelişkili isteklerin bir toplamı değildi. "Bu seni etkilemiyor!"

Jaxon onun kollarını yakaladı ve onu kolayca tekrar yere yapıştırdı. Yüzü onunkine yakındı, gözlerinin önünde korkunç bir korku vardı. "Yapma! Bağışıklık için benim kontrolümü üstlenin. Ben de senin kadar bu biyolojiye bağlıyım. Kokunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Beni zorlarsan sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok, küçük beta özentisi."

Gözleri karanlık ve açtı. Ondandır korkuyordu. Her kelimesinde ciddiydi. Boynuna bakışı. Uzaklara baktı, itaatkârdı. "Isırma beni. Söyle. Beni ısırmayacağını söyle."

Jaxon geri çekildi ve tekrar battaniye ve yastıkların üzerine uzandı. "Geç oldu. Uyuyabiliyorken uyumaya çalışmalısın."

Şimdi onun kendisini bilerek görmezden geldiğini biliyordu. Dudağı titredi.

battaniyeyi okşadı. Gözleri kapalıydı, ona bakmıyordu. Gerçekten de yorgundu. Uyumak yardımcı olabilirdi belki.

Onun yanındaki açık alana doğru süründü. Adam üzerine bir battaniye çekip bir kolunu ortasına doladığında soğuktan titredi. İsteddiği bu değildi ama en azından ısınmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

L Ayla uyuyordu ama sonra . Hâlâ uyuduğunu hissediyordu ama bu bir şekilde daha azdı. Üstünde biri vardı, ona dokunuyordu. Korkmuyordu. Onu tanıyordu. Güzel kokuyordu. Tarçın ve öfke gibi. Öfkenin bir tadı var mıydı? Alfa. Bu bildiği bir isimdi.

Alfa mırıldanıyordu, Layla'yı en güzel yerlerinden yapış yapış yapan derin, ısrarlı bir gümbürtü. Kaygan ve özlem dolu. Rüya görüyordu. Öyle olmalıydı. Gerçek hayatta hiçbir şey bu kadar akkor gibi hissettiremezdi. Her yerine dokunuyordu, sadece ellerine değil, vücuduna da. Adam çıplaktı, kadın da öyle. Sıcak ten sıcak tene karşı.

Gözlerini kapalı tuttu, uyanıklık ve rüya arasındaki sessiz boşlukta oyalandı. Olmak için güzel bir yerdi. Endişe yok. Sadece sıcaklık.

Alfa göğüs ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak sıkıştırdı ve keskin bir acı merkeze, oradan da el ve ayak parmaklarına doğru yayıldı. Layla inledi ve ona doğru eğildi.

"Şşşt," dedi Alfa, "uyumaya devam et."

Layla başını salladı ve başının arkaya düşmesine izin verdi. Uyku kulağa iyi geliyordu. Alfa onu sıcak tutacak ve ona dokunmaya devam edecekti. Başparmağını sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirdi. Layla sızlandı ve Alfa onun üzerinde kaydı, kalçası bacaklarının arasına bastırdı. Bu çok güzeldi. Ona karşı sallandı.

"Uyu," diye fısıldadı Alfa kulağına yakın bir yerden.

"Ben uyuyorum," dedi Layla uykulu bir sesle. Adamın kolunu sıvazlamaya çalıştı ama koordinasyonsuz çirpinişları hoş olmayan bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Alfa kıkırdadı. "Şimdi bunların hiçbiri yok, rahatla."

Layla ofladı. Ona ne yapacağını söyleyemezdi. Başını onun göğsüne çevirdi ve nefis kokusundan daha fazlasını aradı. Adam kıllıydı, okuldaki o pürüzsüz beta oğlanlar gibi değildi. Neden bir betanın yeterince iyi olduğunu düşünmüştü ki? Layla dilini dışarı çıkardı, tuzlu ter ve teni buldu. Mmmmm. Lezzetli.

Alfa mırıldandı. "Bir şey ister misin, kedicik?"

Evet. Layla ağzını açtı ve dişlerini adamın göğsündeki ete geçirdi. Alfa'nın feryadı bir iniltiye dönüştü ve kalçasını daha sert bir şekilde

onun çekirdeği.

"Kedi değil," dedi kibarca, bacağına yaslanıp arkasında taze bir kayganlık bırakırken bile.

Alfa'nın eli başının altından kayarak parmaklarını saçlarına . Tanrım, çok iriydi. Kadın ürperdi.

"Hayır, değilsin," diye kabul etti.

Layla gülümsedi. Burada yavru kedi yok, sadece karanlık, uyku ve çok büyük bir alfa var.

Alfa yüzünü onun boynuna bastırdı ve Layla ağzının altındaki deriyi diliyle yokladı. Tarçın ve daha miskli bir şey dilinin üzerinde patladı. Çok lezzetliydi. Tuz, balkabağı baharatı ve karamelin hepsinden daha iyiydi. Emdi ve inledi, kalçalarını onun kalçasına doğru esnetti.

"Alfa," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma," dedi Alfa.

Layla titredi. O iyi bir kızdı. Bu *bekleniyordu*. İyi, mükemmel Layla. Bu neredeyse alnına dövme olarak işlenmişti ve herkes onun çuvallamasını bekliyordu. Kimse ona iyi bir kız olduğunu söylememişti.

Bu tam olarak doğru değildi. Jaxon ona iyi bir kız diyordu ama o kaba bir alfaydı, onun alfası gibi değildi.

Alfa'sı tatlı ve mırıltılıydı ve ona nasıl dokunacağını biliyordu. Ona dokunmayı. İhtiyacı olan şey buydu. Onun kalçası artık yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elini bacaklarının arasından klitorisine doğru kaydırды. Onunla

Dilindeki tat, ilk dokunuşu mest ediciydi. Onun boynuna doğru inledi.

Alfa onun hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde bacağına oynattı ama bacağının yerini hemen eli aldı, parmakları kadının karnındaydı.

"İçinde bir şey mi " Alfa derin bir gürültüyle sordu.

Layla çılgınca başını salladı. İçindeki bir şeyi hiç bu kadar çok istememişti. Acı çekiyordu. Arzuluyordu. Saplantı haline getirmişti. Görebilseydi utanırdı ama karanlık günahlarını yeterince iyi saklıyordu.

Adam kadının çekirdeğine dokundu ama tam olarak içine girmedi.

"Devam et. Tam oradayım. Ne kadar istediğini göster bana."

Layla gözlerini açtı ama karanlık onu göremeyeceği kadar fazlaydı. Kıpırdandı, kendini onun parmaklarına gömülecek şekilde konumlandırdı.

Alfa inledi. "Aferin kızıma."

Onun içindeydi. Güzel bir esnemeydi. Şimdilik kaşıntıyı tatmin ediyordu. Alfa hareketsizdi ama hareket ediyordu, parmaklarının içeri girip çıkmasına izin veriyordu.

Dışarı. Çok iyi.

Alfa tüm vücudunu onunkinin üzerine bastırarak parmaklarının üzerinde hareket etmesini sağladı. Kız hayal kırıklığı içinde homurdandı. İsteddiği kadar hareket edemiyordu. Adam o kadar derine inemiyordu.

Birdenbire dişleri omzundaydı. Bu bir çiftleşme ısırığı değildi ama parmaklarının uyarıcılığıyla birleşen acı hissi çok iyi geldi. *Oh, evet.* O da onu ısırarak istedi ama adamın eli saçlarında onu tutarken ona ulaşamadı.

"Alfa," diye sızlandı.

Alfa inledi ve ona doğru sallandı. Aletin sıcaklığını kalçasında hissedebiliyordu, çekirdeğinden çok uzaktaydı. Onu orada istiyordu.

"Alfa," diye daha bir ısrarla soludu.

"Omega," diye fısıldadı. "İyi omega. Devam et, güzel kız."

Layla inledi. Vücudu ihtiyaçla canlanmıştı. Onu batırdı. Diğer eliyle klitorisini çalıştırırken tırnaklarını omzuna geçirdi. Patlayıp binlerce parçaya ayrılmadan önce ona tutunması gerekiyordu.

"Alfa," dedi.

"Evet, yavru kedi," dedi. Alfa onun boynunu öptü ve koku bezini yaladı.

Başını tekrar boynuna doğru çekti ve onun koku bezini aradı, boynu ve omzunun kıvrımındaki bezi buldu. Geçici olarak dişlerini bezeye bastırdı ve tarçın dilinin üzerinde patladı.

Alfa homurdanarak onun sabit mırıltısını böldü. "Siktir, siktir, siktir."

Bu hoşuna gitmişti. Kadın dişlerini derinin bir kısmına daha sert bastırdı ve Alfa yine rengârenk bir küfür savurdu. Layla kıkırdadı.

Alfa kızın üzerinden kalkarken parmaklarını kızıdan çekti. Layla battaniyesinin üzerine yığıldı ve sızlandı. Çok yaklaşmıştı. Onun tekrar içeri girmesine ihtiyacı vardı.

"Alfa, lütfen," diye yalvardı.

Alfa onu susturdu ve kalçalarını uyluklarının arasına kadar bacaklarını daha da ayırdı. Dizlerini yukarı kaldırarak ona doğru sıktı. Ona tekrar içinde ihtiyaç duyuyor, kaşıntısını kovalıyordu.

Aleti kadının girişine dayanmış, içeri bastırmakla tehdit ediyordu. Ondandır kaygan bir sıvı akıyordu. Onu *arzuluyordu*. Layla inledi, onu daha yakına çekmek için kalçalarını kavradı. Doymaya ihtiyacı vardı.

Alfa öne doğru eğildi, içeri doğru itti. Garip bir histi, parmaklarından daha büyüktü, daha az uysaldı. Gözyaşları içinde inledi ve Alfa onu susturdu. Aleti büyüktü. Beklediğinden daha büyüktü. Kendi başına bile bu kadar büyük bir şeyi hiç denememişti.

Kız tıslayarak yavaşlaması için onu itti ve Alfa elini kızın boynunun arkasına . Başparmağıyla çiftleşme bezinin üzerine masaj yaptı. Layla inledi ve gevşedi. Tüm vücudu onun izni olmadan gevşedi. Bu onu tahrik ettiği kadar korkutmuştu da. Alfa onunla ilgileniyordu.

Alfa en iyisini bilirdi.

Onu açmaya devam ederek yer açmaya zorladı. Aletini o kadar derine soktu ki kız öğüreceğini sandı. Kazığa oturtulmuştu. Hareket edemiyordu. Sadece Alfa ona neye ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Alfa içeride sallanırken ona dokundu, kalçasından aşağı ve kaburgalarının üzerinden okşadı. Korkmuş bir köpeği sevdiği gibi onu sevdi.

"Layla," diye inledi.

Gülümsedi. Bu onun adıydı. Alfa onu sevdi.

Alfa yavaşça hareket etti, önce dışarı çıkıp sonra geri çekildi. Layla onu kaldırdı

kalçaları onun vuruşunu karşılamak için. Şimdi daha iyiydi. Hatta iyiydi. Alfa ne biliyordu.

Seks hiç bu kadar iyi hissettirmemişti ama daha önce hiç bir alfayla da yatmamıştı. Çok baskın ve korkutucuydu ama onun alfası değildi. Ondan almıyordu. O veriyordu. Mutlulukla. İsteyerek. O iyi bir alfaydı.

Tamamen çekildi ve uzun bir vuruşla tekrar içeri itti. Layla inledi. Çok güzeldi. Gelen ve giden basınç. Onu geriyor ve geri çekiliyordu.

Alfa onun inlemelerine mırıldandı ve saçlarını okşadı. Çok güzeldi. Güzelmiş.

Başını yana çevirerek gözlerini açtı. Odaklandı Dolabın kenarlarından sızan ışık. Doğru ya. İşte oradaydı. Karanlıktaki küçük yuvasındaydı - yatağının altındaki en sevdiği yer gibi.

Alfa onun üzerinde nefes nefese kalmış, nefesi başının tepesine yaklaşmıştı. Onun itişler daha sert, daha kaba oldu. Kadın adamın hamlelerini karşılamaya çalıştı ama adam kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu.

"Omega," diye inledi Alfa. "Düğüm atacağım."

Bu bir tür uyarıydı. Yeni bir şey üzereydi. Penisinin dibindeki düğüm şişecek, bu da kadında karşılıklı şişmeye neden olacaktı.

vajina. Düğümlemiş olacaktı. Bağlanmış. Tuzağa düşürülecekti. Bunu pornolarda görmüştü. İyi bir görünüm değildi; her zaman bitmeden iptal düğmesine basardı.

Şimdi, bu onun başına gelecekti ve onu durduramazdı. Durdurmak da istemiyordu. Nefes alamaz hale gelene kadar onu doyasıya sikecek bir adama ihtiyacı vardı.

Layla titredi.

Alfa'nın hamleleri kısaldı, hızlandı, düğümü şişti ve hareketlerini engelledi. Layla terden kayganlaşmış tenini itti. Adam çıplaktı, kadın da öyle ve adam onun içindeydi. Çok iyi ve çok doğru hissettiriyordu.

Sertçe içeri itti, düğüm kadının göbeğinin kasılmış kasları arasında zorlandı. Zaten içindeki boşluğu doldurmuştu. Daha fazlası nasıl olabilirdi ki?

Layla inleyerek adamın sırtını tırmaladı. İç organları kasıldı, adamın düğümünü kavradı ve ona kilitlendi. Tüm vücudu ele geçirilmeden hemen önce her şey bulanıklaştı.

Nefes nefese kaldı, dalga dalga coşku akarken kalçalarını adamın beline sıkıştırdı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, vücudu gergindi ve kalp atışlarına göre nabızı atıyordu. Her şey baş döndürücü hale gelirken ve odadaki hava emilirken Alfa onu tüm bunlar boyunca tuttu.

Layla yastık ve battaniyelerden oluşan yuvasına gevşekçe düştü. Baş dönüyor ve kafası karışıyordu, bir tür sarhoş gibiydi, her şey düz bir çizgide birleşmiyordu. Alfa ona karşı sallanmaya devam etti ve onunla savaştıracak gücü ya da koordinasyonu .

Neredeydi? Gerçekten karanlıktı. Etrafında erkeksi alfa kokusu vardı.

Alfa'nın dudakları boynundaydı, emiyor ve dişlerini çiftleşme bezine bastırarak küçük bir orgazmın daha içinden dalgalanmasına neden oluyordu. Kadından akan sıvı, düğümün üzerinden battaniyeye doğru ilerliyordu.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı tenine.

O sesi tanıyordu. Jaxon? Neredeydi o?

Adamın yüzünü boynundan uzaklaştırdı ve kendini odaklanmaya zorladı. Siyah saçlı. Yaralı yüz.

Panik içinde Jaxon'a doğru itti. Ona dokunuyordu. Onun içindeydi. Düğümlemişti. Sıkışmıştı. O olmaması gerekiyordu! Başka bir alfa vardı. Onun iyi alfası nereye gitmişti?

"Alfa?" diye seslendi. Alfa'sını bulmak zorundaydı.

Layla onu itmeye çalıştı, derinlerde sıkışmış düğümü çekiştirirdi. Acıyordu, ah acıyordu, ama kaçmak zorundaydı. Elbette, yeterince sert çekerse. Jaxon homurdanarak onu tekrar battaniyenin içine itti. "Kes şunu," diye tersledi.

Layla irkildi. Kaçmak, köşesine saklanmak istedi. Ama artık ne bir köşe ne de güvenli bir sığınak vardı. Asla bir alfabla birlikte olmak istememişti. "Bırak beni," diye yalvardı.

"Hayır, yapamam."

Bunu biliyordu. Beklemek zorundaydı. Sağlık dersinde bu konu açıldığında kulaklarını kapatmıştı ama yine de biliyordu. Bu asla onun bilmesi gereken bir şey olmamalıydı. Düğümleme omegalar içindi, onun için asla. Ama onu içinde hissedebiliyordu, harcamaları kanalına sızıyor ve kuzeye doğru yol buluyordu. Özellikle hoşlanmadığı garip bir histi bu.

"Neden?" diye yalvardı. Bir yolu olmalıydı. "Lütfen, Alfa nereye gitti?"

Jaxon kollarını ona doladı ve battaniyenin içine . "Şşş, yavru kedi. Alfa burada."

"Nerede?" diye feryat etti. Hiçbir yerde değildi. Gitmişti. Hiç olmamış gibi ortadan kayboldu.

Jaxon ona kaşlarını çatı, korkunç öfkeli bir yüz ifadesiyle. Layla geri çekildi ama Jaxon onun uzaklaşmasına izin vermedi.

Jaxon parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Ona izin verdi. Panik içini parçaladı. Kalbinin hızlı hızlı attığını hissedebiliyordu Kalbini hissedebilmeli miydi? Jaxon zihninin çılgınlıklarını duyabiliyor muydu?

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Jaxon sordu.

Layla battaniye ve yastık yığınlarına, Jaxon'ın sırtını saran asılı gömleklere baktı. "Benim yuvam."

Bundan nefret ediyordu. Yuvasında gerçekten bir sorun vardı. Olamaz. Alfa bu yüzden gitti. Yuvası yeterince iyi değildi. Kötü olduğunu biliyordu. Neden daha çok çalışmıyordu? En yakındaki yastıkları kurcaladı ama Jaxon düzeltmesine izin vermek için onun üzerinden kalkmadı.

Hayal kırıklığı içinde hıçkırdı. "Bırak beni. Bunu düzeltmek zorundayım."

Jaxon onun boynunu tuttu ve koku bezini ovarak onu boyun eğmeye zorlamaya çalıştı ama endişesi çok yüksekti, kanında çok güçlüydü.

" yok. Yuvanız çok güzel."

Layla başını salladı. Birleştikleri yerdeki eti çekiştirdi. Eğer yeterince sıkı çalışırsa. Onu dışarı çıkarabilirdi. Gidebilir, saklanabilir, Alfa'nın geri gelmesini bekleyebilirdi.

"Layla, dur."

Ona dişlerini gösterdi. Omegalar alfalara hırlamazdı. Tehlikeliydi ama burada kalamazdı. Onu zorlayamazdı.

"Bırakın gideyim. Bırakın beni. Bırakın beni!" Layla çığlık attı.

Jaxon küfrederek tekrar boynuna uzandı ama Layla daha hızlı davranarak dişlerini avucuna geçirdi. Jaxon irkildi ve elini ondan çekti. Layla acınası ve eksik bir sesle hırladı.

", *şimdi*," diye tersledi Jaxon, sesi derin ve tavizsizdi. Layla hareketsiz kaldı, tüm kasları kaskatı kesilmişti ve kıpırdamıyordu. Bu bir emirdi. Bir alfadan gerçek bir emir. Daha önce hiç komut almamıştı. Yasaktı. Yasadışıydı. Alfalar komut kullandıkları için hapse giriyordu. Bunun bir önemi yoktu. Onu durduracak kimse yoktu.

Her kası ağrıyor, pozisyonunu korumak için zorlanıyordu. Nefes almıyordu.

Neden ? Neden? Neden? Neden? Neden? Neden? Lütfen durun. Gözyaşları gözlerinin köşeleri. Komuta her şeyi durdurmuştu. Onu öldürüyordu.

Boğulacaktı çünkü bunu ona o söylemişti. Summer böyle mi ölmüştü?

"Siktir." Jaxon kıpırdandı ve onu çekiştirmeye başladı. "*Rahatla*," diye emretti.

Layla yastıklara yığıldı, ipleri kesildi ve titrek bir nefes çekti. Birden üşüdü ve tenini ısıtmak için titreyemedi bile. O istemsiz hareketi bile yapamıyordu.

Jaxon onları yanlarına çekerken kendine küfretmeye devam etti ve onu kendine yaklaştırarak başını koluna yasladı.

"Şşşt," diye fısıldadı başının tepesine yakın bir yerden. "Kendine zarar vermeye çalışma ve bunu bir daha yapmayacağım. Lanet olası, aptal kız. Yapabileceğimi söylemiştin. seninle ilgileniyordum. Ben seninle ilgileniyordum ama şimdi sen kendini yıprattın."

O kötü bir Omega'ydı. Tıpkı onun dediği gibi. Kendisi için utanç duyuyordu.

Çıplaklığı, yuvası, patlaması ve hafızasının bulanıklığı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Söyleyebileceği en fazla şey buydu çünkü Komut hala çığlık atmasına izin vermiyordu.

Elini kızın boynuna koydu ve başparmağını kullanarak gözleriyle buluşana kadar çenesini yukarı itti. "Sen güvendesin. Seni bu şekilde tutacağım.

yapmak zorundayım." Ses tonu tartışmaya izin vermiyordu.

Jaxon, bir alfa. Onun alfası... Kabul etmişti, değil mi? Yatak odasında, bir ormanın içinde durmak bulanık bir anı gibiydi.

Gözleri adamın bakışlarının yoğunluğundan uzaklaştı ve adam onu hafifçe sarstı. Kızın gözleri geri döndü. Adamın kaşları daha da çatılmıştı.

Dudağı titredi. Gözyaşları boğazında düğümlendi. Adam hâlâ onun içindeydi. Derin, zonklayan ve affetmeyen.

Jaxon onun yüzüne dokundu, gözyaşlarını sildi ve dudaklarında gezindi. Onu dikkatle izledi ve çiftleşme bezine dokunarak çekirdeğinin onun etrafında kenetlenmesini sağladı. Takdirle mırıldandı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Sessizce uzandı ve Jaxon yatıştırıcı bir şekilde mırıldanırken, iç organlarında giderek artan bir rahatsızlık kendini belli etti. Sürekli küçük bir ağrı olan şey onun aleti ya da düğümü değildi. Bu tırmanan ve mide bulandırıcı bir şeydi, yumuşak kramplar ürettiyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Layla. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmaya çalıştı ve yavaş da olsa hareket edebildiğini fark etti.

Jaxon kaşlarını çattı ve ellerini onun üzerinde gezdirdi.

"Nerede?" "Karnımda. Sanırım."

Karnını ovarak mide bulandırıcı dolgunluğun üzerine masaj yaptı ve onu daha keskin bir kramp daha yakaladı. "Hmm. Bilmiyor musun?"

Başını salladı ve aşağı baktı. Karnı biraz şiş görünebilirdi, onunla... onunla. Oh. Onun harcaması. Menisi. Ona baktı, dehşete düşmüştü. Oh, Tanrım. İğrençti, utanç vericiydi. Daha da kötüsü, o panik ve iğrenme duygularıyla uğraşırken adam onu izliyordu. Layla titremeye başladı ve duramadı.

Jaxon üzerine bir battaniye çekti ve karnını okşamaya devam etti. "Ağrı muhtemelen rahim ağzının genişlemesinden kaynaklanıyor."

Layla ona anlamsızca baktı.

Jaxon mutsuzca homurdandı. "Spermeleri içeri almak için. Yavrular için."

"Yavrular," diye fısıldadı. Hasta olacaktı. Yavru istemiyordu. Hamile kalmak istemiyordu. Üniversitedeydi. Evli değildi. Kalçaları istemsiz bir şekilde sarsıldı.

Jaxon onun kalçasından tutarak yerine geri çekti. "Layla," dedi uyarırcasına.

Başını salladı. Görüşünün kenarlarında baş döndürücü bir siyahlık vardı. "Annemi istiyorum," diye inledi acınası bir şekilde.

Jaxon onu tekrar çekti, göğsünü göğsüne bastırdı. "Senin için ne yapabilir?"

Shera Nash hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey yapamıyordu ama bu Layla'nın onu istemesine engel değildi. Küçüklüğünde olduğu gibi kucağına kıvrılmayı ve annesinin korkunç dünyayı geri getirmesini. Annesi söz vermişti. Layla'nın Roan gibi olmayacağına söz vermişti.

"Söz verdi."

Jaxon hoşnutsuz bir şekilde mırıldandı. "Ah, seni mahveden o. Kafanı beta hikayeleriyle doldurdu ve dünyanın bizim gibi insanlar için nasıl işlediği konusunda yalan söyledi."

Layla geri çekilmeye, gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Jaxon buna izin vermedi.

"İyi bir arkadaşın var, kedicik. Ailesi tarafından ihanete uğrayan tek kişi sen değilsin."

Layla başını salladı. Annesi ona zarar vermezdi. "O yapmadı-" "Hayır mı? Senin bir beta gibi etrafta koşturmana izin vermek bir şeydir. Ama sen

Omega olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Çok derinlerde kendi vücudundan korkuyorsun. Kendi sıcaklığından korkuyorsun. Kokusunu alabiliyorum. Ailen seni yüzüstü bıraktı. Ve işte ben, senin kırık parçalarını toplayacak dünyadaki en kötü insanım." Güldü, hoş olmayan acı bir sesle. "Boku yedin, kedicik."

Layla gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Haklı değildi, tamamen değil ama canını acıtacak kadar haklıydı. "Lütfen dur."

Jaxon içini çekti ve eğilip onu alnından öptü. "Benim gibi yaşlı bir köpek için fazla nazik bir kızsın. Eğer daha iyi bir adam olsaydım..."

Layla bakakaldı, devam etmesini bekledi ama etmedi. Sakinleştirici bir şekilde karnını ovdu. Layla iyice sokuldu. Aralarında bu kadar yakın bir bağ varken gidecek başka yeri yoktu. Gözlerini kapadı ve adamın kokusunu içine çekti. Tarçın ve ter. Alfa ve erkeksi. Onu istediği için kendinden biraz nefret etti. Haklı olduğu için ondan nefret ediyordu.

Jaxon onu kollarıyla sardı ve Layla kendini ağlamaya bıraktı.

BÖLÜM 11

L Ayla duvara baktı. Yorgundu, biraz da acıkmıştı. Bütün vücudu ağrıyordu. Hareket edebiliyordu ama sadece yavaşça. O yapmadı

Jaxon'ın ona tekrar emrettiğini düşündü ama orada bir yerde zaman kaybetmişti. Düğümün küçüldüğünü ve akan anı *karmaşayı* hatırlıyordu. Her şeyi tüketen bir histeri vardı ve kustu.

Layla kendine gelmiş, sırtını Jaxon'ın göğsüne dayamıştı. Adamın bir eli kadının bileklerini tutarken, diğer eli de ortasına bir havlu tutuyordu. Başını omzuna yaslamıştı, böylece göremiyordu. Tamamen mahcup olan Layla tekrar kusana kadar ağladı.

Ancak yorgunluk ve Jaxon'ın sürekli mırıldanması sonunda galip geldi ve Jaxon kirli çamaşırları toplarken Jaxon da onu uyuttu.

Eli kanıyordu. Onu ısırıldığını düşündü. Güzel. Umarım acımıştır. Acıdı.

Layla hâlâ sızıntı yapıyordu. Hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordu.

Kaygan ve döllü.

Diğer seks yaptığı zamanlar gibi değildi. Temizlik daha kolay olmuştu ve kokular duştan sonra uçup gitmişti. Belki de ihtiyacı olan şey buydu: bir duş daha. Zararı olmazdı.

Zayıf, titreyen bacaklarının üzerinde durdu. Başı dönüyordu ve bir an için dolabın dışındaki hiçbir şeyi tanıyamadı. Yeni bir dünyaya adım atmak gibiydi, Narnia gibi, ama o kadar da büyülü değildi.

Jaxon'ın çalışma odası. Doğru ya. Hiç de kaybolmamış.

Jaxon'ın düğmeli gömleklerinden birini indirdi ve üzerine . Onu içine çekmiş, partide giydiği elbiseden daha fazla tenini örtmüştü. Dün gece mi? Dün gece mi? Ne zamandı o?

O anda bir önemi yoktu. Mide bulandırıcı miktarda ter, sümük ve tanımlanamayan sıvılarla kaplıydı. Bir duşa ihtiyacı vardı. En azından işemesi gerekiyordu. Tüm o ağlama ve kusma arasında altına işemeyi başaramamıştı ki bu bir mucizeydi.

Layla tuvaleti kullandı ve ecza dolabında bulduğu yedek diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı. Duş aldı.

kusmuk ve Jaxon kokularını teninden uzaklaştırdı. Sonuncusunun da boşa gitmesine izin verdiği için biraz endişelendi ama kurulandı ve gömleğini tekrar giydi. Daha iyiydi. Yine onun gibi kokuyordu.

Layla mutsuzluk karşısında bir mide bulantısı dalgasını bastırdı. Bacaklarının arasındaki kayganlığın yeniden ortaya çıkması. Duramaz mıydı? Alfa onun içindeydi, düğümlenmişti. Bu onun aptal vajinası için yeterli olamaz mıydı? Belli ki yetmiyordu.

Banyoda oyalanarak ancak bu kadar zaman kaybedebilirdi, o yüzden ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti. Hiçbir şey değişmemişti. Kanepe. Masa. Antika dolabı. Ne beklediğini bilmiyordu.

Jaxon küçük mutfakta tost makinesini kurcalıyordu, cep telefonu kulağındaydı. Üzerinde kalçalarına kadar inen gri bir eşofman altı vardı. Gömleği yoktu.

"Her panikliyor. Kendine zarar vermemesi için ona komut vermek zorunda kaldım." Onunla konuşmuyordu. Onu fark etmedi bile.

Jaxon durakladı ve bir an için telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledi. "Biliyorum! Düğümümü çözmeye çalışıyordu; bilirsin işte Kendisine verebileceği zararı. Sen hiç böyle değildin."

Layla ters ters baktı. Derin ve ilkel bir yerden baş döndürücü bir öfke dalgası yükseldi. Başka birini düğümlenmişti. Bunu biliyordu. Ve bundan hoşnut değildi. Giysilerindeki diğer omegaların kokusu gibi. Bundan nefret ediyordu. Mantıksızdı. Jaxon onun için bir şey ifade etmemeliydi.

Bir çatal çıkardı ve tost makinesine sapladı. "Egomu okşamanın yolu, Kaiser. Bunu Georgia'ya da söylüyor musun?"

Layla mutfaka doğru yaklaştı. Kaiser. Omega. Jaxon neden onunla konuşuyordu? Ondan nefret ediyordu. Onu öldürecek. Parçalara ayırırdı. Jaxon onundu.

"Gitmiyorum. Gidemem." Durakladı. "Gitmedim." Bir duraklama daha. "Tanrı aşkına, babana söyleme. Henüz o baş ağrısına ihtiyacım yok."

Layla ayaklarının altındaki serin fayansları sürüyerek mutfaka girdi. Ayakta durabildiğinden emin olmak için bir elini mutfak adasına koydu. Baş dönüyordu. Jaxon'a en iyi bakışını attı ve onun da bunu gördüğünden emin oldu.

Jaxon ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Gitmem gerek," dedi telefona. "Git kendini becer."

Layla sırtı, ona tek başına bir şey yaptırdığı için gurur duyuyordu. Alfa'ya sözünü dinletebiliyordu.

Jaxon ona baktı. Mutlu görünmüyordu. Ya da kızgın. Ya da herhangi bir şey, gerçekten. Bu sinir bozucuydu.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri gömleğinin üzerindeydi. "Aç mısın? Tost yapıyorum. Bir şeyler atıştırabilirsin."

Ondan uzaktaki adaya yaslandı ve başını salladı. Belki de biraz yemek ona iyi gelirdi. O zamandan beri bir şey yememişti... ah, yurttaki granola barından beri. Partide bir içki. Alkol yemekten sayılıyor muydu?

Floresan ışıkları kulaklarında rahatsız edici bir şekilde uğulduyordu. "Ne zamandır buradayım?"

"Yaklaşık on altı saat kadar. Öğlen oldu. Tereyağı?"

Başını salladı. Bu uzun bir süreydi. değil miydi? Söyleyemiyordu. Zaman doğru ilerlemiyordu. Her an küçük bir sonsuzluk gibi geliyordu. Ocağın üzerindeki dijital saat değişmiyordu.

Jaxon kadehi uzattı ve o da uzandı. Jaxon kaşlarını kaldırarak kadehi geri çekti.

Oh. Onu *beslemek* istedi. Sorun değildi. Herkes severdi, betalar bile. Bir keresinde bir filmde görmüştü. *Çok samimiydi.*

Layla kızardı ve adam ekmek dilimini tekrar önüne getirdiğinde onun elinden bir ısırık aldı.

"Aferin kızıma."

Omurgasından aşağı inen heyecanı görmezden geldi. Umursamamalıydı. Rahatsız ediciydi. Her şey . Bitmesini istiyordu. Yurdunda normale dönmek ve bütün bu olanları unutmak istiyordu.

Bacağından aşağı tatsız bir şekilde süzülen kaygan sıvı gıdıklıyor, ona derinlerdeki kaşıntıyı . Yakında duracaktı. Durmak zorundaydı.

Jaxon gözlerini kıstı ve havayı kokladı. "Yine hazır mısın?" "Hayır," dedi ve başını salladı. İçeri geri dönmek istemiyordu.

O ağır omega kokusuyla. Tekrar yere çakılmak, onu tekrar içine kabul etmek zorunda kalmak istemiyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Ne kadar hoşuna gittiğini de bilmiyordu.

"Layla," dedi uyarırcasına.

Layla irkildi ve kollarını kendine doladı. Onu yine hayal kırıklığına uğratiyordu. Bu şimdiye kadar normal gelmeliydi. "Henüz değil," dedi. "Acıktım. Ben... Ben hazır olduğumda söylerim."

Jaxon ona inanmamış gibi homurdandı. "Yan bakalım, kedicik. Çok uzun süre bırakma; yine kendini üzeceksin."

Adam tostı tekrar uzattı ve kadın bir ısırık daha aldı. O da kendi ekmeğinden bir ısırık aldı ve sessizce çiğnedi.

Layla başını çevirdi ve gözleri buzdolabının üzerindeki Kaiser'le birlikte çekilmiş fotoğrafına takıldı. *Kaiser*. Onu ısırarak istedi, ama iyi anlamda değil.

"Kaiser Sorreto ile yattın."

Jaxon yavaşça çiğnedi. Resimle Layla'nın arasına ihtiyatla baktı. "Evet. Bunun üzerinden geçmiştik. Uzun zaman önceydi."

Layla hırlama isteğini bastırdı. O bir hayvan değildi. Hoşnutsuzluğunu mükemmel bir beta tarzıyla belli edebilirdi. Gerçi o anda aklına başka bir şey gelmiyordu. "Ondan hoşlanmıyorum."

Jaxon kıkırdadı. "Dün ondan çok hoşlanmıştın."

Layla alt dudağını ısırarak. Elbette. Kaiser'in Alfa'sını yatağına çektiğini öğrenmeden önceydi bu. Hayır. Alfa'sı değil. Sadece Jaxon. İsteddiği kişiyle yatabilirdi, Kaiser gibi omega fahişeleriyle bile. "Sana bir daha dokunmasına izin verme."

Jaxon sırttı ve tezgâha yaslandı. "Oh, şimdi de talepte mi bulunuyorsun? Ondan uzak durabilirim ama onun yerine bana kim dokunacak?"

Layla kaşlarını çatı. Kastettiği bu değildi. Ona dokunmak istemiyordu. Değil mi? Onun çelik grisi gözlerine baktı. Yara izlerini artık korkutucu ya da ondan ayrı bir şey olarak bile göremiyordu. O sadece Jaxon'dı. Belki biraz kabaydı. Belki biraz alfa.

Tostundan bir ısırık daha aldı ve sadece onu izledi. Her zaman yaptığı gibi onun karar vermesini bekledi. Eninde sonunda onun yerine karar verecekti ama bu sefer onun karar vermesini istemiyordu.

Çıplak göğsüne dokunmak için bir elini uzattı. Saçlar ve yara izleri. Yumuşak derinin altında kaya gibi sert kaslar. Adam sıcaktı. Jaxon cesaret verici bir mırıltı çıkardı.

Neredeyse hoştu. Eğer annesinin tiz sesi sürekli kafasının arkasında olmasaydı öyle olurdu. Beta'lar böyle davranmazdı. Betalar evlenirdi. Kur yaparlardı. Çiftleşmeye ve arzulamaya zorlanmazlardı ama o öyleydi. Çünkü o bir beta değildi. O bir Omega'ydı. Çok kızgın bir alfa ile zayıf bir bağ olan çok kırık bir omega.

Başını geriye doğru eğdi ve parlak floresan ışıklara baktı. Cızırtılarını ve patlamalarını duyabiliyordu. Derisinde duyana kadar kulaklarını doldurdu.

Olamaz, yine başlıyordu. "Tuhaf hissediyorum." "Kaiser dedi ki-"

Layla burnunu kıvırdı ve gözlerini kapattı. Kaiser'in söylediklerini duymasına gerek yoktu

Jaxon kıkırdadı. "Ateşin boyunca kafanın karışık ve mantıksız olacağını söyledi."

"Kaiser Sorreto pisliğin teki," dedi.

"Burada bir tartışma yok ama haksız da değil."

Aşağı baktı ve Jaxon'ı tekrar gördü. Hareket etti mi? Kutu gibi metal mekanizmalarla dolu tuhaf odaya baktı. Adlarının ne olduğunu hatırlayamıyordu. Büyük metal kutu başladı ve irkildi. "Neredeyim ben?"

Jaxon'ın elleri yukarı kalktı ve onun kollarını tuttu. Odanın sallanması durdu. "Benim odamdasın."

alfaya baktı. Garip görünüyordu, bir arkadaşının aynadaki versiyonu gibiydi. Alfa'ydı ama değildi. Jaxon'dı ama değildi. Kokladı. Alfa gibi kokuyordu.

İçini bir endişe kapladı ama onu bir kenara itti. Alfa kafasının karışacağını söylemişti. Belki de kafasının karışması sorun değildi. Yine kim olduğunu unutursa kızar ?

Kaşıntı vücudundan aşağıya doğru kayıyor, merkezinde yoğunlaşıyordu. Ağzı kaşınıyordu. Acıkmıştı. Hayır, aç değildi ama dişlerini bir şeylere istiyordu. Yuvasında ısırabileceği bir şeyler olmalıydı. Ooh, yuva! Onu nerede bırakmıştı?

Layla, Alfa'nın elini çekiştirdi ve burnunu yuvasına doğru takip etti. Güzel ve karanlık olacaktı, ışıklar vızıldamayacaktı, her şey Alfa gibi kokacaktı ve kaşıntısını kaşıyabilecekti ve-

Kapının dışında bir gümbürtü duyuldu. Alfa ondan uzaklaştı. Bundan hoşlanmamıştı. Layla onun elini tekrar çekti.

Alfa hareketsiz, kaskatı duruyordu. Hafifçe hırladı. Oh, hiç iyi değil.

Layla hızla gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Şu anda kalması gerekiyordu.

Gümbürtü tekrar ve daha sert geldi. "Jaxon," diye derin bir ses. "İçeride kim var? Kokusunu alabiliyorum."

Jaxon, yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeyle içine çekti. Korku.

Kapıya bir şey çarptı ve çerçeve içinde sallandı. "Oğlum! Bırak beni içeri."

Korku ve adrenalin Layla'nın sistemine doldu, uyarılmışlığını geri itti ve zihnini temizledi. Her şey keskin bir şekilde odaklandı. Jaxon'ın inine girmeye çalışan garip bir alfa vardı.

Jaxon onu iterek yatak odasına doğru sallanmasına neden oldu. "Arkaya geç. Kapıyı kilitle."

Layla tökezleyerek koridora çıktı ama dizleri hâlâ titriyordu ve yeterince hızlı hareket edemiyordu. Duvara yaslandı ve yavaşça aşağı kaydı. "Jaxon," diye fısıldadı, korku kalbini sarmış ve neredeyse onu boğuyordu.

"Saklan," diye hırladı.

Layla başını salladı ama ayağa kalkamadı.

Ceset kapıya tekrar çarptı ve kapı çerçevesinden ayrıldı. Jaxon küfretti.

Layla duvarı tırmaladı. Ayağa kalkması gerekiyordu!

Kocaman bir alfa daireye adım attı. Jaxon'dan daha uzun boyluydu. Daha geniş. Daha kaslı. Axel Harlow. Onun orada ne işi vardı? Kaiser'in alfaları kendi katından uzak tutması gerekiyordu.

"Neyi kendine saklıyorsun kardeşim?" Axel dairenin etrafına bakınarak sordu. Jaxon için hiç de endişeli görünmüyordu.

"Burada olmamanız gerekiyor. Kaiser katı karantinaya aldı."

Güldü, sesi kardeşininkine çok benziyordu. "O otoriter omega bana emir vermiyor. Küçük, muhtaç bir hayvan bulduğunu söyledi, ben de kendim görmek istedim."

Jaxon hırladı. "Şimdi git, yoksa seni öldürürüm."

"Paylaşmak konusunda sana yeterince ders vermedim mi?"

Duruşu genişti, omuzları saldırmak için yuvarlanmıştı ama üzerinde sadece eşofmanları vardı. Silahı yoktu.

Layla ciyaklayarak onu uyarmak istedi ama sadece Axel'in dikkatini çekmeyi başardı.

Büyük alfanın gözleri büyüdü ve göz bebekleri genişleyerek kızın kokusunu daha fazla aldı. "Kendine bir bak, güzel şey." Jaxon'a döndü. "Onu benden uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. Mina gibi kokuyordu, kan ve duman, ama duman yanılttı, hoş bir odun kömürü yerine boğucu bir odun dumanı. Yanlış. Bu alfayı yakınında istemiyordu.

"Sanırım sonunda seni toprağa gömeceğim," dedi Jaxon. Bunu söyledi ama ciddi değildi. Sesi titriyordu.

Layla da titredi. olamazdı. Daha fazla kan yok. Daha fazla ölüm yok. Hayır. Hayır. Hayır. Nefesini tutamadı.

"Oh, o çok değerli," dedi Axel. "Onu daha sikmedin mi? Eğer Ona sahipsen, paylaşmak zorundasın. Neden sende kalsın? Onu ısırmana izin vermeyecektir."

Layla'nın midesi guruldadı. Yine kusacaktı. Isırık yok. Kimse ısırmadı ama bu Jaxon'ın gitmesini istediği anlamına gelmiyordu. Bu alfabla olmazdı. Axel bin kat daha kötüydü.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı.

Axel, "Sessiz ol kıymetlim, yoksa o ağzı dolduracak bir şey bulmak zorunda kalacağım," dedi.

Layla hırladı. Alfalara hırlamaması gerekiyordu, ama nefret ediyordu Onu.

"Son şans," dedi Jaxon. Sesi titrete ve kararsızdı. Oh, hayır. Axel, "Ah, oğlum, beni asla yenemedin," dedi, gözleri Hala Layla'nın üzerinde. "Senin gibi çirkin, pis bir köpek istemiyor."

Önce Jaxon saldırdı. Layla'nın bir bulanıklıktan fazlasını göremeyeceği kadar hızlıydı ki iki alfa da kanepenin arkasına geçti ve Layla çatlayıp kırıldığını duydu.

zorundaydı. Saklanmak zorundaydı. Kaçmalıydı. Ne olursa olsun! Ama uzuvları hâlâ ağır ve kaskatı kesilmişti. Dizleri gömleğine sıkıştı ve Layla yüzüstü pelüş halıya düştü.

Axel derin ve vahşi bir kahkaha attı. "Damian artık beni durdurmak için burada değil." "Evet, senin için çok kötü," diye hırladı Jaxon.

Jaxon antika dolabına çarptı. Cam ve porselen köpekler yere saçıldı. Yere düştü, elleri halıyı kazıyordu. Kan damlıyordu.

Layla bir şeyler yapmak zorundaydı. İçgüdüleri onu kaçmaya zorluyordu ama tüm hayatını kafasının içindeki küçük sesi görmezden gelerek geçirmişti. O sinmiş bir omega değildi. Elden ele dolaştırılacak bir fahişe değildi. Çok fazla seçeneği yoktu ama bunu yapacaktı. Rolland'ı kurtardı. Georgia'yı kurtardı. Jaxon'ı kurtarabilirdi.

Rahatsız edici aydınlatmasıyla mutfığa girdi ve çekmecelere uzandı. Burada olmalıydı. Parmakları keskin bir şey buldu. Bir bıçak. Evet. Şimdi ayağa kalk!

Layla adanın yardımıyla kendini yukarı çekti. Bıçak uzundu. Tırtıklı. Ekmek için yapılmış olabilir. İyi keserdi.

Yeterince.

Axel Jaxon'ı boynundan tutarak şömineye yasladı, ayakları yerden kesilmişti. Kırılan camdan kaynaklanan birkaç kesik ve pazısındaki büyük bir ısırik yüzünden kanıyordu. Axel onu öldürecekti.

Dengesiz ayakları üzerinde dengede durdu. Sadece tek bir şansı olacaktı. Alfa'sını seçiyordu ve bu canavar olmayacaktı. Layla bıçağı önünde tuttu ve koşmaya başladı. Tüm ağırlığını omuzlarına verdi ve bıçak Axel'in saplandı. Belki bir böbreğini ya da karaciğerini almıştır. Kesinlikle hoşuna gitmemiştir.

Axel bir tıslamayla Jaxon'ı bırakarak ona döndü. Onu gömleğinin ön tarafından yakaladı. Layla, Axel'in mide bulandırıcı kokusundan Duman ve kan. Neredeyse adamın onu fırlatıp atmasına sevinecekti.

Yere çarptı ve canı yandı. Çok acıyordu. Hiçbir şeyi net göremiyordu. Her şey ve duyabildiği tek ses ışıkların cızırtılı patlamasıydı.

Çizmeler ona doğru ilerledi. Bir el onu gömleğinin yakasından tutup kaldırdı. Axel'in yüzü önünde yüzüyordu. Dişlerini gösterdi. O yapmazdı ona sahip olmak. Onun omegası olmaktansa ölmeyi tercih eder.

Onu tokatladı. Sertçe. Kulakları çınladı ve yüzü ağrıdı. "Kötü omega. Lanet olası Nashes. Bu alinganlığını yeneceğim."

Tırnaklarını adamın bileğine geçirdi. Kötü değildi. Kötü değildi. Kötü değildi.

Axel onu düşürdü.

Bir an için ne anlayamadı; sonra gördü ki Jaxon'ın antika kılıcının kırık bıçağı Axel'in boynuna saplandı. Kan bir şelale gibi göğsünden aşağı döküldü. Layla sıcak damlacıkları teninde hissedebiliyordu.

Adam düşerken gözlerini ve Jaxon da onu takip ederek kılıcı halıyı kesene kadar adama sapladı.

Birden sessizlik oldu. Işıkları bile duyamıyordu.

Jaxon kanlar içindeydi. Kendi kanı. Axel'in kanı. Çıplak göğsüne bulaşmıştı. Ayakta duruyordu, gözleri karanlık ve vahşi, görmüyordu. Parmaklarının ucundan yere kan damlıyordu.

Godswood'da böyle görünüyordu. İnsandan çok hayvan. Sadece alfa içgüdüğü ve öfke.

Onun tahrik kokusunu alabiliyordu. Öfke ve korku kokularını ve yavaş yavaş yoğunlaşan demir gibi kan kokusunu bastırarak kadar güçlüydü.

O artık Jaxon değildi, kendisi için bile. O eski ve vahşı bir şeydi. İnini bir istilacıya karşı savunan bir alfaydı. Omega'sını savunan bir alfa.

Layla'nın kalbi önce durdu, sonra çarpmaya başladı. "Jaxon?"

Ona bakmadı. Yarı bilinçli bir şekilde sallanıyordu.

Bundan hoşlanmamıştı. Böyle yalnız, kanlar içinde ve korkmuş olmaktan hoşlanmıyordu. "Alfa?" diye yalvardı.

Jaxon ona baktı ama orada değildi. Sanki onun var olduğunu yeni fark etmiş gibi başını eğdi. Hırladı.

Layla çırpınarak uzaklaştı. Kolları ağır ağır sallanıyordu ve hiçbir yere hızlı gidemiyordu. Kaçmak zorundaydı, saklanmak zorundaydı. Yuvasına doğru süründü. Güvenli olabilirdi ama değildi. Yuva çok açıktı.

Yatağın altında. Derin, karanlık ve küçüktü, dolaptan daha iyiydi. Yatağının altında her zaman güvendeydi. En sevdiği yerdi. Dar ve karanlıktı, ona ancak yetecek kadar yer vardı. Kendini arkaya, yatak başlığına ve duvara yakın bir yere sıkıştırdı. Jaxon asla sığmazdı. Tek duyabildiği kendi hızlı nefesleriydi.

Sakinleşirdi. Kendine gelecektir. Dönmek zorundaydı.

Layla titredi. Ne yapmıştı ki?

Jaxon yatak odasına geldi. Dolaba doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı. Layla ağzını kapattı. Yatağın etrafında dolaştı, odanın köşelerini kontrol etti, hâlâ hırlıyordu. Aman Tanrım, ne yapacaktı?

Layla titredi. Onun gitmesini istiyordu. Her şey çok çabuk kötüye gitmişti. Baş ağrıyordu. Tekrar bulanık hissetti ve kaşıntı geri döndü. Bu ona neden oluyordu? Farkında olması gerekiyordu. Onun gözleri kapandı.

Gözleri birden açıldı. Uykuya mı dalmıştı? Onun izini kaybetti. Nereye gitti?

Gitti mi? olabilir. Gitmiş olmasını umuyordu. Bir el bileğini kavradı ve çekti.

BÖLÜM 12

L Ayla halıyı pençeledi ama işe yaramadı. Jaxon daha güçlüydü. Onu yatağın altından çekti ve ona baktı. Onun Gözleri boştu, duygusuzdu, sadece içgüdüsel. Onu ayak bileğinden tutmuş, göz gibi kavrayışının içine hapsedmişti.

Axel'in ve kendi kesik ve sıyrıklarının kanı üzerine bulaşmıştı. Sırtından ve yanlarından aşağıya doğru akan kırmızı, eşofmanını kahverengi-kırmızıya boyuyordu.

Jaxon'da onu yanına alan zorlu alfayı hatırlatan hiçbir şey yoktuSon zamanlardaki en kötü ona göz kulak olan o güçlü bakıcıyı. Bu onu öldürecek bir alfaydı. Onu kendi yuvasına sürükleyecek ve parçalayacaktı. Alfa'sının ellerinde ölecekti, tıpkı Summer gibi.

Kalbi tekledi ve kekeledi. Onu incitmesine izin veremezdi.

Layla diğer ayağıyla bileğine tekme atarak topuğunu yumuşak ekleme . Jaxon irkildi ve Layla'nın bacağını düşürdü. Layla kaçmaya çalıştı ama Jaxon gömleğinden tutup onu yukarı çekti ve yatağa çarptı.

Layla yatağa, ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde çarptı. Çılgılık bile atamadı. Kendini korumak için kollarını karnına doladı. Gömleği beline kadar sıyrılarak alt yarısını ortaya çıkardı ve Jaxon kalçalarını kavrayarak onu sabit tuttu ve solgun karnına kan bulaştırdı.

Mide bulantısı varlığının kenarında dönüp durdu, görüşü eğildi ve kıvrıldı. Beyni kafatasının içinde titreşiyormuş gibi hissediyordu. Kendini toparlaması, dağılmadan önce sağlam bir şeye tutunması gerekiyordu.

Jaxon kollarını çekti ve gömleğini yakaladı, düğmelerini ipliklerinden kopardı ve onu soydu. Kollarından sıyrıldı ve yatağın üzerinde ondan uzaklaştı.

Layla ayaklarını altına aldı, ayak parmakları yatağa battı. Yatak başlığına yakın bir yere çömeldi ve dengesini korumak için tahtaya tutundu. Ciğerlerine tekrar hava -kanına almaya çalıştı ama işe yaramıyordu.

Jaxon gömleği yere bıraktı ve hırladı.

Kaşlarını çattı. Bu ne cüret?! O da yuvasını, inini en az onun kadar savunuyordu. Ona hırlamaya hakkı yoktu. Layla nefes nefese kaldı ve dişlerini gösterdi. Mina olsa böyle yapardı ve şu anda biraz alfa kabadayılığına ihtiyacı vardı. Hırıltısı tehdit edici değildi ama onu bir yavru gibi sürüklemesine izin vermeyecekti! Kesinlikle izin vermeyecekti.

Jaxon durakladı. Sanki onu ilk kez gibi başını eğdi. Öyle olmasını umuyordu. Kendine gelmesini umuyordu çünkü kendini daha ne kadar bir arada tutabileceğini bilmiyordu.

Şaşkınlığı önce kaşlarını , sonra da öfkeye dönüştü. Jaxon alay etti. "Onu sen istedin, değil mi?"

Ne? Axel mi? Ondan nefret ederdi. O gerçek bir alfa değildi. O bir canavardı ve bunun için sırtına bıçak sapladı.

Layla başını salladı, ama adam dikkatini vermiyordu.

"Küçük beta özentisi daha iyi bir alfa ama şimdi bu pis köpekle burada sıkışıp kaldı." Jaxon kapıdan dışarı baktı. "Sana ne yapardı biliyor musun?"

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. Bilmesi gerekmiyordu. Axel'in gözlerindeki o bakış yeterliydi.

"Üç arkadaşı var. Yapmayı sevdiği şey bu. ısırıp dehşete düşürmek.

Onların çaresizliğini tadabildiğini söyledi. Benim sevgili kardeşim."

Layla onu zar zor duyabiliyordu, baş dönmesi onu bir anlığına alıp götürdü. Yatak başlığına olabildiğince sıkı tutundu. Düşemezdi.

Jaxon aniden daha yakındaydı, yatağın üzerinde, dizlerinin üzerinde onun önündeydi.

Nefesi kesildi.

"İstediğimin bu olduğunu düşünüyorsun. Böyle biri olduğumu sanıyorsun. Korkunun kokusunu alabiliyorum. Denedim, kedicik." Yapışkan kırmızı parmaklarını kaburgalarından kalçalarına doğru gezdirdi. "Senin iyi alfan olmak için çok uğraştım. Seni sakın tuttum; yuva yapmana izin verdim. Hiçbir şey istemediğinden emin olmak için. Ve sen beni reddettin."

Layla'nın dudağı titredi. Öyle bir şey değildi. Kafası çok karışıktı. Hiç de öyle değildi.

" değil, buna alışkınım. Ben hep sonradan düşünülen biriyim. Bir evcil hayvan. Tasma takılması gereken bir canavar." Parmakları kızın etine bastırdı ve acı veren morluklar bıraktı.

Layla inledi.

Jaxon ona doğru eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Tasmam nerede şimdi?"

Duyguları onu yakalamadan önce saldırdı. Avucu adamın yanağına çarptı. Layla kendi cüretkârlığına şaşırarak geri çekildi. Asla düşünemezdi... daha önce hiç kimseye tokat atmamıştı. Bunu hiç istememişti.

Yanağı kızarıırken gözleri irileşmiş ve şaşırmış bir halde ona baktı. Elleri kadının vücudunda gevşedi.

Layla'nın biraz akılsaydı kaçardı ama kimse onu akıllı olmakla suçlamamıştı. Sadece başının daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir belada olduğunu hissedebiliyordu. Alfa'sına bilerek zarar vermişti.

"Jaxon, ben-"

İki eliyle kızın yüzünü kavradı. Kocaman avuç içleri boynunu ve yanaklarını çevreledi. Başını yukarı kaldırdı ve kız onun perili gri gözlerine baktı. Onu hareketsiz tutarken elleri titriyordu.

Bileğini ama onu çekmeye çalışmadı. Adam öfke ve keder kokuyordu. Artık farkı anlayabiliyordu. Adam yorgun görünüyordu. İliklerine kadar işleyen bir yorgunluktan bu. Bazı günler o da aynı şeyi hissediyordu.

Layla onun yüzüne uzandı ve orada bıraktığı ize dokundu. "Sen iyi bir alfasın."

Jaxon boğazının derinliklerinden inkâr ile kahkaha arası bir ses çıkardı. Hoş bir ses değildi.

Elini onun boynuna doladı ve çenesinin altındaki koku bezini okşadı. Adam gözlerini kapadı ve iç çekti. Nefesi kesildi. Layla onu daha yakına çekti ve o da onu takip ederek başını eğdi. Nefesindeki feromonların kokusunu alabiliyordu. Tarçın. Ağzını sulandırdı ve içini sıktı. Tanrım, onu istiyordu.

Dudaklarını onunkilere bastırdı. Jaxon inleyerek onu daha sıkı kavradı ve parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Öpücüğü devrildi ve dilini onun ağzına soktu.

Neden onu daha önce öpmemişti? Adamın tadı tereyağı, kan ve tarçın gibiydi. Feromonlar ve lezzet aralarında serbestçe akıyordu. Tadı çok güzeldi. İnledi ve tırnaklarını onun kafa derisine geçirdi. Sadece saçlarındaki ellerinin bile bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kendini ona doğru bastırdı. Onu daha fazla hissetmek, içine gömülmek istiyordu. Yeterince yakın değildi. Saçlarını çekiştirdi ve dudağını ısırdı.

Jaxon bağırdı ve geri çekildi.

Layla onun fazla uzaklaşmasına izin vermedi, tıpkı onun saçlarını çektiği gibi saçlarını çekti. Tısladı. Hayatı kendini hiç bu kadar güçlü ve kontrollü hissetmemişti. Kıkırdadı.

Jaxon gülümsedi - yarı hırıltılı - ve ellerini onun yanlarından kalçalarına doğru gezdirdi. Onu kendine çekti, ona doğru süründü. Adamın ereksiyonunu karnında hissedebiliyordu. "Tuhaf bir şey var, omega."

Ağzı tükürükle doldu. Onu ısırarak, ağlayana kadar dişlerini geçirmek istedi. Daha önce hiç kimseyi incitmek istememişti ama onu incitmek istiyordu. Bunu anlamıyordu ama yıllarca her içgüdüsünü inkâr etmişti. Bunu serbest bırakacaktı.

"Benim," diye hırladı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Jaxon ve onu kucağına aldı.

İri elleri kadının kalçalarını araladı ve onu kalçalarının üzerine yerleştirdi. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı, sıkıca tutundu. Onu tekrar öptü, dudaklarını ısırdı. Adam inledi ve pantolonunu aşağı çekti. Kadın yardım etmeye çalıştı ama sadece ağzına hırlayana kadar onu tekmelemeyi başardı. Bu onun inlemesine neden oldu, kaygan dolgu ve ondan damlıyordu.

Jaxon her iki eliyle bir kalçasını kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Aleti kadının tam ortasındaydı ve giriş için yalvarıyordu.

Layla nefesini tuttu ve ağırlığını onun üzerinde tutarak kendini yukarı kaldırdı. Eğer onun içeri girmesine izin verseyse, bunu bilerek yapıyordu. Bir alfabla onu istediği için seks yapacaktı, delilik ya da ihtiyaç yüzünden değil. Kararını beklerken ona destek oldu. Onun yumuşak ve açık gözlerine baktı. Harikulade.

"Jaxon," diye fısıldadı.

Kendini aşağıya bıraktı, yavaşça ona doğru gevşerken adamın siki onu açtı. Bu iyi hissettirmemeliydi. Kan ve morluklarla kaplı oldukları için dehşet verici olmalıydı ama dehşet uzaktı. Tutku ya da kafa karışıklığı içinde değildi. Kendini tamamen ayık ve uyanık hissediyordu. Onu içinde ve üzerinde istiyordu. Onun üzerindeki gücünü istiyordu.

Çünkü onun orada olmasına izin verdi. Onun ilgisine layık bir alfabdaydı.

Jaxon onları çevirerek yatağı yatırdı. Tekrar içeri itmeden önce sadece bir an için ondan kaydı. Layla başını geriye attı ve onu kalçalarının arasına sıkıştırarak inledi.

Adam onun üzerine kıvrılmıştı, ağzı başının tepesindeydi. Bu ona kendini küçük ve korunaklı hissettirdi. Ellerini adamın kaburgalarında gezdirip tırnaklarını nemli teninde gezdirirken adamın hamleleri hızlandı.

Jaxon hırladı. "Sana sahip olamaz."

"Hayır," diye kabul etti.

"Onu istemiyorsun," dedi daha güçlü bir şekilde.

"Hayır."

Kalçalarını kaldırdı, adam içine girerken hamlelerini karşıladı. Eğer ona dokunursa, boşalacaktı. Sadece biraz daha sürtünmeye ihtiyacı vardı. Vücudu göğüslerinden göbeğine kadar kıvılcımlandı ve cızırdadı. Kollarında ve boynunda tüyler diken diken oldu. Sadece onun kendisine dokunmasına ihtiyacı vardı.

"Sen benimsin!"

"Evet!" diye feryat etti.

Boynuna dokundu, parmakları çiftleşme bezini okşadı. Onun dokunuşuyla duyuları harekete geçti ve ona doğru eğildi.

"Evet?" diye nefes nefese kaldı. "Seni tutmak istiyorum."

Onu istedi. Onun için savaştı. Onu da elinde tutacaktı. Onun evcil hayvanı. Onun köpeği. Onun Alfa'sı. "Evet, evet. Jaxon. Alfa. Lütfen."

Jaxon onun boynuna sokuldu ve çiftleşme bezini buldu. Yaladı. Kadın gerildi ve inledi. Çok iyi hissettirdi. Her şey çok iyi hissettiriyordu. Kalçalarını esnetti, içine doğru sürtündü. Boşalmak istiyordu.

Jaxon elini aralarına kaydırды ve parmaklarını kadının kıvrımlarına daldırarak klitorisini okşadı. Kadın adamın yanlarına geçirdi ve adam da dişlerini kadının boynuna geçirdi.

Gerildi. *Bekle.*

Dişler daha sert bastırdı. Korku ve coşku arasında sıkışmış bir halde inledi.

Onu ısıramazdı. Oyun oynuyordu. Evet dememişti. Parmakları daha sert okşadı ve orgazmı bir fırtına gibi içinden geçti. Ayak parmaklarından saçlarına kadar uzanan bir şimşek şoku ve ardından gelen gök gürültüsü dalgaları. Çığlık atmış olabilirdi. Göbeği adamın kalın sikinin etrafında sıkılıp zonklarken boğazı kesinlikle öyle hissetti.

Dişleri hâlâ boynundaydı ve bez kopup endorfin salgılamaya başlayınca bir anlığına acı duydu. Vücudundan rahatlatıcı ve uyuşturan bir sıcaklık aktı. Elleri gevşekçe yanlarına düştü.

Her şey ağırdı ve dönüyordu. Tek tadabildiği tarçın ve kandı. Onu, Jaxon'ı ve Alfa'yı hissedebiliyordu, kayaların üzerindeki dalgalar gibi birlikte akıyor ve parçalanıyorlardı.

"Hayır," diye inledi. Ne yapmıştı ki?

Jaxon hemen geri çekilerek onu içinden çıkardı ve Layla ani boşluk karşısında sızlandı.

"Hayır mı? Kahretsin. Siktir." Jaxon onun yüzüne dokunarak başparmaklarını yanaklarında gezdirdi. Oh. Gözyaşları. "Şşş. Şşş. Layla, evet dedin."

Kıpırdamadan yatıyor, tavana bakıyor, onun nerede durduğunu ve adamın nerede başladığını hissetmeye çalışıyordu. Adam onun her yerine dokunuyor, sevmeye ve yatıştırmaya çalışıyordu ama öyle hissettirmiyordu. Sanki derisinin içine uzanıyor ve içini kendisine en uygun şekilde yeniden düzenliyordu. Artık hiçbir şey ona ait değildi.

"Benim olduğumu söylemiştin Layla!" diye devam etti telaşlı bir panikle.

Ürperdi ve başını çevirdi. Bu onun hatasıydı. Teslim olmamalıydı. İçgüdülerini serbest bırakmış ve tıpkı annesinin dediği gibi onu tuzağa Ona bakamıyordu, ona yaptırdığı şeye bakamıyordu. "Özür dilerim."

Jaxon onun yüzünü tuttu ve ağzını boynuna doğru çekti. Kız ona direnmedi. "Isır," dedi.

Başını iki yana salladı. Bu doğru değildi. Bunu ona o yaptırmıştı. Onu istemesini sağlamıştı. Onun başka bir eşe sahip olma seçeneğini elinden alamazdı. Daha iyi bir eş. Her şeyi etti. Cezalandırılan tek kişi o olmalı.

"Isır," dedi tekrar.

Emir kanına işlemişti ama niyete değil kelimelere işlemişti. Layla başını çevirdi ve dişlerini adamın omzundaki ete geçirdi.

Jaxon homurdandı ve onu çiftleşme bezine doğru itti ama kadın reddetti. "Hayır," diye mırıldandı.

Jaxon yumruğunu yatak başlığına vurdu ve yatak başlığının çatladığını duydu. Başını çevirdi ve gözlerini kapattı. Kalbi onun öfkesi ve hayal kırıklığı altında kırıldı. Ama bunu ona yapamazdı. Zaten çok fazla şeyi berbat etmişti.

Geri dönülmez bir şekilde ona aitti. Roan'ın Holden'a ait olduğu gibi. Kaiser Georgia'ya aitmiş gibi. Ondan önce gelen her Omega nesli gibi. Artık geri dönebileceği bir hayatı yoktu. Her şey bitmişti. Hiçbir şey olmamış gibi ailesinin yanına dönme umudu, Kaiser'in dişlerini boynuna geçirmesiyle yok olmuştu. Onu kendisine ait olmaya zorlayamazdı.

Jaxon hırladı ve şiddetle küfretti ama parmakları onun teninde bir okşayıştı. Elini tekrar boynunda hissetti, koku bezini yatıştırıcı bir şekilde ovuyordu. Gerçi şu anda onu yatıştıracak bir şey yoktu ama kızgın da değildi. Uzaktan bunun oksitosin ve serotonin yıkamasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Boynuna doğru burnunu çekmeye ve onu okşamaya devam etti. Onu yan çevirmesine yardım etti ve kendisine yasladı.

Tanıdık baş dönmesi nihayet geri gelmeye başlamıştı. Soğuktan titriyordu. İç çekti ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Tarçın tadını ve orada bulunduğu tuzlu teri seviyordu. Bakır tadı aldıysa da almamış gibi yaptı.

Jaxon kızgındı. Çok kızgındı. Artık bunu hissedebiliyordu, sadece kokusunda değil, içinde de.

"Alfa?" diye fısıldadı.

"Hmm?"

Layla ona baktı ve koyu renk gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldadı. Utanç içinde yere çöktü. "Özür dilerim."

Parmak eklemelerini kızın yanağına sürttü. "Şşş."

Ürperdi, kaybolmuştu ve yalnızdı. Kendini çok iyi hissetmişti. Neden her şeyi berbat etmek zorundaydı ki?

Jaxon içini çekti ve o da bunu iliklerinde hissetti. "Duş almamız gerek."

Layla başını salladı.

Jaxon, banyoya doğru tökezlerken onu tutmasına yardım etti. Orada yerde kanlı ayak izleri vardı. Minik ayaklar. Onun ayakları. Koridorda yerde büyük bir el yatıyordu, cesedin geri kalanı duvarın arkasına gizlenmişti. Doğru ya. Buna yardım etmiş. Yuveyi o korudu. Yuvası onun sayesinde güvendedi.

Yuvasına ihtiyacı vardı. Uyumak istiyordu. Gerçekten çok yorgundu. Layla kıpırdanarak adamın elinden kurtuldu ve dolaba doğru dönmeye çalıştı.

Jaxon onun kolunu tuttu. "Önce duş al."

Doğru. Başını salladı.

Jaxon suyu açtı ve Layla'yı kapıda bıraktı. Sürünerek aynaya doğru ilerledi. Neredeyse bakmak istemiyordu ama merak çoğu zaman onun başarısızlığıydı.

Cildi hastalıklı bir şekilde solgundu ve çiftleşme bezinin üzerinde çiçek açan bir çürük vardı. Jaxon deriyi kırmamıştı ama buna gerek de yoktu. Saçlarında ve yanaklarında kan vardı, göğüslerine ve karnına bulaşmıştı. Tişörtünü vücudundan yırttığı yerde kırmızı izler vardı.

"Oh."

Korkunç ve iticiydi. Kollarını ortasına doladı ve lavabonun üzerine eğildi. Kirliydi, dağınıktı, çirkindi ve

fahişe-

Jaxon onu kollarının arasına aldı. "Layla, şşş. ama, kedicik. Yapma bunları."

Onu ılık spreyin altına taşıdı ve ayakta tuttu. Çoğunlukla Axel'in, biraz Jaxon'ın, biraz da kendisinin kanı akıyordu. Bu bir sanattı. Sanat tarihi profesörü buna sanat derdi. Geçen dönem bir ders almıştı. Sanki bir ömür önceydi. Asla geri alamayacağı bir hayat.

"Gözlerini kapat," dedi.

Adam saçlarını şampuanlayıp durularken gözlerini . Onu yakınında tuttu, her zaman ona doğru bastırdı. Layla aldırmadı. Çok yorgundu ve adam sıcaktı. Rahatlatıcıydı. Buna alışmamalıydı.

Hayatının geri kalanında ona ihtiyacı olacaktı.

Ellerini vücudunda gezdirdi, sabun ve bez. Temizdi. Sonra onları çevirdi, spreyin en ağır kısmını kendisi için alarak hızla yıkadı. Sırtındaki kesikleri temizlerken tısladı.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha.

"Yeter," diye tersledi.

İrkildi ve küvetin küçük alanında geri çekildi.

"Siktir," dedi. "Gel buraya, kedicik. Her şey . Sen iyisin. Sana göz kulak olacağım. Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Adamın göğsüne yaslandı ve başını salladı. Adamın bunu kastettiğine inanıyordu ama kalmayacaktı. Ona ve betaliğine karşı zaten hayal kırıklığına uğramıştı. Onun ateşi tarafından manipüle edilmeden onunla uğraşmak zorunda kaldığında, gidecekti.

Kırık ya da fahişe olmayan gerçek bir eş bulacaktı. Vurmayan, tırmalamayan ya da ağlamayan bir eş. Annesinin ona söylediği gibi yalnızlığa geri dönecekti.

Layla sabun ve tarçının rahatlatıcı kokularını içine çekerek ona yaslanabildiği kadar yaslandı. Bu bir süre için iyi olabilirdi.

Duştan sonra Layla sallana sallana yastıklı ve karanlık yuvasına geri döndü. Jaxon'ın kokusu ağırdı. Eşinin kokusu. *Tanrı olsun, bir eşim var.* Bunu düşünmek istemiyordu.

Jaxon onun arkasından dolaba girdi ve kapıyı kapattı. Kadının etrafında kıvrıldı ve onu göğsüne doğru çekti. Kız arkasına uzandı ve onun nemli saçlarına dokundu.

Onun alfası. Eşi.

tane olacağını hiç düşünmemişti. Bir tane istemedi.

Boynunu okşadı ve bileklerine masaj yaparak daha fazla sakinleştirici kimyasalın vücuduna girmesini sağladı. Kızgın olabilirdi ama o kadar Onu bir kez daha parçalanmaktan alıkoyan tek şeyin onun dokunuşu olmasından endişeliydi.

Layla mırlamaya çalıştı ama sadece boğazının arkasında garip bir titreşim hissetti. Belki de omegalar mırılayamıyordu. Helena mırıldandı; belki de sadece Layla'ydı. Belki de kırılmıştı. Çok kötü bir omega idi. Kimseyi mutlu edemezdi. Annesini değil. Ne de eşini. Ne olmaya çalıştığının bir önemi yoktu. Bir hayal kırıklığı olmayı kabullenmeliydi.

Hıçkırıklara boğuldu ve Jaxon onu susturdu. Elleri kızın teninde ağırlaşmıştı ve kız onun daha da ağırlaşmasını istiyordu. Onun nefesini kesmesini istiyordu, böylece düşünmesine gerek kalmayacaktı, sadece nefes almaya konsantre olacaktı. Ama o bunu yapmadı. Reddetti. Ne zaman onu üzerine çekse, uzaklaşıyor ve ağzını çiftleşme bezinin üzerine koyarak onu yatıştırıyordu.

Onu tekrar ısırması için ikna etmeye çalışmadı ve minnettar oldu. Tekrar reddedecek güce sahip olup olmadığını bilmiyordu.

"Alfa," diye yalvardı.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Uyumalısın." Layla sızlandı. "Uyumak istiyorum. Ama uyuyamıyorum."

Derin bir iç çekti ve elini karnının üzerinde gezdirdi. Bu onun içinin, sıcaklığıyla hiç ilgisi olmayan bir şekilde sıkışmasına ve ağrmasına neden oldu. "Kedicik..."

"Hayır," dedi. Adamın kollarında döndü ve yanaklarını ellerinin arasında tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Beni uyut."

O güne kadar onda çok nadiren gördüğü hüzünlü gözlerle baktı ona. Bu ifadeyi oraya koymuş olmaktan nefret ediyordu. Elleri titredi Kaburgalarının üzerinden geçti ve tekrar boynuna sokuldu. "Lütfen," dedi kadın.

"Uyu," diye emretti ve Layla bilinçsizliğe doğru kayarken tatlı bir rahatlama hissetti.

BÖLÜM 13

L Ayla gözlerini karanlığa açtı. Uyumuştu ama hiç dinlenmemişti. Eklemleri birbirine yapışmış gibiydi ve Ağzı kuruydu. Sıcak bir sarılmayı taklit eden boncuklarla dolu ağırlıklı bir battaniyenin altında kozalanmıştı. Dolap sessizdi ve Jaxon gitmişti. Bir yastığı kendine yaklaştırdı ve onun kokusunu içine çekti. Bu onu sakinleştirmiş, derinlerdeki hayvani bir parçasını yatıştırmıştı.

Karanlıkta tek başına derin bir yalnızlık içindeydi. Kendini hasta hissediyordu. Annesini istedi. Ama annesi dehşete düşerdi. Babasını ya da Mina'yı istiyordu. Alfa'sını istiyordu ama o orada değildi. Onu yine terk etmişti.

Parmakları kıpırdadı. Onları ama göremiyordu. O burada mıydı ki? "Alfa?" diye mırıldandı.

Dolabın arkasındaki yatak gıcırdadı ve Jaxon kapıyı kaydırarak açtı. Dağınık ışık yuvasına yayıldı ve dünya yeniden renklendi. Jaxon temiz bir eşofman altı ve bir gömlek giymişti. Onu giyinik görmek aniden tuhaf ve üzücü gelmişti. İnledi. Adam gidiyordu.

"Kedicik?"

"Beni görebiliyor musun?" Gerçek gibi hissetmiyordu - sanki içi boştu ve görünmezdi. Belki de onu arıyordu ama onu göremiyordu, deriden yapılmış bir hayaleti.

Kızın önünde çömeldi ve burnunun ucunu dürttü. "Seni görebiliyorum, yavru kedi. Tam buradasın."

Kadın gülümsedi ve adam da ona gülümsedi. Eşi gülümsedi. Onun mutluluğunu göğsünün içinde hissedebiliyordu, garip bir memnuniyet. Bunu daha önce hiç hissetmemişti, kendisi için bile. Bu bağın bir parçası ya da başka bir şey olabilirdi. Bunu bilmiyordu. Okulda daha dikkatli olmalıydı. Çok aptaldı.

Endişenin boğazını tırmalayarak yükseldiğini hissetti. Kötü davranıyordu ama buna engel olamıyordu. Ve bu sadece endişesini daha da kötüleştiriyordu.

Jaxon onun yanağına dokunarak düşüncelerini içindeki kargaşadan uzaklaştırdı. Ona, onun nasırlı parmaklarına odaklanmaya çalıştı.

tenini ağzına yaklaştırdı. Adam çok güzel kokuyordu. Dilini dışarı çıkardı ve adamın teninin ve bileğinden gelen tarçının tadına baktı. Ürperdi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Yüzünü onun eline daha sert sürttü. Onu tekrar içeri çekmek ve kokusunun içinde kıvrılmak istedi. Eğer tekrar içeri girerse kendisini tekrar becermesine bile izin verecekti ama adam ona direndi.

Mızımızlandı. Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıydı. Birine sorması ama çok fazla çiftleşmiş omega tanımiyordu. Okuldaki herkes çiftleşmemişti. Oh, Roan. Yardım edebilirdi. Tüm özel şeyleri biliyordu.

Çiftleşmenin getirdiği kurallar. "Roan'u arayabilir miyim?"

Jaxon kaşlarını çattı. "Daha sonra, şu anda dinlenmen gerekiyor."

Alfa haklıydı. O yorgundu. Belki Roan da yorgundu. Her zaman alfasıyla çok meşguldü. Mina her zaman onunla takılamayacak kadar meşgul olduğundan şikayet ederdi. Layla asla Roan'la takılmaya çalışmazdı. Mina'yla bir daha takılabilecek miydi? Kız kardeşini yalnız bırakmak istemiyordu.

"Mina'yı arayabilir miyim?"

Jaxon güldü. "Kesinlikle hayır."

Sanırım kız kardeşini bir daha göremeyecekti. Alfalar böyle bölgeci olurlardı. Panik ve korku midesinden yukarı doğru tırmandı. Eski hayatından herhangi birini geri alabilecek miydi? Onu Greenway Kulesi'nde yaşamaya zorlayacak ve asla

Gitmek mi? Kapana kısılmak istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Ona doğru uzandı, ağlamaklı bir şekilde dizlerini tuttu. "Dersim var. Okuldayım. Okula gidebilir miyim? Başımın belaya girmesini istemiyorum. Lütfen, izin ver-

"

Onu nazikçe dolaba geri itti. "Şimdi bunların hiçbiri yok. Bugün ders yok. Sadece uyu."

Dudağı titredi. "Belki yarın? Yarın gidebilirim." Adamın öfkesini midesinde hissetti. Onu yine kızdırmıştı. "Gelecek hafta, Layla. Gitmeye çalışmayı bırak," dedi.

Layla başını salladı ve battaniyeyi başının üzerine çekti. Eğer var olmasaydı ona kızamazdı. Onun kendisine çok kızgın olduğunu unutmuştu. Eğer iyi bir omega olması gerekiyorsa bunu hatırlaması gerekiyordu. Çok uzun zamandır iyi bir beta olmuştu... İyi olmalıydı.

Jaxon elini battaniyenin üzerine koydu ve kızın başına bastırdı. "Kedicik, yakında misafirlerimiz olacak. Onları uzak tutamadım-"

Dairenin dış duvarına vuruldu ve tanıdık bir kadın sesi, "Orospu çocuğu..." dedi.

"Siktir," diye hırladı Jaxon ve dolabın kapısını kapattı. "Orada kal."

Layla battaniye içinde daha da kıvrıldı. Ziyaretçi istemiyordu.

Alanındaki insanlardan bıkıp usanmıştı.

"Jax, ne yaptın sen?" diye sordu kadınsı ses.

Georgia. Bu . . İnde başka bir alfa.

Axel gibi tekrar savaşıacaklardı. Layla'nın ihtiyacı olan-

"Evet, dağıttı," dedi erkeksi bir ses. Bunu o da tanıyordu. Clover. Beta Clover. Mina'nın Yoncası. Bir tehdit değildi ama hoş da karşılanmıyordu. "Bunu koridora götüremez miydin? Halınız var."

Jaxon hırladı ve Layla ürperdi. Kızgın değildi, gerçekten kızgın değildi, daha çok sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yeter," diye bağırdı üçüncü bir ses. Damian Sorreto. Alfa. Öfkeli, acımasız alfa. "Sana temizlik yapman için para ödüyorum, çene çalman için değil."

Clover, "Hay hay, kaptan," dedi. Damian

iç çekti. "Kız bunu gördü mü?"

Layla dolabın arkasına doğru tırmandı ve duvara yaslandı. O kadar sersemlemişti ki ne ellerini ne de dizlerini altında tutabiliyordu. Kapana kısılmıştı. Artık onun için güvenli bir yer yoktu.

Jaxon, "Onu sırtından bıçaklayan o," dedi. Damian mırıldandı.

"Gidip hasarı görelim o zaman."

Layla battaniyesinin altına eğildi ve onu kendi etrafında kıvırdı. Hâlâ çıplaktı. Sadece Jaxon varken bunu pek umursamıyordu - ama Damian. Damian ondan zaten nefret ediyordu. Onun bir fahişe olduğunu düşünecekti. Fahişeden de beter. Fahişeden daha kötü ne olabilirdi ki? Annesi muhtemelen biliyordu.

Yatak odasına girdiklerini duydu ve kapı açıldı. Damian yuvasının önünde çömeldi ve küçük bir hırıltı çıkardı. Neredeydi Jaxon? Alfa'sı neredeydi? Damian ona bir köpekmiş gibi dilini şaklattı ve o da isteksizce battaniyeyi başından çekti.

İşte karşısındaydı, üzerinde pantolon, düğmeli gömlek ve yelek vardı, kolları kıvrılmıştı. Bryson'ı babasının yanından sürükleyerek götürdüğü ana kıyasla saçları şimdi altından çok gümüş rengindeydi ama yine de daha az otoriter değildi.

"Buraya gel, Omega," dedi Damian.

Layla irkildi. O bir omega değildi. Öyleydi ama onun için değil. Onun için bir omega değildi.

Jaxon homurdandı. "Bundan hoşlanmıyor. Ona ismiyle hitap etme."
Damian başını salladı, gözlerini Layla'dan ayırmıyordu. "Buraya gel."
Talep bir emir değildi ama yine de onu öne doğru çekti. Adamın kokusundaki çam ve eski kitap notalarının kokusunu alabiliyordu.

Damian elini çenesinin altına koydu ve kız parmaklarının tenine değmesini engellemek için başını yana eğdi. Onun kendisine dokunmasına izin vermek istemiyordu ama çiftleşme bezinin üzerindeki morluğa bakarken bu hareket Damian'ın istediği şey gibi görünüyordu.

Damian usulca homurdandı. "Ortalığı nasıl karıştıracağını gerçekten iyi biliyorsun, Harlow."

Jaxon'ın bir yay kirişi gibi gerildiğini hissedebiliyordu. Tek bir hamlede kopacaktı. Tüm çarşafı çıkarılmış yatağın üzerine oturdu. Damian'ı sert bir şekilde izliyordu, ısırılmış eşine bu kadar yakın başka bir alfadan mutsuz olduğu belliydi.

Layla sessizce kabul etti. Damian'ın gitmesi gerekiyordu. Yalnız kalmak istiyordu, tercihen Alfa'sıyla yalnız kalmak. Ona dişlerini gösterdi ve Damian kıkırdadı.

"Ne zamandır böyle?" Damian sordu.

"Üç gün ," dedi Jaxon. "Dalgalar halinde geliyor, sürekli değil."

Damian başını salladı ve Layla başının döndüğünü hissedene kadar hareketi kopyaladı.

Onu durdurmak için yüzünün yan tarafına dokundu. Layla ters ters baktı ama dünya etkili olamayacak kadar dönüyordu. Kendini iyi hissetmiyordu.

"Bu, hala işe yaramaya çalıştığında olur, ancak biyolojisi yine de tetiklenmiştir. Kaiser'le konuştun mu?"

Layla hırlamaya çalıştı. "Kaiser'den hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. Jaxon onu görmezden gelerek, "Birkaç kez," dedi.

Onun kızgınlığını bir adrenalin patlaması gibi hissetti ve Damian'a da kızmaya karar verdi. Eğer parmaklarını ağzına yaklaşırsa, onu ısıracaktı.

"Onu ısırdıktan sonra bir şey değişti mi?" Damian sordu. Jaxon omuz silkti. "Uyuyordu."

"Ne kadar sürecek?"

O kadar uzun süre uyuyor olamazdı. Hâlâ kendini berbat hissediyordu. "Yaklaşık on iki saat. Ona komuta ettim."

Damian o kadar alçak sesle homurdandı ki Layla duymaktan çok havada hissedebildi. "Aptal," diye hırladı Damian. "Onun bağlanma içgüdüsünü kesintiye uğrattınız. Kısıtlı bir bağlanma bir dizi fizyolojik sonuca neden olabilir-"

Layla sızlandı. Alfalar kızgındı. Ona kızgındılar. Her şeyi berbat etti. Her şeyi berbat etti. Tam bir pislikti.

Jaxon yumruklarını sıktı. "Benden istedi-"

Damian Jaxon'a doğru döndü ama Jaxon Layla'nın yanında diz devam etti. "Ve sen de açığa çıkmış bir omega'yı mı dinledin? Ne bir Bilgili bir alfasın."

Layla sıkıntıyla havladı. Onların dikkatini çekmeliydi. Kavga etmelerine izin veremezdi. Daha fazla kavga yok. Buna dayanamazdı. Daha fazla kan yok. Onun yüzünden daha fazla ölüm olmasın.

Damian ona döndü ve Jaxon'ın derin bas sesinden daha hafif bir sesle mırıldandı. Babasının çıkardığı gibi memnun bir sestti. Ebeveynce. Bu onu rahatlatı ve Jaxon için de aynı şeyi yapmış olmalıydı çünkü yatağa geri yerleşti. Kavga yok.

Damian ona baktı. "Ne kullanıyor?"

Jaxon yüzünü ovuşturdu. "Kedicik, hangi baskılayıcıları alıyordun?"

Aralarında temkinli bir bakış attı ve bir yastığı burnuna yaklaştırmak için başka tarafa baktı. Jaxon'ın kokusu duyularını doldurdu. Tek tesellisi buydu alacağını söyledi. "Omerex."

Damian homurdandı ve koklayarak yuvasına doğru eğildi. "Wayland Şirketi. Bir sonraki dozunuzu ne zaman alacaksınız?"

Layla ona baktı ve sonra uzaklaştı. Onun doğrudan ilgisinden hoşlanmamıştı. Çok odaklanmıştı. Sanki onun içini görebiliyordu - sanki içi boştu. Onu tekrar kim dolduracaktı? "Üç ay," diye fısıldadı.

Damian küfretti ve sakalını ovuşturdu. Kız onun tedirginliğinin kokusunu alabiliyordu. "Bir kez sapkınlıktır. İki kez dava açılır. Lanet olsun."

"Yani aynı mı?" Jaxon sordu.

Layla'nın kafası çok karışmıştı. Ne hakkında konuşuyorlardı? Neden kızmışlardı? Alfa'sını yatıştırmak, onunla birlikte yatağın altına girip saklanmak istedi ama Damian'ı geçemedi.

"Muhtemelen," dedi Damian. "Aslin Nash bir alfa. Annesi... o bir betaydı."

Layla başını salladı. Annesi bu tür şeyleri hiç anlamayan bir betaydı. Layla'nın da anladığı söylenemezdi. Böyle olmaması gerekiyordu. Kızıışmaması, bir eşi olmaması gerekiyordu. Okula gitmesi gerekiyordu. İyi bir betayla evlenecekti. Yavruları olacaktı. *Hayır, yavru değil, çocuk.*

Betaların çocukları vardı. Omega fahişelerinin yavruları vardı çünkü onlar hayvandı.

Damian başını eğdi ve kaşları kalktı. "Ne?"

Layla kızardı. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Ne kadarını yüksek sesle söylemişti?

Jaxon yüzünü ovuşturdu ve Layla ondan adını koyamadığı başka bir duygu hissetti. Bu onda ağlama ve saklanma isteği uyandırdı. "Pek mantıklı konuşmuyor. Olayları unutup duruyor, daha önce yaptığı şeylere geri dönüyor. Çoğu zaman beni tanıyamıyor."

Damian başını salladı. "Kaiser de aynı şeyi söyledi."

"Kaiser'den hoşlanmıyorum," diye tekrarladı Layla. Onu ya da onun hastalıklı tatlı hanımeli kokusunu kendisinin ya da Alfa'sının yakınında istemiyordu.

Damian kıkırdadı ve ona gülümsedi.

Layla bir an bekledi ve konuştuğu için başının derde girmeyeceğine karar verince gülümsedi.

"Aferin kızıma," dedi Damian.

Layla süslendi. Damian ondan hoşlandı. Nihayet! Daha geniş gülümsedi ve Jaxon'a döndü, ona en iyi gülümsemesini göstermeye çalıştı, ama o buna karşılık vermedi. Gözleri düz ve uzaktaydı. Gülümsemesi kayboldu ve tekrar battaniyesinin içine kıvrıldı. Yine kızgındı. Tamam. Sessiz olabilirdi.

Damian, "Tamamen akli başında olmasa da sakın görünüyor," dedi. "Bu iyi bir şey. Peki ya sen?"

Jaxon homurdandı. "Ben mi? Ben ne yaptığımı biliyordum. İnimde omega'mı almaya çalışan bir alfa vardı."

Damian onu başından savdı. "Eğer kızışmakta olan bir alfanın inine girecek kadar aptalsa, o zaman düşündüğümden daha aptaldır ve kaderini hak etmiştir."

Evet, işgalci bir alfayı öldürdüler. Jaxon iyi bir alfaydı. Layla ona tekrar gülümsemeye çalıştı. Yanakları acıyana kadar dudaklarını germeye zorladı. Jaxon sonunda bir gülümseme seğirtti ve Layla büyük bir rahatlama hissetti. Onun kendisinden hoşlanmasına ihtiyacı vardı. Onunla mutlu olmasına ihtiyacı vardı.

"Peki ya o?" Damian sordu. "Ne yaptığınızı biliyor muydunuz? Orada mı?"

Jaxon homurdandı. "Ne zaman? Onu kampüsünden kaçırdığımda mı yoksa onu ısırduğımda? Muhtemelen onlar da aynı cevabı verecektir."

Layla sızlandı ve yuvasına geri dönmeye çalıştı. Bu onun suçuydu. Onun kendisini istemesini sağladı. Onun için öldürmesini sağladı. Onu ısırmasına neden oldu.

Damian iç çekti. "Subrexa kullanması gerekecek. Kaiser'de işe yaramıştı.

."

Layla, "Kaiser'den hoşlanmıyorum," diye fısıldadı ama ona dikkat etmiyorlardı.

"-Hormonları kadar Alpheron'a devam etmek zorunda kalacaksın."

"Hayır," dedi Jaxon. "Ben-"

"Yapacaksın," dedi Damian güçle. "Başka birini öldürmeni ya da onun tekrar döngüye girmesine neden olmanı istemiyorum. Hera'ya ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Jaxon irkildi.

"Kaiser'den hoşlanmıyorum," dedi Layla daha yüksek sesle. Jaxon'ın onu daha iyi bir omega için terk etmeden önce bunu bilmesine gerçekten ihtiyacı vardı.

Damian Jaxon'a dönmeden önce ona, "Elbette canım," dedi. "En azından bu idare edilebilir. Tabii önce Aslin Nash'in seni öldürmeyeceğini varsayarsak."

Jaxon mutsuzca homurdandı. "Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?"

Damian mırıldandı. "Doğru. Hâlâ tedirgin bir durumdasın. Bağın zayıf. Onu tekrar ısıırırsan ve onunla kalırsan daha iyi olacaksın. Bu sefer uyanık ol."

Jaxon ters ters baktı ve başka bir alfa olsa sinerdi.

"Nash'in işine karışmaya devam edeceğim ama eninde sonunda onu aramaya gelecektir."

Layla başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Burada olmamam gerekiyor.

Bana çok kızacak."

Damian mırıldandı ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Bundan şüpheliyim.

Babalar omega çocuklarına asla kızgın kalamazlar."

Gözlerini kapadı ve onun dokunuşuyla rahatladı. Güzeldi, Jaxon kadar iyi değildi ama güzeldi. Jaxon'ın ona böyle dokunmasını diledi. Yumuşak ve nazik.

Jaxon hırladı ve Layla onun içinde titreştiğini hissedebiliyordu. "Ona dokunmayı kes."

Damian elini . "Bırak da yaşlı bir adam güzel bir kızı şımartсын."

"Diğerini de şımart."

Damian gülümsedi ama bu nazik bir gülümseme değildi. "Dediğiniz gibi olsun."

Jaxon yatağı kavradı ve parmaklarını kumaşa geçirdi. "Yerimdeki bir sonraki leke olmana iki dakika kaldı."

Damian ayağa kalktı ve Jaxon'ın iri cüssesinden hâlâ birkaç santim kısa olmasına rağmen tam boyunda durdu. Damian ona yaklaştı ve Jaxon'ı saçlarından tutarak başını geriye çekti. "Kendine dikkat et evlat. Seni ben aldım ve bu hale ben getirdim. Seni kırmak zorunda bırakma beni."

Layla hırladı, boğazında ve göğsünde gerçek bir hırıltı vardı. Jaxon'ı yine koruyacaktı. Koruyacaktı. Damian Sorreto bile onu eşini savunmaktan korkutamazdı.

Damian onu serbest bıraktı ve kaşlarını çatarak Layla'ya baktı. "İlginç."

Jaxon başının arkasını ovuşturdu ve başka tarafa baktı. Damian'a meydan okumaması biliyordu ama Layla alfa kurallarını umursamıyordu.

"Senin için beklediğimden daha iyi bir seçim," dedi Damian. " geldiğinde beni ara. Bir üniversite sağlık merkezinden daha iyi ekipmanlara sahip bir doktoru hazırda bekleteceğim."

Jaxon başını salladı ama gözleri Damian'ın üzerindeydi.

"Bana öyle bakma. Senin eşini istemiyorum," dedi Damian. "Seni hiç bu kadar sahiplenici görmediğime eminim. Sana çok yakışıyor."

Jaxon homurdandı. "Çık dışarı."

Damian güldü ve kapıyı çekerek odadan çıktı. Jaxon kendi içine çöktü, yüzü ellerinin arasındaydı. "Lanet olsun."

Layla dolaptan dışarı çıktı. Onun ıssızlığını hissedebiliyordu. Derinlerde bir yerde acıyordu. "Alfa?"

Yorgun ve gergin bir şekilde başını kaldırdı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu. Onun neyi seveceğini bilmiyordu. Neredeyse bir yabancıydı. "Üşüyorum," diye fısıldadı.

Jaxon ayağa kalkarken homurdandı, ayak sesleri ağırdı. Kadın yuvaya geri döndü ve Jaxon da battaniye kozasının içinde ona katıldı. Jaxon onu çekti, o da Jaxon'a karşılık verdi. Bacaklarını onunkilerin arasına rahatça yerleştirdi.

Onun kendini kötü hissetmesini istemiyordu. Bu onun hatası değildi. Layla parmaklarını birleştirdi ve birleştirdikleri ellerini aralarında birleştirdi. Jaxon usulca gülümsedi ve başının üstünü öptü. Güzeldi. Ona çok kızmamıştı. Bununla yaşayabilirdi. Eşine göz kulak olmak için elinden geleni yapacaktı.

BÖLÜM 14

L Ayla karanlıkta uyandı. Daire ürkütücü bir şekilde sessizdi. Üzerindeki şehvet ve endişe sisi kalkmıştı, gitmemişti ama azaldı. Günlerdir olmadığı kadar kendisi gibi hissediyordu. Yurt odasında uyandığı herhangi bir gün gibi hissediyordu. Belki biraz kalmaydı, Helena'nın gizlice bir şişe iki dolarlık şarap içtiği zamanki gibi. Kalbinin atışıyla boynunun zonklamaması ve etlerinin çiğ bir çürük gibi hissetmemesi dışında.

Jaxon, Damian'ın tavsiyesine uyararak onu tekrar ısırması, dişleri çiftleşme bezine bastırması ve tek düşünebildiği Jaxon olana kadar onu bırakmamıştı. Sızlanıp ağlamıştı ama bu çok iyi hissettirmişti.

Tenindeki hassas çıkıntıya dokundu ve . İki kat daha fazla ona aitti. Onca şeyden sonra neden onu elinde tutmak istiyordu ki? neden olduğu sorun onu aşıyordu.

Kızgınlığı azalıyordu. Yakında anlayacaktı ve bunun onu nasıl parçalayacağına hazırlıklı olmalıydı.

Ayağa kalktı ve adamın gömleklerinden birini daha çekti. Kalçalarındaki yapışkan kayganlığı sildi ve vücudu onun yerine hemen daha fazlasını üretmediğinde rahatladı.

Belki bu yakında biterdi ve o da artık hiçbir şeye geri dönebilirdi. Yatakhaneğine mi? Çiftleşmiş omegaların yurtlara girmesine izin verilmezdi. Belki Mina kendi evini bulana kadar onunla kalmasına izin verirdi. Babası yine de derslerinin parasını ödeyecek miydi? Ailesi onu reddettikten sonra sürünerek Jaxon'a geri dönmek zorunda kalacak mıydı? Her şey bittiğinde onu yanında tutmak istemeyeceği kesindi. Kendindeyken bile ondan hoşlanmıyordu.

Layla yatak odasından çıkıp oturma odasının enkazına doğru adım attı. Halı birkaç yerinden kesilmişti ama kan zemindeki çimentoya kadar işlemişti. Kapı çerçevesinin içindeydi ama kenarları bir araya gelmiyordu. Her ne yapmışlarsa, Jaxon'ın inini temizlemek ve oradan çıkmak için en azını yapmışlardı.

Hâlâ çok sessizdi. Jaxon orada değildi. Dairede değildi.

Hem

de "Alfa?" diye . Kimse

hiç. cevap vermedi.

Midesine bir huzursuzluk yerleşti. Bu onu rahatsız etmemeliydi. gitti. Daha iyi hissediyordu. Onun varlığına sürekli ihtiyaç duymuyordu ama bunu istiyordu.

Bu kadar kişisel algılamasına gerek yoktu. Muhtemelen yapacak işleri vardı. Birkaç gündür işten uzaktaydı. Axel'le, Garret'la olan her şeyi açıklaması gerekiyordu. Polis şimdi de onun için mi gelecekti? Hepsi onun suçuydu.

Alfa düelloları yaygındı ama bu soruşturulmadıkları anlamına gelmiyordu. Bryson bile düellosundan sonra polisle uğraşmak zorunda kalmıştı. Hikayeyi her anlattığında buna gülüyordu.

Layla nefesini tuttu ve düşmemek için kanepenin arkasına tutundu. Oturma odasındaki kavgadan çoğunlukla zarar görmemişti ama sehpa parçalanmıştı ve antika dolabı da öyle.

Tüm küçük köpekler halının üzerine dağılmıştı ve doğum günü kartları ezilmiş ve buruşmuştu.

Midesini yere indirdi. Jaxon'ın yıllar boyunca biriktirdiği tüm küçük şeyler bir çöp gibi halının üzerinde öğütülüyordu. Kendini o küçük köpekler gibi hissediyordu, kırılmış, parçalanmış, toprağa gömülmüş. Kalbi tükenmişti.

Layla kırık camların arasında dizlerinin üzerine çöktü ve küçük porselen kurdu ve köpeklerden birini kucağına aldı. Köpeğin patileri dirsekten kırılmıştı. Dizlerinin altındaki çıtırtıyı ve parmaklarında oluşan kanayan kesikleri görmezden gelerek parçaları gömleğinin içinde topladı. Hissedemiyordu bile Acıyı.

Hepsini kurtarmak . Onları orada bırakamazdı. Kırılmışlar.

Kapı açıldı ama görmek için dönmedi. Bunun bir önemi yoktu. Küçük yavruları kurtarmak zorundaydı.

"Layla! Ne oluyor lan!" Jaxon bağırdı.

Dudakları titriyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Onları kurtarmak zorundaydı. Başka kimse kurtaramazdı. Ona parçalanmış bir tazı gösterdi. "Kırılmışlar."

Jaxon çantalarını bıraktı ve hırladı. Adam ona doğru tepinirken Layla irkildi ama adam sadece onu kucakladı. Dışarısı ve sıcak güneş gibi kokuyordu. Kömür gibi kokuyordu.

Layla homurdandı ve tişörtünü değerli kargosunun etrafına sardı. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Onu mutfak masasındaki sandalyeye oturttu. Küçük köpekleri gömleğinden çıkardı ve masanın üzerine döktü.

"Kal," dedi. Bu bir emir değildi ama yine de itaat etmek zorunda hissetti. Aralarındaki bağ buydu. Artık ne isterse istesin ona itaat etmek isteyecekti. Bu sorun değildi. Bağ onun suçuydu.

Şimdi yakın olduğu için onun yeniden kaynayan kızgınlığını hissedebiliyordu. Daha önce mutlu olmuş, yuvada onunla son kez birlikte olduğunda eğlenmişti. Elbette onu en çok uyurken seviyordu.

Jaxon dolabın kalıntılarına döndü, küçük kırık köpek parçalarını toplayıp masaya getirdi. Üç tur attı ve Layla onları sıraladı. Bacakları kırılmış bir Danua. Kuyruğu kırılmış Border Collie. Boynu kırılmış büyük siyah bir mastif.

Düşünmemeye, zihninin dağılmasına izin vermemeye çalıştı. Burada Alfa'sıyla birlikte olmak istiyordu. Tekrar kafası karışmadan önce ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Son yolculukta doğum günü kartlarını masaya getirdi ve saygıyla yere bıraktı. En üstteki *Sevgiler, Eris diye* imzalanmıştı. Kağıda dokundu ve yanlışlıkla arkasında bir kan izi bıraktı.

Jaxon mutfak çekmecesini karıştırdı ve sonunda masanın üzerine bir tüp süper yapıştırıcı bıraktı.

Layla ona uzandı. "Bekle," diye tersledi.

Ellerini tekrar kucağına koydu ve başını öne eğdi. Yuvasını terk etmemeliydi. Yuvasında kalsaydı ona kızmazdı.

Jaxon tepinerek banyoya gitti ve bir ilk yardım çantasıyla geri döndü. Kendi sandalyesini masanın etrafına çekti ve onun önüne oturdu.

"El," dedi.

Elini onun elinin içine soktu ve adam cam parçaları olup olmadığını kontrol etmeye ve yaralarını sarmaya başladı. Parmakları üzerinde çalışırken ve kesiklere anti-bakteriyel sprey sıkarken hiçbir şey söylemedi. Ellerini bıraktı ve dizlerine, bacaklarına ve ayaklarına devam etti. Ayaklarını kestiğini fark etmemişti bile.

"Özür dilerim," demeyi denedi.

Jaxon ters ters baktı. "Yuvanda olmalısın." Elini kızın alnına koydu. "Hâlâ kızgınlık dönemindesin."

"Acıkmıştım."

"Yine de yemek yemek yerine çöpleri karıştırıyordunuz."

Ellerini porselen figürlerin üzerine koyarak onları adamın sözlerinden korumaya çalıştı. "Onları kurtarmak zorundaydım. Onlar senin yavruların."

"Onlar sadece biblo," dedi ve siyah mastifi uluyan kurdun itti. "Bir keresinde Hera'ya köpekleri sevdiğimi söylemişim ve o zamandan beri herkes bana bu küçük cam baş belalarını vermek zorunda kaldı."

Sıska bir tazı aldı ve elleri titremesine rağmen porseleni bir damla yapıştırıcıyla yerine yerleştirdi. Ona kaçamak bir bakış attı ama o soğuk bir ifadeyle masaya bakıyordu.

O çalıştıkça adamın öfkesinin yatıştığını hissedebiliyordu ve kısa süre sonra çoban köpeği ve diğer üç küçük köpek yeniden bir bütün olmuştu.

Jaxon içini çekti, hırıltılı bir homurtuya dönüştü. Kollarını açtı ve küçük bir chihuahua'yı dürttü. "Bu Bryson'dan." Ona baktı ve sırttı. "Aletimin bir köpekten daha büyük olduğu için chihuahua."

Layla irkilerek bir homurtu çıkardı ve utanç içinde ağzını kapattı. "Bu son derece uygunsuz."

"Bryson'la tanıştın, değil mi? Düzgün denebilecek bir şey yaptığından emin değilim."

Layla başını eğdi ve gülümsedi. Bu doğrudu. Bryson tam bir baş belasıydı; babası bile bunu kabul ediyordu.

Jaxon farklı hediyeler gösterdi. Kaiser'den bir kuş köpeği. Clover'dan bir tazı. Mina'dan bir kurt köpeği. Raina'dan bir basset hound ve yavrusu.

Layla parmağını uluyan kurdun üzerinde gezdirdi. "Kim aldı sana Kurt mu?"

"Kurdu satın aldım. Onun adı Mina." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Isırıyor."

Layla gülümsedi. Alfa Mina'yı severdi. Aslında çok az insan Mina'yı severdi.

Birinin arkadaşı olmasına çok sevinmişti. "Damian sana onlardan birini aldı mı?"

Ona gönülsüzce ters ters baktı. "Hayır. Kılıcı bana o verdi. Sanırım şimdi geri alacak. Kardeşimi onunla ezip geçmemem gerekiyordu."

Gözleri yaşlarla dolarken Layla dudağını ısırıldı. Öz kardeşini öldürmüştü - onun yüzünden. Onun yüzünden kavga etmişlerdi.

"Her ne düşünüyorsan, bırak artık," dedi. "Özür dilerim," dedi. "Asla istemedim... Axel-"

"Axel bir canavar ve aptaldı. Yeterince acımasız birinin onu yere sermesi an meselesiydi. Sanırım bu ben ve sendin."

Ona baktı. Yüzündeki yara izleri pembeleşmiş ve tahriş olmuş, kaşları çatılmıştı. Adam ona bakmıyor, sadece elindeki pakete bakıyordu. Masadaki yavrular. "Pişman mısın?"

Hırladı ama bu hırlama ona yönelik değildi. "Evet. İşler bu noktaya gelmemeliydi. Buraya gelmemeliydi. Buraya gelmesinin tek yolu buydu. sona erecekti ve bunu biliyordu. O benim kardeşimdi. Onu seviyordum. Birlikte hayatta kaldığınız insanları nasıl seversiniz bilir misiniz? Bu sarsamayacağınız bir bağıdır."

Ne demek istediğinden emin değildi ama göğsü onun ıstırapıyla sızladı.

"Her zaman ona borçlu olduğumu düşünürdüm. Benim olana sahip olmak onun hakkıydı." Başını iki yana salladı. "Seni ona vermeyecektim. Bu benim için bir şeydi. Sen her zaman benim içindin."

Ona doğru uzandı, başının yan tarafına doğru uzanan parçalanmış etten oluşan derin nehirlerle dokundu. Eli titriyordu. Adam onun elini tuttu ve daha sert bir şekilde tenine bastırdı.

"Bunun nasıl hiç duydun mu?" diye sordu. Layla başını salladı. "Bir alfa kavgası mı?"

Güldü. "Evet, gibi bir şey. Babam sarhoşun tekiydi ve ulaşabileceği kadar yakınında kim varsa ondan hıncını çıkarmayı severdi. Daha yeni bir alfa olarak ortaya çıkmıştım ve büyük bir köpek olduğumu düşünüyordum. Babama karşı koymaya çalıştım. onu."

Kadın dehşet içinde ona baktı.

"Kırık içki şişesi, tam . Gözümü kaybetmediğim için şanslıyım. Ax onu durduran kişiydi. Bizi oradan sürükleyerek çıkardı ve beni Damian'a götürdü." Jaxon iç çekti. "Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu."

Layla acı bir kahkahanın engel olamadı. Bunca zamandır bunu söylemiyor muydu? "Üzgünüm, sadece... değil mi? Evde kalmalıydım."

Uzun bir hiçbir şey söylemedi, sadece delici gri gözleriyle ona baktı. "Benim için endişelenme, kedicik. Bir yolunu bulacağım."

Başparmağıyla sağ gözünün altını ovuşturdu; Axel'in bırakmadığı yeni bir morluk oluşmuştu.

"Kız kardeşin," dedi. "Şu anda benimle mutlu değil."

Layla elini çekti ve adam isteksizce onu serbest bıraktı. "Mina burada olduğumu biliyor."

"Evet," diye başını salladı. "O da senin çiftleştğini biliyor."

Mina'nın tepkisini tahmin edebiliyordu. "Seni ısırmadı mı?"

Jaxon güldü ve ön kolundaki koyu renkli morluğu göstermek için kolunu yukarı çekti. "Çok fazla ısırıldı. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. İyice kavramasına izin verecek değildim."

"Kızgın mı?"

"Kızgın, evet, ama sana değil."

Layla gözlerini ona çevirdi. "Bunu ben yaptım. Seni ben yarattım."

Jaxon başını eğdi. "Beni ben mi yaptım?"

Kolunu kaşıdı, tırnaklarını ham derisini ortaya çıkardı. "Omegalar böyle yapar. Özür dilerim. Yapmamaya çalıştım. Bunu sana ya da bir başkasına zorla istemedim."

Adam ona sertçe baktı ve kadın gözlerini zorunda kaldı. "Çünkü ısırıldım Sen?"

Başını salladı. "Ve kardeşin. Bu benim hatam. Alfalar kontrol edemez kendileri."

Acı acı güldü. "Bunu kim söylediye sana yalan söylüyor. İyi bir alfa her zaman kendini kontrol edebilir."

Yanağındaki bir sinir seğirdi ve Layla aşağı baktı, bir dachshund'u kontrol ediyor ve tutkalın emin oluyordu. Rolland'ın söylediği şey neredeyse aynıydı. Bir alfa her zaman kendini kontrol edebilirdi... o zaman neden etmiyorlardı? "Peki ya sen?"

Homurdandı ve kendi köpek yığınınına geri döndü. "Benim iyi bir alfa olduğum hangi gerçeklikte yaşıyorsun?"

Aşağı baktı ve gülümsedi. Hayır, o iyi değildi. Kaba, otoriter, saldırgan ve şiddet yanlısıydı. Ona çok yumuşak dokundu. Kırıldığında ona sarılıyordu. Bu güzeldi. Şimdi ondan kaçamazdı. Kaçmak isteyip istemediğini de bilmiyordu. Önemli değildi. O her zaman Sonunda onu göndermek için.

Layla her bir köpeğin kuyruklarını, bacaklarını ve Jaxon onu sessizce ve sakince izlerken kırılğan boyunlar. Onun bu yönünü seviyordu. Kendince rahatlatıcıydı. Onunla ilgileniyor gibiydi

Herhangi bir güvenlik işini verimli ve etkili bir şekilde halletme şekli, pratikliği her şeyden önce gelirdi.

Layla kıpırdandı ve kaşlarını çatı. Kaygan zemin altındaki sandalyede birikmişti.

Artık kendini iyi hissetmiyordu, bir çeşit ve... "Kaşınıyorum."

Jaxon ellerini tuttu, çevirdi ve kollarını kontrol etti. Sonra boynundaki çürüğe döndü. "Ben bir şey görmüyorum yanlış."

"Hayır, o... içerde." Bunu söylemek istemedi. Onun kendisini tekrar istemesini sağlamak istemiyordu. "Sanırım hazırım... tekrar."

Jaxon gülümsedi, dudakları yara izlerini acımasızca çekiştiriyordu ama fark gibiydi. Ayağa kalktı ve kızın başının üstünü öptü. "Aferin kızıma. Sana göz kulak olacağım."

Kendini çıkarıcı hissediyordu - sanki onu kendisiyle yatması için zorluyordu. Bir omega'ya mümkün olduğunca benzememek için her zaman çok dikkatli davranmıştı. Hiçbir zaman İçgüdülerini takip et. Alfa'larla flört etme. Kışkırtıcı giyinme. Tüm koku bezlerini kapat. Sadece omega fahişeleri alfaları isterdi.

Elini tuttu ve çekiştirdi. "Hey, kedicik, neredesin?"

Ona doğru baktı. Adam onu istiyormuş gibi davrandığında her zaman olduğu yerdeydi. "Çok uzakta."

Jaxon tekrar elini çekti. "Burada kal."

Başını salladı. Yapabileceğine inanmak istedi.

Jaxon onu yatak odasına götürdü ama Layla onu dolaba doğru çekti. Battaniyeler, yastıklar ve havlulardan oluşan düzensiz bir dağınıklık vardı ve bunu düzeltmek için can atıyordu. Ama asla yeterince iyi olmayacaktı. Hisleri ona her ne söylüyorsa yalan söylüyordu. Alfa onun yuvasını sevmişti. Öyle demişti.

Layla beyninin arkasındaki rahatsız edici vızıltıyı duymazdan geldi ve yuvasına süründü. Yüzünü yumuşak battaniyelere bastırdı ve bacaklarını açarak sunum yaptı. Alfa onu bu şekilde alabilirdi. Bu çok iyi olurdu.

Jaxon onun üzerine eğildi, bu sırada gömleğini çıkarıp yeri kaplayan kumaş yığınınna ekledi. Göğsünü onun sırtına bastırdı ve omzunu öptü. Eli kolundan aşağı kaydı, çekiştirerek onu ters çevirmeye çalıştı.

Adamın elinden kurtuldu ve yorganın içine gömüldü. Arkasını dönemedi. Dişlerini adamın boğazına yaklaştıramadı. Gücü yoktu. Onu ısırarak istemiyordu. Onu sonsuza dek kendisinin olmaya zorlamak. Bu çok zalimceydi.

"Layla, lütfen," dedi.

Kızgınlığı geçtiğinde yalvarmazdı. Başını salladı. "Sik beni."

Jaxon onun sırtına doğru inledi. Gömleğini omuzlarına kadar iterek sırtının uzun çizgisini ortaya çıkardı. Kal asının okşadı. Elleri aşağıya kayarak, izleme zevki için dudaklarını ayırdı.

Layla inledi, istekten ba ı dönüyordu. Neye ihtiya ı olduğu konusunda ona bir fikir vermeyi umarak kalçalarını esnetti. "Alfa, lütfen."

"dur," dedi. Sonra ağzı kadının merkezindeydi, agresif bir şekilde içini yalıyordu.

Layla inledi ve adam onun tenine karşı güldü, titreşim onun hassas klitorisini gıdıkladı.

Feryat etti ve ısırarak için burnunun altına bir yastık çekti.

Uyarılmanın etkisiyle kadından kaygan bir sıvı damladı ve adam açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bu sıvıyı yaladı.

"Alfa," diye sızlandı.

Jaxon iki parmağını içine sokarak kanalının  n duvarına bastırdı.

Layla inledi. "Jaxon, lütfen!"

"Arkanı d n, seni sikeceğim."

Başını salladı.

Jaxon homurdandı ve Layla kanalından kaygan bir sıvının aktığını hissetti. "Hayır, yapamam."

Bir elini karnında gezdirerek tenini gıdıkladı ve iri eliyle bir göğsünü kavradı. Ba parmağı bir meme ucunu okşadı ve Layla onun dokunu una doğru eğilmeye çalıştı. "Seni becerirken sana bakmak istiyorum, Omega."

Titredi, kararlılığı kırıldı. "Alfa..."

Kal asından  eki tirdi. "d n, benim iyi omega'm, benim mükemmel e im. Dudaklarını, gözlerini ve göğüslerini görmek istiyorum. Sikim için nefes nefese kalı ını izlemek istiyorum. Bunu yapacak mı?"

Layla inledi ve dizleri altından kaydı. Zayıftı, çok zayıftı. Onun etrafını sarmasını ve kendisini tüketmesini istiyordu. Bunu bu kadar çok istemesi onu hasta ediyordu.

Kendisini çekmesine izin verdi ve hemen dudakları üzerindeydi. Ağzının içine doğru yaladı, onun tadını kovaladı. Bu harikaydı. Onun arzusunu ve  efkatini tadabildiğine inanıyordu.

Layla bacaklarını adamın beline doladı ve ona doğru eğildi. Jaxon onun ağzına doğru inledi. Elini aralarına soktu ve sikini onun kanalıyla hizaladı. Uzun bir iniltiyle kadının içine gömüldü ve kadın haykırdı.

Ellerini saçlarında gezdirdi, itmeye başlarken yanaklarına dokundu. Adamın büyüklüğü vücudundaki nefesi keserken nefesi kesildi. Acaba içindeki omega mı onun kendisini bütünüyle yutmasını seviyordu?

Öpücükten ayrıldı ve adamın bileğini ağzına doğru çekerek oradaki koku bezini yaladı. Tarçın dilinin üzerinde patladı ve vücuduna bir memnuniyet ve uyarılma dalgası gönderdi.

Jaxon mırıldandı. "Seni düğümleyeceğim, kedicik."

Layla başını salladı. Onun orada olmasını, kendisini doldurmasını istiyordu.

Jaxon onun boynuna yaklaşarak ağrıyan çiftleşme bezini buldu. Dişlerini ona geçirdi ve Layla vücudunda bir hormon dalgası hissetti. Öfori ve parlak ışıklar. Boşalmaya yaklaşmamıştı bile ama Jaxon dişleriyle ve sikini içine sokarak onu dışarı çıkardı.

Düğümü şişerken onun boynuna karşı inledi. Kendini ona doğru bastırdı, içeri itti, kanalı onu daha sert kavrarken onları birbirine kilitledi. Parlayan bir an için harikaydı.

Zihninin kenarlarında bulanıklık dönüp duruyordu.

Tırnaklarını pazılarına geçirdi. Korku ve endişe onun üzerine çöktü. Bu sahte, yapay bir duyguydu. Kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Sorun yoktu. Bu iyiydi. Eşi buradaydı. Jaxon ve Alfa zihnine girip çıkıyor, asla bir ya da ayrı olmuyordu. O güvendedi. Onu istiyordu. Onu istemek zorundaydı.

Bu duygudan nefret ediyordu. "Jaxon," diye inledi.

"Neredesin, kedicik?"

"Bilmiyorum. Korkuyorum."

"Biliyorum." Parmakları boynundaki koku bezlerine gitti ve onu sakinleşmeye zorladı. "Bu senin ilacın. Damian'ın ne dediğini hatırla. Bastırıcın sorunlara yol açıyor."

"Tamam." Yer değiştirdi ve adamın sıkışmış sikinin tekrar içine girdiğini hissetti. Homurdandı ve gözlerini kapattı.

Loş ışıkta onu izledi. Onun memnuniyetini ve endişesinin burukluğunu hissetti. Onun gerçek olduğunu ve kendisinin de öyle olduğunu kendine hatırlatırken birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

Aleti kadının içinde birkaç kez seğirdi ve Jaxon sonunda onu ilk kez düğümlediğinde yaptığı gibi karnını ovmaya başladı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu - bu kadar yakın bir şekilde bağlanmadan çok önce.

Layla boğazına dolmaya çalışan gözyaşlarını yuttu. "İyi olmak istiyorum. Kötü bir omega olduğum için özür dilerim."

Jaxon gözlerini açtı ve bir ona baktı. İkisini de yanlarına çekti, bu sıkışıp kalmak için daha rahat bir pozisyonda. Onu kendisine yakın bir yere yerleştirdi ve bir kolunu yastık olarak kullanmasına izin verdi.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sen iyi bir omega'sın. Sadece inatçısın. İnatçı bir Nash beklemeliydim."

Layla güldü. "Sarıl bana?"

"Seni tutuyorum," dedi ama onu daha da sıkarak neredeyse nefesini kesecekti.

Ona izin verdiği sürece onu yanında tutacaktı. Onun iyi bir omega'sı olmak için elinden geleni yapacaktı. Diğer herkesi çok derin bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Jaxon onun tek umuduydu. Belki de iyi sürece onu tutacaktı. İyi olduğunu söyledi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı kendi kendine. İyi olmaya devam edebilirdi.

Jaxon uykulu bir şekilde başının üstünü okşadı. "Çok iyi. En sevdiğim."

BÖLÜM 15

L Ayla gecenin bir yarısı uyandı. Kendini garip hissediyordu. Dik bir yükseklik değişiminden sonra nihayet kulakları patlamış gibi ya da uzun bir soğuk algınlığından sonra nihayet burnu temizlendi. , kendini normal hissediyordu. Vajinasında, omzunda, dizlerinde ve Axel'in onu fırlattığı yerdeki sırtında devam eden ağrı dışında, önceki birkaç gün sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. En son ne zaman taramıştı? Berbat durumda olmalı.

Jaxon yanında kımıldayınca irkildi. Onun orada olduğunu unutmuştu, varlığına o kadar alışmıştı ki, yan tarafına bastırması garip gelmemişti.

Hafifçe mırıldandı, hoşnut bir gümürtü. hissedebiliyor ya da sezebiliyordu, ısırığın artçı etkilerinden dolayı hâlâ onun duygularıyla uyum içindeydi. Onu hissedebiliyordu ama ne hissettiğini bilmiyordu. Uyuşukluk belki.

Ona doğru uzandı, ellerini karnının ve kalçalarının üzerinde gezdirerek merkezine ulaştı. Daha önce olduğu gibi iyi hissetmiyordu. Onun dokunuşuna boyun ya da bileklerini yalamak istemiyordu ama onu itecek gücü de kendinde bulamıyordu. Hâlâ onun kendisini istemesine ihtiyacı vardı. Hâlâ Alfa'sının ondan hoşlanmasına ihtiyacı vardı.

Jaxon klitorisine dokundu, parmakları küçük tomurcuğu zar zor okşadı ve kadın tısladı.

Elini çekti ve mırıltısı kesildi. "Layla?"

Layla karanlıkta etrafına bakındı. Koku alma duyusu . Hâlâ o yoğun şeker kokusunu alabiliyordu ama bu koku midesini bulandırdı.

Bacaklarını hareket ettirerek dizlerini birbirine bastırdı. "Acıyor."

Jaxon ayağa kalktı ve Jaxon boğazını eliyle yakalayıp onu tekrar kendine yaklaştıran kadar ondan uzaklaştı. Eğildi, nefesi boynuna değdi ve onu titretti.

Kokladı ve dilini kızın koku bezinin üzerinde gezdirdi. "Kızgınlığın geçti."

"Oh," dedi. Farklı olan da buydu. Kızgın değildi. *Bunun ne anlama geldiğini düşünme. Düşünme.* her şey yolunda giderdi.

Midesi rahatsız edici bir şekilde kasıldı, onu düğümlediği zamandan beri hâlâ mide bulandırıcı bir şekilde şişmişti. "Tuvalete gitmem gerek."

Jaxon homurdanarak onu kucağına aldı ve banyoya taşıdı. Sert floresan ışıkları her şeye soluk bir görünüm veriyordu.

Karnına yine kramp girdi, değil. . Neredeyse panik içinde, "Çık dışarı," bağırdı.

Jaxon bir an için ona baktı ve kadın tekrar ağlamaya hazırdı. Çığlık atmaya ve gitmesi için yalvarmaya. O buradayken bunu yapamazdı. Kadın bir . Vücudu kasılırken ve bükülürken, son birkaç gündür kenara itilmiş olan doğal süreçleri gerçekleştirmeye çalışırken haykırdı.

Onu tuvalete doğru itti ve kadın sefil bir şekilde oturdu.

Tanrım, bütün sıcaktan daha kötüydü. Utanç verici ve korkunçtu. "Lütfen, git buradan," diye yalvardı.

Homurdandı ve sonunda geri çekildi. "Birkaç dakika içinde seni kontrol edeceğim."

Kapı kapanırken inledi ve eğildi. Sonunda, tek başına, Jaxon kapının hemen dışında durmuyormuş gibi davranarak bağırsaklarını boşaltacak kadar rahatladı. Kulaklarını kapadı ve yüksek sesle mırıldandı. Bununla başa çıkamazdı. Düşünce yok. Düşünce yok.

Kimse ona bundan bahsetmemişti ya da herhangi bir kitapta okumamıştı. Bu bilgiyi araştırdığından değil. Yaptıkları şey yüzünden omegaların üzerine yığılan bir başka utançtı bu. Her şeyi nasıl mahvettikleri.

Layla, Jaxon geri gelene kadar orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Kapıyı çalmadı ve tekrar gitmesi için yalvarmasını dinlemedi. Hasta bir çocuk gibi onu temizledi ve Layla'nın ona karşı koyuşunu görmezden geldi.

Onu sıcak bir bezle sildi. Onu soğuk terden ve kayganlıktan arındırdı. Gözlerini kapadı ve bu rezalet başka birinin başına geliyormuş gibi davrandı. Düşünmüyordu. Eğer düşünmezse, bir sonraki adım için endişelenmesine ya da daha önce ne olduğunu hatırlamasına gerek kalmayacaktı. Ateşi sırasında kendini nasıl utandırdığını düşünmesine gerek kalmayacaktı.

Jaxon'a onu bir hayvan gibi dizlerinin üzerine çöktürmesi için yalvarmıştı. Bir çukura düşüp ölmek istiyordu. O ahlaksızdı, tüm omegalar gibi

Filmlerde. O gerçekten bir omega'ydı. Sadece reme ve yavrular için faydalıydı, ama ya bu konuda iyi değilse?

Tek amacı buydu ve yavru yetiştirme konusunda berbattı.

Jaxon başını kaldırdı ve üzerine bir gömlek geçirdi. Yumuşaktı ve tanıdık bir kokusu vardı, tıpkı yurttaki odasında olduğu gibi hafif kömür ve kan izleri taşıyordu. Bu onun gmleğiydi, koyu renk ve uzun kollu, tam da tercih ettiği gibi. Jaxon bu yüzden Mina'yla buluşmuştu. Onun kıyafetlerini alacaktı.

Sırada i çamaşırı vardı ve neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. Sanki gerçek dünya tekrar içeri giriyormuş gibi hissediyordu. Kıyafetleri, gerçek kıyafetler, onun tekrar kendisiydi. şimdi bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Jaxon onun iç kalçalarının üzerinden çekti, sonra da pijamasını. "Aferin kızıma."

Ona gülümsedi çünkü iyi olmaya çalışıyordu. O da gülümsedi ama gözleri acılıydı.

"Hadi seni ," dedi.

Başını salladı ve onu yatak odasına kadar takip etti. Kapının durdu.

"Oh."

Yuvası tahrip edilmişti. Jaxon battaniyelerin ve havluların çoğunu alıp götürmüş, geride sadece yastıkları bırakmıştı.

Layla ani hıçkırıklarına engel olamadı. Yuvası gitmişti. Yuvada ona ait olan tek yer orasıydı. Nereye gitmesi gerekiyordu? Bu gitmesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Gitmeliydi. Onu artık orada istemiyordu.

Jaxon aniden önündeydi. Jaxon onu kendine çekti ve kadın onun baharatlı kokusuna gömüldü. "Yuvam mı?"

Göğsü kulağının altında gürledi. "İğrençti, kedicik. Sonra bir tane daha yaparsın."

"Yapabilir miyim?" Bu hoşuna giderdi. Onun hayatında kendine ait küçük bir yer. Dolapta yaşaması sorun olmazdı. Eşyalarının çoğunu oraya sığdıramazdı ama sorun değildi. İyi bir omega olabilir, küçük ve göze batmayan biri olabilirdi.

"Elbette. şu anda yatakta dinlenmen gerekiyor."

Layla yastıklarla ve deniz köpüğü yeşili hoş bir yorganla döşenmiş yatağa baktı. "Tamam."

Jaxon rtleri geri çekti ve o da içeri girdi. Hava sıcaktı ama battaniyeler yeterince ağır değildi.

"Ağrın var mı?" diye sordu.

"Her şey acıyor," dedi sefilce.

Bir an ortadan kayboldu ve elinde bir şişe su ve bir hapla geri döndü. İlaçları kayıtsızca aldı ve yorganın içine gömüldü.

Jaxon onun yanına uzandı. Ona dokunmadı ve yatağın genişliği boyunca sadece birbirlerini izlediler. Kendini çok uzakta hissediyordu.

Yatağın bu kadar yüksekte olmasından hoşlanmıyordu ve odada çok fazla ışık vardı. Karanlık yuvasını özlemişti. Ve çok fazla girdi varmış gibi hissediyordu. İlk kez içgüdülerini hissedebiliyordu ve onu bir şeyler yapmaya itiyorlardı... bir şeyler.

Layla yatağa uzandı. Düşünme. Ona sokuldu ve Jaxon kollarını onun etrafına sararak onu kendine yaklaştırdı. Layla onun boynunu ve çiftleşme bezindeki baş döndürücü kokuyu buldu. Ağzını bezin üzerine açtı.

Jaxon ürperdi. Eli onun kalçasına gitti ve sıkı.

Dişlerini bezin içine bastırdı. Tarçın ve misk kokusunun ağır alabiliyordu. Daha sert bastırırsa kopacaktı. İçindeki ezici içgüdüğü takip etseydi, onu kendine eş yapardı ama yapamazdı. İçgüdülerini dinleyemezdi. Zaten korkunç bir şey yapması için ona ihanet ediyorlardı.

Geri çekildi ve çenesini göğsüne bastırdı. "Özür dilerim, ben-"

Jaxon onu kendine daha sıkı çekti ve elini saçlarına doladı. Adamın göğsü gümbürdemeye başlayınca irkildi ama adam sadece mırıldanıyordu.

Kendini çok hissediyordu. Ondan veremeyeceği bir şey istiyordu çünkü bu yanıltı. Sadece yanlış olduğunu bilmiyordu.

Kızın başını çevirdi ve zedelenmiş çiftleşme bezini açık ağzının önüne serdi. Dişlerini oraya bastırdı, hormon salgılamasına neden olacak kadar sert bastırdı ve kız ciyakladı.

Bu telaş sakinleştirici ve rahatlatıcıydı. Ağzının damağındaki tarçın tadı hoş bir şekilde yanıyordu. Sanki onu daha önce hiç bilmediği bir memnuniyetle doldurmuştu. Ona eğildi ve inciklerini tekmeledi.

Onun tenine karşı hırladı. "Sana her gün kime ait olduğunu hatırlatacağım, Omega. Gitmene izin vermeyeceğim. Bunu anlıyor musun, kedicik?"

Mızımızlandı. Bu çok iyi olurdu. Onu yanında istediği kadar sıkı tutabilirdi. Ona yeterince sıkı sarılamama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"Bunu ister miydin? Sana ait olduğun yeri hatırlatabilirim."

Layla başını salladı. *Bir hikâye kitabı gibi olacaktı, Bin Bir Gece Isırıkları*. Onu elinde tutmak istediği her gün tenine bastırılacaktı ve eğer isterse bunun için yalvaracaktı.

"Teşekkür ederim Alfa," diye fısıldadı.

Onu daha sıkı sıkı, tam da onun sevdiği gibi. Sonsuza kadar burada kalabilirdi, sadece ikisi. Gitmelerine hiç gerek yoktu. Dünya Dışarıda sadece bir fikir olabilirdi ama asla gerçek olamazdı. Eğer onlar var olmasaydı, kimseyi hayal kırıklığına uğratmasına gerek kalmazdı.

Dairenin kapısının hafifçe çalınması Layla'nın küçük memnuniyet kozasını parçaladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gerildi.

Jaxon onun yanında homurdandı. "Onları aramak için beklemeliydim. Bu Kaiser."

Kaiser'e karşı kaplayan o korkunç öfkeyi hissetmiyordu ve en başta ona neden kızgın olduğunu merak ediyordu. "Kaiser? Neden?"

Jaxon yataktan çıkmadan önce onu alnından öptü. "Şu anda sana yardım edecek bir omega'ya ihtiyacın var."

Layla midesinin bulandığını hissetti. "Hayır. Lütfen. Başka kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

Jaxon ona sertçe baktı, tamamen alfaydı. "O senin ne yaptığını bilecek. ihtiyacım var."

Layla ihanete uğramış bir şekilde ondan uzaklaştı. Elbette bunu kabul edecekti.

Ondan da bir karar. Aptal alfalar. O sadece yalnız ve sessiz olmak istiyordu.

Adam kapıyı açarken ve sesler koridorda yankılanırken dinlememeye çalıştı. Belki uyuyormuş gibi yaparsa onu rahat bırakırlardı.

"Layla!"

Layla, sarı bukleleri ve tombul yanaklarıyla Eris'in odaya koştuğunu görmek için yorganından dışarı baktı. Eris yatağa atlayıp ona sarıldığında Layla kızardı ve hâlâ devam eden kaygan, ter ve seks kokularını görmezden geldi. Zengin fırınlanmış çikolata gibi kokuyordu, Kaiser'in kokusu kadar tatlı ya da şekerli değildi.

Eris onun elini tuttu ve Mina'yla bile paylaşmadığı ailevi bir jestle bileklerini birbirine sürttü.

"Merhaba," dedi güçsüzce, biraz bunalmış bir halde.

Eris bileklerini yanaklarına ve saçlarına sürterek, yavrularını boğan bir omega ebeveyn gibi onu kokusuyla kapladı. Kız denedi

onu atlattı ve kapı çerçevesine yaslanarak Kaiser'e yalvaran bir bakış attı.

Kaiser kıkırdadı. "Yeter, Erry, onu rahat bırak."

Eris topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "İşte," dedi. "Çok daha iyi."

Layla ona gülümsedi. Küçük Eris'i görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Artık o kadar da küçük değildi. O da tıpkı gibi büyümüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir köpek yavrusu yığınınımız olacak." Eris bir çanta kaldırdı.

"Atıştırmalık getirdim. Babam yemekten sonra hep acıktığını söylerdi."

Kaiser başını hafifçe sallayarak, "Eris," diye azarladı.

Eris gözlerini devirdi. "Kaiser Amca yemekten sonra hep aç olduğunu söylerdi.

Yani ben de acıkıyorum ama bu aynı şey değil."

Layla protein barını alırken Kaiser'e baktı ama Kaiser dikkatle odanın başka bir yerine bakıyordu. Onun aşırı tatlı kokusunu almak için sinsice havayı kokladı ama burnuna sadece hafif hanımeli kokusu ulaştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Şey," dedi Kaiser ve boğazını temizledi, "omegalar birbirlerine göz kulak olurlar, değil mi?"

Başını salladı. Bilmeyecekti. Bilmesine hiç gerek yoktu.

Kaiser onun yanındaki yatağa oturdu ve Eris'i diğer tarafına doğru tekmeledi. Hanımeli kokusu artık o kadar iğrenç değildi. Bu her zaman bildiği kokuydu. Onu bu kadar berbat kokutan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Birkaç gün önce.

Kaiser duvara televizyonun kumandasını aldı. Orada olduğunu fark etmemişti bile. "Peki, ne tür çöp televizyonlardan hoşlanırsın? *Love Island Beta Edition* ya da *Antique Roadshow* var."

"*Aşk Adası* pisliği," diye tezahürat yaptı Eris.

"*Aşk Adası* iyi," dedi Layla. Zaten hiçbir şeye dikkatini veremeyeceğinden emindi. Jaxon geri dönmemişti. Onunla birlikte olması , değil mi? Damian böyle söylememiş miydi? Damian onu gerçekten yuvasında görmüş müydü?

"Alfa nerede?" diye sordu.

Kaiser ona baktı. "Jaxon? Oturma odasında. Onu çağırmamı ister misin?"

Gözlerini kapalı kapıya dikti. Hâlâ çalışma odasındaydı ve önemli olan da buydu. Onu bir daha terk etmeyecekti. Onu koruyacağına söz vermişti. Ayrıca şu anda omegaya ihtiyacı olduğunu da söylemişti. "Hayır."

Eris televizyonu izlemek için ona doğru kıvrıldı. Bir mürekkep balığı gibi etrafını sarmıştı ve bunun rahatlatıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Jaxon'ın ona verdiğinden farklı bir rahatlıktı bu.

Platonik ve ailevi. Adamın saçlarını örmek ve bileğini burnuna sürtmek için garip bir dürtü duydu.

"Warren yakında burada olur," dedi Kaiser. "O bir omega doktoru. Neler olduğunu açıklayabilecektir."

Ne oldu? Düşünme. Ama düşüncelerinin dönmesine engel olamadı. Ormana. Kamyona. Daireye. Elindeki bıçağa. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Kaiser bir kolunu onun omuzlarına koydu. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum." Bir an için ona baktı. Beyninde bir şeyler kaşınıyordu. Hera ve ölümü ve Bryson'ın aniden babasıyla birlikte evine kaçmasıyla ilgili bir şey, ama bağlantı kurulamıyordu.

Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı. "Bastırıcıların daha önce başarısız oldu."

Acı acı güldü. "Olağanüstü. Hem de birden fazla kez. Tam olarak sekiz kez, durdurulmadan önce."

Eris yüzünü buruşturdu. "İşte bu yüzden baskılayıcı alamıyorum. Çok sinir bozucu."

Layla ikisinin arasına baktı. "Sen ve Georgia-"

Kaiser kahkahalara boğuldu ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Erry, git Jaxon'a bak. Ona bir protein barı yedir."

Eris inledi ve Layla'ya daha sıkı sarıldı. "Sadece köpek yavrusu yığınının içinde olmak istedim!"

"Yavru köpek yığını sonra. Şimdi çiftleşmiş omega tartışmaları." "Bir gün ben de çiftleşeceğim."

"Dışarı," dedi Kaiser.

Eris isteksizce onu serbest bıraktı ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Kaiser güldü. "Yavrularla böyle olur işte."

Layla gülümsemeye çalıştı ama bunu sürdürecektir enerjisi yoktu. Çok yorulmuştu. Korkmaktan. Bedenine ve zihnine neler olduğunu bilmemekten. Bu kadar saf olmaktan.

Kaiser ağzını açtı, sonra kapattı. Ve tekrar. Kaşlarını çattı, yüz ifadesini ve kokusunu bir tür hüznün kapladı. "Benim ilk kez

yirmi dört yıl önce başarısız oldu. Neler olduğunu bilmiyordum. Kafam karışmıştı, dehşete düşmüştüm ve çaresizdim. Sonra Hera beni buldu."

Layla'nın ensesindeki tüyler diken oldu.

"İkimiz için de bununla mücadele etmek mümkün değildi. Her zaman uygunsuz bir şekilde yakın olmuştuk. O benim diğer yarımdaydı, ama bu... bu ikimizin de istemediği bir şeydi, ama durduramazdık. O evliydi. Bryson'la çiftleşmişti. Omegalardan hiç hoşlanmazdı. Ama bizim için, ben kızıştığımda, bu bir zorunluluktuk. Bu onun hatası değildi, benim de değildi. Sadece biyolojinin kurbanları ve bilimin başarısızlığı."

Kaiser onun boynuna dokundu - gömleğinin yakasının gizlediği çiftleşme bezinin üzerine.

"Seni ısırdı."

Kaiser başını salladı. "Ve onu ısırdım. Çiftleşmiştik. Aramızdaki bağ o kadar güçlüydü ki Bryson'la arasındaki her şeyin önüne geçti. O fark etmedi. Bryson'ın kafası çoğu zaman kendi kışının içindeydi ama onu kendi tarzında seviyordu. Hera ve ben eştik ve bunu kimse bilmemeliydi. Çok korkuyorduk. Kimseye söyleyemezdik. Bu bir skandal olurdu ve Sorretos skandallar var." Tekrar güldü. Acı. Kırık. "Hayatlarımızı mahvederdi. Çocuklarımızın hayatını."

Hera'nın yavruları: Ryan, Raina ve Eris, çocukluğunda birlikte oynadığı çocuklar. Ryan'la *çıkmişti*. Layla bu işin nereye dehşete düşmüştü. "Hera'nın çocukları mı?"

Kaiser içini çekti, uzun ve acılı bir iç çekti, sanki kadın kelimeleri ondan zorla çıkarıyormuş gibiydi. "Hepsi benim."

Layla, Kaiser'in sanki göğsünden bir bıçak çıkarmış da yatağın üzerinde kan kaybından ölüyormuş gibi gözlerinin önünde parçalanışını izledi. Bu, baskıyı hafiflettiği kadar acı de.

Gözyaşlarını silerek iç çekti. "O ilk üç seferde, benim baskılayıcılar başarısız oldu. Onlar çocuklardı. Sanki vücudum başka bir yavruya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Lanet olsun bana. Eris'ten sonra RIA taktırdı, böylece en azından bu karmaşaya başka çocuk getirmeyecektik."

"Aman Tanrım." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Korkunç bir şeydi. Kız kardeşi. İğrenmemeye çalıştı. Kaiser'in biyolojisi tıpkı Jaxon'a yaptığı gibi kendi kız kardeşini de tuzağa düşürmüştü.

Kaiser yüzünü ovuşturdu. "Jaxon'ın seni Kule'ye sürüklediği gece. Aynı şeyin sana da olduğunu hemen anladım. Onunla birlikte gelen özel bir koku var."

"Şeker," dedi Layla. Üç gündür varlığının belası olan koku. Ondan nefret ediyordu.

Başını salladı. "Bunu sana söylüyorum çünkü... söylememeliyim. Ama Jaxon'ı çok fazla suçlamayı istemiyorum. Görgüsüz, işe yaramaz ve genel olarak etrafta olması berbat biri olduğunu biliyorum ama asla bir omega'ya zarar vermez. Bunu ben de bilirdim."

Layla rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ona ters ters baktı. Geçmişte nasıl bir ilişki yaşamış olurlarsa olsunlar, Jaxon artık onun Alfa'sıydı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu Georgia'yla tanışmadan uzun zaman önceydi."

Kaşlarını çatmaya devam etti. Kaiser eşine dokunmuştu. Onunla çiftleşmeye çalışmıştı. Affedilemezdi. Layla başını salladı ve Kaiser'e zarar verme düşüncesini aklından uzaklaştırdı. O bir tehdit değildi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Layla.

"Şu anda çok zor olduğunu biliyorum. Yeni çiftleşmiş bir kızgınlık patlaması."

Çılgınca başını salladı. "İnsanlar öldü."

Kaiser iç çekti. "Evet. Bu bazı şeyleri karmaşıklştırıyor."

Gözyaşlarını yanaklarından sildi. Gözyaşları düşmeye başladığında fark etmemişti bile "Ağlamaktan çok yoruldum."

"Hormonlar," dedi Kaiser. "Birkaç gün daha sürecek. dışarı."

Layla içini çekti ve yatak başlığına yaslandı. Hissedebiliyordu Jaxon'ın yumruğuyla açtığı çatlak. "Bu iş bittiğinde benden nefret edecek." "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece... hiçbir şey. Bu gösteride neler oluyor?"

"Layla..."

Odanın dışında bir kargaşa vardı ve koridordan yeni sesler geliyordu.

Yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Roan oradaydı. Onun Roan'ı. Tatlı kardeşi. Onu yıllardır görmemişti. Daha yaşlı görünüyordu. Kahverengi saçlarının arasında griler bile vardı.

"Roan," diyerek yatağın üzerinde süründü. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Onu koklaması gerekiyordu.

Ona doğru koştu ve onu kollarının arasına aldı. Ev gibi kokuyordu. Holden'in tavşan derisi kokusuyla birlikte kar gibi .

Roan ellerini yüzüne sürerek onu kokusuyla kapladı ve Layla da aynısını yaparak onun saçlarına ve yanaklarına dokundu. Bu dokunma, sarılma ve kardeşine tutunma içgüdüsünü seviyordu.

"Layla, şşş, şşş. Her şey ," diye fısıldadı Roan.

Geri çekildi çünkü hiçbir şey yolunda değildi ve asla da . "Hayır, değil. Daha da kötü. Çok daha kötü."

Ona baktı ve gömleğinin yakasını yana doğru çekerek çiftleşme bezinin sert çürüğünü ortaya çıkardı. "Oh, Layla."

Layla utanç içinde başını eğdi. " ben istedim. Sanırım ben istedim. Kendimde değildim. Bu onun suçu değil."

"Her şey . Her şey yolunda. Nefes al, Layla."

Babasıninkine çok benzeyen kahverengi gözlerine baktı. Annesi bu yüzden ondan nefret ediyordu. Bir omega olmak, Holden'la çiftleşmek. Bu ailesini parçalamıştı. Bunu daha da kötüleştirecekti. "Çok kızacak."

"Önemli değil," dedi Roan, kollarını sıkıca tutarak. "Bırak kızsın. Bu senin hayatın. Seni terk etmeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Ama ben kötü bir omega'yım. Beta bile olamıyorum. Hiçbir şeyi doğru yapamam. Kimse beni istemez."

daha fazla el hissetti, Kaiser, arkasında. Hanımeli kokusu onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Layla? Gel uzan. Her şey yoluna girecek."

Layla mutlak bir dehşet ve hissizlikle doluydu. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissedebilir miydi? Her şey göğsünde sıkışmış, canını yakıyordu. "Hayır, hayır, hayır, Alfa?"

"Jax!" Kaiser bağırdı.

Odanın kenarları karardı ve duyabildiği tek şey Roan'ın çok uzaklarda ve suyun altındaymış gibi konuştuğuydu. Sonra Jaxon'ın ağır elleri onun üzerindeydi. Alfa. Onu kendine çekti, kendine doğru bastırdı. Onun göğsüne sokuldu ve kokusunun yoğun olduğu noktaları buldu. Siyahlık azaldı ve kulakları açıldı. Tek dayanağı olan adamın pençesinde titredi.

"Alfa," diye fısıldadı.

Jaxon onu susturdu ve yatağa uzanması için aşağı çekti. "Nefes al, kedicik. Bu kadar yeter."

"Bu da neydi böyle?" Holden kapıdan sordu ve kadın irkildi.

Jaxon homurdandı. "Sessiz ol, seni gürültücü pislik."

Layla onun içine daha da gömülmeye çalıştı ve birinin onu bir battaniyeyle örttüğünü hissetti.

"Bilmiyorum," dedi Kaiser. "Bu tipik bir tepki değil."

"Bu bir panik atak," dedi Roan ve elinin sırtına dokunduğunu hissetti. "Küçükken hep böyle krizler geçirirdi."

Hayır, . Hatırlıyor ? hissettiğini hatırlamıyordu. Sıcak ve soğuk. Yalnız ve bunalmış. Yatağının altında saklandığını, yanağını yatak odasının soğuk fayans zeminine bastırdığını - kimsenin onu bulmaması için dua ettiğini. Oh.

Layla gözlerini Jaxon'ın göğsüne, gömleğinin gevşek dokumasına dikti. *Yapma!*

Düşün.

Roan arkasındaki yatağa yerleşti ve ona yaklaştı. Onu sardı Jaxon hırlamayınca bir kolunu onun üzerine . Kadın ona baktı ve gülümsedi. Adam bileğini onun saçlarına sürttü.

"Her şey girecek. Söz veriyorum," dedi Roan.

Jaxon'ın uzun bir nefes aldığını hissetti ama hiçbir şey söylemedi. Tedirgin kokmuyordu ve başka bir panik nöbetinin onu kendisini göndermeye ikna etmemiş olmasını umdu.

"Yavru köpek yığını mı?"

Eris sordu. "Eris..." Kaiser söyledi.

Jaxon güldü. "Sadece yere yatın. İkiniz de."

Kaiser içini çekip otururken Eris neredeyse Roan'ın üzerinde sürünüyordu. Eris mümkün olduğunca çok kişiye dokunmaya çalışarak onu çekiştirdi. Sonunda Roan ve onun arasına sıkıştığında Layla güldü. Bunu seviyordu, ağlamaklı ve mutsuz bile; neredeyse her şeyden daha iyiydi. Beta olmaya çalışırken başka neleri kaçırmıştı ki?

Holden kapının yanındaki pozisyonundan homurdandı. "Eğleniyorsun. Ne yiyeceğinize bakmaya gidiyorum."

BÖLÜM 16

LRoan, Kaiser ve Eris her yanından ona baskı yaparken Ayla, Jaxon'ın sabit mırıltılarıyla kıvrıldı. Ağır ve sakın, harikaydı - tüm güvenli kokular ve tatlı kokular Bir alfanın baharat dokunuşuyla omegalar. Özlemişti bu kadar uzun süre. Hepsine aynı anda dokunmaya çalıştı, Eris'in saçını okşamak ya da Roan'ın elini tutmak için uzandı.

Yavru köpek yığınınından gerçekten sıkılan ilk kişi Eris oldu ve televizyon izlemek için yatağın kenarına kıvrıldı. Layla, Jaxon betaların aptallığı hakkında yorum yaparken, Eris de *Aşk Adası*'ndaki her karakterin geçmişini anlatırken yarı dinliyordu.

Roan onun saçlarını okşadı, kıvrıcık dağınıklıktan düğümleri ayıkladı. Kaiser bacaklarını okşadı, dizlerine dokunmadan önce bir baldırını tuttu ve sonra tekrar ayak bileklerine indi. İyi hissettirdi. Samimiydi ama bunaltıcı değildi. Bu kadarını nasıl kaçırmıştı?

Sonsuza dek sürmesini istiyordu, sadece Jaxon çevreliyordu ve omegaların sessiz sesleri etrafında yavrular gibi tartışıyordu. Jaxon'ın yavru isteyip istemeyeceğini, yavruların onun kalmasını sağlayıp sağlamayacağını ya da bunun sadece başka bir tuzak olup olmadığını merak etti.

Yatak odasının kapısında bir itiş kakış ve cızırdayan et kokusu vardı. "Pekâlâ beyler," dedi Holden. "Gerçek bir kuzey kahvaltısı."

Jaxon ayağa kalktı ve herkes yatağın ortasında büyük bir tabak için yer açarken Layla'yı da yanına çekti. Yığınla domuz pastırması, sosis, kızarmış patates ve kızarmış ekmek vardı.

Layla Jaxon'ın göğsüne yaslandı, belli belirsiz bir mide bulantısı hissediyordu. "Sanmıyorum-"

Holden tabağın üzerinde bir avuç çatal salladı. "Kaloriye ihtiyacın var. Göğsünde kıl çıkarır."

Kaiser çatallardan birini kaptı ve Holdenın bileğine hafifçe sapladı. "Göğsünde kıl istediğinden emin değilim."

Holden, Roan'ın saçlarını sevgiyle karıştırırken, "Bu şekilde kışı atlatamazsın," dedi. "Şuradaki - onu şişmanlatamıyorum. Sıska kalır

sırf bana inat olsun diye."

Jaxon iki çatal aldı ve birini Layla'ya uzattı. "Ye." Roan güldü. "Evet, metabolizmam tamamen inatçı."

Layla alfaları yatıştırmak için patatesten bir ısırık aldı ve açlıktan öldüğünü fark etti. Midesi daha fazlası için homurdandı. Gerçekten de tam bir öğün yemeyeli o kadar uzun zaman olmuş muydu?

Diğer omegalar tabağın etrafında toplanırken o bir sosis ve iki alfa çevrede kaldı.

Jaxon onun sırtına doğru kıvrıldı ve hâlâ hafifçe şişmiş olan karnına dokundu.

Onun memnuniyetini göğsünde , kendinden kaynaklanmayan garip bir mutluluk. Bunu çok derinlemesine okumadı. Bir alfa, bir omega beslerken her zaman mutlu olurdu.

Ona bir parça pastırma uzattı ama Jaxon başını salladı. Pastırmayı ağzına attı, yağlı güzelliklerden hiçbirini ziyan etmek istemiyordu.

Jaxon kıkırdadı ve başının arkasını okşadı. Sürekli dokunması beklediği kadar bunaltıcı değildi. Çok fazlaydı ama onun yakınlığını, ellerinin üzerinde olmasını arzuluyordu. Bu bir içgüdüydü. Kız onun kızıydı. Ona sahipti ve ona çok uzun süre baktığında bu endişe içinde sıkıştı. Bir beta asla sahiplenilmeye tenezzül etmezdi, ne de bir başkasını sahiplenmek isterdi.

Alfalar ve omegalar ayırdı. Tuhaf. Annesinin onu içinde yaşaması için yetiştirdiği dünyanın bir parçası değillerdi, her ne kadar Layla O çok hor gördüğü garip yaratıklar.

Eris Kaiser'in etrafından dolanarak bir parça tosta uzandı ve denge için Jaxon'ın dizini kavradı.

Layla hırıltının boğazına tırmanmasına engel olamadı.

Eris ellerini vücuduna yaklaştırarak geri çekildi ve koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Kocaman gözleri ve incinmiş duyguları vardı.

Layla ağzını kapattı. Bunu neden yapmıştı ki? Eris bir tehdit değildi ama keskin dişleri olan bir omega'ydı. "Çok özür dilerim."

Jaxon Layla'nın kollarını çekiştirerek onu daha da kucakladı ve kendisine doğru sıkıca bastırdı.

Kaiser bir kolunu Eris'e doladı ve onu sürükleyerek Roan'ın diğer tarafına yerleştirdi. Eris hâlâ somurtkan görünüyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

Holden bir lokma etin etrafında güldü. "Ve bizim sahiplenici olduğumuzu söylüyorlar. Bölgeci bir omega'dan daha korkutucu bir şey yoktur."

Layla Holden'a baktı ama Holden Roan'ın ağzına bir çatal dolusu kızarmış patates tıktırmaya odaklanmıştı.

Layla bölgesel omegalar konusunda emin değildi. Mina'nın çok az teşvikle neler yapabildiğini görmüştü. Ve Jaxon'un kendisine ait olduğunu düşündüğü şeylere yönelik tehditlerle nasıl başa çıktığını ilk elden görmüştü. Şiddetli ve kanlı olmuştu ama

bir adamın sırtına bıçak saplamıştı. Bu onun omega'sı değildi. Ama belki de yanılıyordu. Son zamanlarda pek çok konuda yanılmıştı.

Eris ona bakmaya devam etti, sonra parlak bir kırmızı tonuna döndü. "Oh, ew.

Jaxon'ı istediğimi mi sanıyorsun? Senin eşini istemiyorum. Bu iğrenç." "Hey!" Jaxon homurdandı.

Eris Layla'ya yaklaştı ve başını onunkinden daha aşağıda tuttu. "O başka bir baba gibi. Ve ben babamla çiftleşmek istemiyorum... . Bu... iğrenç."

Layla usulca kıkırdadı. Gerçekten de aptallık ediyordu. Kimse Jaxon'ı alamayacaktı. Jaxon kalçalarını okşarken ona doğru eğildi, Jaxon'ın dev Avuç içleri neredeyse tüm bacağına sarıyordu. Koruyucu. Sahiplenici. Her ne kadar yapmaması gerektiğini bilse de, içindeki bir şey bundan hoşlanıyordu.

Holden bir parça pastırmayı havada salladı. "Biliyor musun, onu ısırsan hırıltısını dindirebilirsin."

Layla gerildi. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunu düşünmek .

"Bizim oralarda, karşılıklı bir ısırık kadar bir omega'nın yuvadan çıkmasına izin vermezdik," diye devam etti, ani soğuktan habersiz. "Bu alfayı sakın tutar ve kimse kazara ölmez... ne?"

Jaxon alçak sesle homurdandı.

Layla onu ısırması gerektiğini biliyordu. İstedikini söylediği şey buydu. Ama ya öyle değilse? Ya pişman olduysa? Onun seçimlerini de kendisinininkiler gibi elinden alamazdı.

Roan arkadaşının yan tarafına sert bir dirsek attı.

"Ah, ne?" Holden arkadaşına kaşlarını çattı ve . "Hepiniz Omega Nash'ler dişlerin konusunda garipler. Alfa kız kardeşinle tanıştım ve iki dakika sonra en iyi arkadaş olduk."

"Holden," dedi Roan iç çekerek. "Seni öldürmeye çalışıyordu."

"Hayır, sadece arkadaşça davranıyordu, değil mi Jax?"

Jaxon ağzını Layla'nın boynuna dayayıp onu yatıştırmaya çalışırken, "Bunu asla bilemezsin," dedi. "Sanırım sadece insan etinin tadını seviyor."

Kaiser ve Roan güldü.

Layla, Jaxon'ın elleri altında kıvranıyor, göğsünde ve karnında uyarılma kıvılcımları çakıyordu ama şimdi zamanı değildi. Hâlâ yorgun, aç ve pek çok yeri ağrıyordu. Başını yukarı kaldırdı, alnının Jaxon'ın çenesine sürtünmesine izin verdi ve yüzündeki kirli sakalın çiziklerini hissetti. Jaxon cesaret verici bir şekilde mırıldandı.

Layla gözlerini tekrar kardeşine çevirdi. "Mina'nın bir sincabı yemeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun? Onu ağaçtan indirip yemeye çalışmıştı. İğrençti. Beş yaşındaydı!"

"Bunu hatırlıyorum," dedi Roan, Holden'a doğru ağır ağır eğilirken. "Evcil farelerimden kurtulmak zorunda kalmıştım çünkü onları yemesinden korkuyordum."

Holden, "Karşılık veren bir şeye saldırmak her alfa için bir geçiş hakkıdır," dedi. "Bir puma öldürdüm."

"," dedi Roan.

Kaiser güldü. "Hera mutfak çalışanlarından birine fazladan kurabiye vermediği için terör . Psikolojik savaş, bilirsiniz. Hera ellerini kirletmeyi hiç sevmezdi. Ama sonunda babam onu adamın ayakkabılarını bir numara küçük olanlarla değiştirirken yakaladı. O zavallı adama milyonlar ödemek zorunda kaldık."

Jaxon homurdandı.

Holden Kaiser'e hayretle baktı. "Adam avladı."

Eris başını salladı ve biraz zıpladı. "Raina kedilerimden birine saldırmaya çalıştı. Ona bir süpürgeyle vurmak zorunda kaldım."

Kaiser sarsıldı. "İkiniz bu yüzden mi kavga ediyordunuz? Neredeyse beyin sarsıntısı geçirmesine neden oluyordun."

"Ve ondan sonra kedilerime yaklaşmadı, değil mi?"

Holden güldü. "Gördün mü, omegalar da acımasız küçük yaratıklardır. Roan onu çaldığımda neredeyse kendi bıçağımla boğazımı kesiyordu."

Layla durdu ve endişeyle Roan'a baktı. Ona çalınmakla ilgili ne hissettiğini hiç soramamıştı. Bir alfa onu istediği için hayatının alt üst olması. Roan Holden'ı sevdiğini söylemişti ama bu ilişkilerini kolaylaştırmıyordu.

"Holden, hayır," diye fısıldadı Roan.

"Ne?" Holden sordu. "Ugh, şehir çocuğu. Çok romantikti!"

Jaxon tekrar karnını avuçladı, parmakları karnına bastırarak onu arkadaşları arasındaki gergin çekişmeden uzaklaştırdı. Muhtemelen hâlâ menisinin kokusunu alabiliyordu. Ne kadar ovalarsa ovalasın çıkaramazdı. Üreme gerçekleşmese bile spermi sonsuza dek tenine işlemiş olacaktı. Isıtmalar bunun içindi.

İki hafta içinde onun yavrusuyla şişmanlayabilirdi. Bu düşünceyle ıslandığını hissedebiliyordu. Layla kızardı ve adamın elini itti.

Jaxon bir hırıltıyla gürlledi ama elini kızın kalçasına götürdü.

Eris'in sesi gergin havayı kesti. "Baban Bryson'la seni ziyaret ettiğimiz ve ateşin önünde birbirimize sarıldığımız zamanı hatırlıyor musun? Babama o aptal aşk hikâyesini on üç kez falan okutmuştun."

Layla gülümsedi. Ocaktaki sıcak ateşi ve yanı başındaki Roan'ı hatırladı. Bryson'ı halsiz ve üzgün olarak hatırlıyordu. Hera'nın öldüğü zamandı. Bryson'ın tek omega yavrusunu alıp en iyi arkadaşının yanına saklanmasına neden olacak kadar kederliydi.

"Hatırlıyorum," dedi ve Kaiser'e baktı.

Kaiser sessizdi, battaniyelere bakıyordu. Sanki onun kalp kırıklığının kokusunu alabiliyordu. Onlar eş olmuşlardı. Sevdiği bir eşten koparılmayı hayal bile edemezdi. Jaxon onu gönderdiğinde neler olacağını bile zar zor başatabiliyordu.

"O yavru köpek yığınlarını özledim," dedi Eris.

Layla yere baktı. İlk ve tek kez gerçek bir yavru köpek yığınının içindeydi. Diğer genç omegaları kucaklamak, bir yavru köpeğin kokusuyla koruyucu alfa . Şimdi de öyleydi - yatıştırıcı ve tatlı. Genç bir omega olmanın ne demek olduğunu o kadar çok kaçırmıştı ki. Omega yurtlarında yaşarken bile kaynaşma partilerine katılmamıştı.

Onlara ihtiyacı yoktu.

Onlara ihtiyacı olmaması gerekiyordu.

Layla gözyaşlarını sildi. Jaxon bir ses çıkardı ama o başını salladı. Bu gidişle ağlaması asla durmayacaktı ve daha da kötüleşmeden görmezden gelmek en iyisiydi.

Holden aniden Kaiser'i yakaladı ve bacağından tutarak kendine doğru çekti. "Hey! Sen ne-"

Holden, Kaiser'i yatağa yatırıp bileklerini göğsüne silerken, "Artık o iç karartıcı şeylere gerek yok, omega," dedi.

Roan kıkırdadı ve Eris'i sürükleyerek yoldan çekti.

Layla nefesini tuttu ve yaklaşan kavgadan uzaklaşmak için Jaxon'ın kucağına tırmanmaya çalıştı. Holden'in ona zarar vereceğinden, ısıracağından, korkunç bir şey yapacağından emindi. Annesi, eğer izin verirse Holden'in onu da söylemişti.

Kaiser güldü ve ona güçsüzce vurdu. "Dur! Georgia seni öldürecek."

Holden Kaiser'in üzerine kapaklandı ve onu yatağa doğru tuttu. Bir eliyle Kaiser'in bileklerini bir arada tuttu ve gömleğinin üzerinden Kaiser'in kolunu hafifçe ısırdı.

Kaiser bu sert oyundan rahatsız olmuş ya da gücenmiş gibi görünmüyordu ve Layla yavaşça rahatladı. Holden Kaiser'i çalmaya çalışmıyordu. Alfaların her zaman oynadığı o sert, rahatlatıcı şekilde oynuyorlardı.

"Şanslıyım o zaman," dedi Holden. "O kadınla güreşmeyi çok isterdim."

Roan güldü ve ayağıyla arkadaşını itti. "Sana bindiğini görmek için para verirdim."

Holden doğrulup oturdu. "Sence beni yenebilir mi?"

"Evet," dedi Kaiser, Roan ve Jaxon birlikte.

Layla gülümsedi. Bu, beta arkadaşlarıyla yaptığı yatıya kalmalara ve brunchlara pek benzemiyordu ama yine de güzeldi.

Hoşuna gitti. Yavru köpek yığınları, bağlanma ve yatıştırma mutlu alfaların ve omegaların kokuları. Jaxon'ın onu beslemesine izin verdi ve Eris'in her bir kedisini nasıl bulduğuna dair giderek daha da sıra dışı hale gelen hikayelerini dinledi.

Kaiser yatağa uzandı ve Holden'in karnını kaşımaya izin verdi. Yatağa gömülen Kaiser küçük bir mırıltı çıkardı.

Layla sıçradı. Bunu daha önce hiç duymamıştı, bir omega'nın tatlı ebeveyn mırıltısını. Nasıl duymuştu? "Omegalar mırlayabilir mi?"

"Elbette," dedi Eris. "Boğazının derinliklerinde, göğsünde olduğu gibi." Eris kekeleyerek mırıldandı. "Henüz bu konuda çok iyi değilim."

Layla yatakta sürünerek ilerledi, parçalanmış tabağı bir kenara itti ve başını Kaiser'in göğsüne koyarak yumuşak gümbürtüyü dinledi. Bir alfanınkinden daha hızlıydı, neredeyse sabit bir uğultu gibiydi. Yatağın ve Kaiser'in bedeninin içinde eridi. Jaxon bacaklarının arkasını okşadı ve kadın titredi.

Çok güzeldi. Hiç sahip olmadığı bir ev gibi hissetti.

"Kedicik," dedi Jaxon. "Sakın uyuma."

"Değilim," diye mırıldandı. Gözlerini Roan'a bakacak kadar açtı.
"Mırılabilir misin?"

"Sanırım bunu hiç anlayamadım." Roan onun saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve başını Kaiser'in göğsünün diğer tarafına koydu.

"Bütün yavruları nasıl aldım?" Kaiser söyledi ve Eris kıs kıs güldü.

Holden ona doğru uzandı ve saçlarını okşadı. Kız bir an için Holden'ın elinin altında titredi ama Holden'ın eli hafif ve temkinliydi. Korkmuş bir kedi yavrusunu okşuyordu. Onun feromonlarının kokusunu bileğinden alabiliyordu. Tavşan derisi ve vahşi doğa.

Layla yanağını adamın bileğine sürtmek ve parmaklarını yalamak için geçici bir dürtü duydu. Bu modern hayatta hiçbir amaca hizmet etmeyen derin bir içgüdüydü. Ona kesinlikle yardımcı olmayacak bir içgüdü.

Layla uzaklaşarak Jaxon'ın kucağına çekildi. Omegalar neyse de, ayıkken ve yanındayken diğer alfaların ona kokularını sürmeleri konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Jaxon onu kendine çekti ve kız kollarını Jaxon'ın omuzlarına ve boynuna doladı. "Merhaba, iyi kız."

Layla gülümsedi ve alınlarını birbirine bastırdı. Göğsünde ve onun kokusunda şefkat çiçekleri açtı. Jaxon'ın elleri kalçalarındayken ve gözleri bakarken hayat o kadar da zor gelmiyordu. Sanki sadece küçük sürüsü buradayken her şey yoluna girebilirmiş gibiydi. Ve belki Mina.

"Yapabilir miyim?" diye sordu.

Jaxon homurdandı ve başparmağını gömleğinin altından geçirerek çıplak tenini okşadı. "Sen ne istersen."

Herkesin önünde dudaklarını onunkilere bastırdı. Jaxon onu kendine çekti, göğsüne yasladı ve ağzını açtı. Kız onu yaladı, kahve ve tarçın tadını kovaladı. Kadın geri çekildi ve Jaxon yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı.

Layla onun kucağına kaydı ve yüzünü kolunun saklayarak ona doğru kıvrıldı. Bunun biraz daha uzun sürmesine ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 17

Layla Jaxon'ın kucağında otururken homurdanmış ve hırlamıştı ama hiçbir zaman Kaiser ve Eris gibi mırlamayı başaramamıştı. Jaxon

Sonunda onu yakaladı ve altına çekti, üzerine çok ağır bir battaniye gibi uzandı.

tarafını sarmasından, yüzünü boynuna dayamasından, yarı sertleşmiş sikini kalçasına bastırmasından rahatsız olmalıydı. Ama rahatsız olmamıştı, hem de en ufak bir şekilde. Orada kimin olduğunu bile hatırlamıyordu. Kaiser...

Roan... Diğerleri. Jaxon ve onun tarçınlı baharatı feromonlar önemli olan tek şeydi.

Rahatlamış, yarı uykulu bir halde, başı yatağın ortasında Jaxon'ın elinin altında, omegalar etrafını sarmış, hareket ediyor, nefes alıyordu.

Jaxon'ın burnu saçlarına gömülürken, Eris'in gevezeliklerini ve Holden'ın *Turuncu Omegalar* hakkında akla gelebilecek her soruyu sormasını dinledi. İlçe.

Çok iyiydi. Çok iyiydi.

Bir noktada bitmesi gerekiyordu.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Holden ilk homurdanan oldu ve omegaların yuvasını korumak için onları açık kapıdan koruyacak şekilde hareket etti.

Layla ürperdi ve kırılğan huzurlarını kimin bozduğunu görmek için dönmeye çalıştı ama Kaiser elini göğsüne koyarak onu yerde tuttu.

"Merhaba? Evde kimse var mı?" diye sordu yumuşak bir ses.

"Warren?" Holden söyledi ve oturma odasına koştu.

Jaxon homurdanarak Layla'yı daha da altına çekti ve Layla'nın yüzünü göğsüne bastırarak onu bedeniyle fiziksel olarak korumaya aldı. Layla onu itti, kapıyı izleyebilmek için başını geride tuttu ama adam kıpırdamadı. Axel'de olduğu gibi yine gafil avlanmak istemiyordu. Jaxon ellerini onun yanlarında gezdirdi. Boynunu kokladı ama yalamadı ya da ısırmadı, gözlerini kapıdan ayırmadı.

"Sorun yok," diye gürlledi Holden, yatak odasına dönerken. "Sadece bu aptal sikik."

Balıkçı yaka kazak giymiş kısa boylu, yuvarlak bir omega Holden'in devasa gövdesinin etrafından dolanıp el salladı. Gülümsemesi parlak ve dostçaydı ama omuzları çökmüş, itaatkârdı.

Roan yataktan kaydı ve ayağa kalktı.

"Warren?" "Merhaba Roan," dedi Warren

küçük bir kızarıklıkla.

Jaxon'ın hırıltısı kesildi ama Layla'nın üzerine doğru kayarak onu gizledi. Daha fazla.

"Hey! Arkadaşıma aptal deme," dedi bir beta kadın yürürken odaya girdi. Kısa boyluydu ve kahverengi saçları kıvrıkcıktı. Görmezden geldi sanki kokusunu alamıyormuş gibi odadaki gerginliği fark etti ve yere bir çanta koydu. "Nora!" Holden bağırdı ve kadını sırtından yakaladı.

Boyun. Layla gerildi ama Holden bileğindeki koku bezini kulaklarının arkasına sürmeye çalışırken Nora sadece kıkırdadı ve ellerine vurdu.

"Kes şunu. Çalışıyorum!" dedi kıkırdamalar arasında.

"Merhaba Warren!" Eris dedi ki.

"Günaydın Eris," dedi Warren tatlı bir sesle, babacan bir tavırla.

Warren yuvaya baktı ve gözleri Layla'ya takıldığında Layla kızardı. "Ben Doktor Warren Carter, ama bana sadece diyebilirsiniz. Sen de Layla olmalısın."

"Merhaba," dedi kadın ve Jaxon göğsü titreyerek hafifçe hırladı.

"Damian Sorreto beni buraya çağırdı." Warren ona doğru uzandı, Jaxon'ın dişlerinin hemen altındaki kafa derisini hiç korkmuyormuş gibi kaşıyordu. Layla onun koku bezini, ilaçsız hayvan kokusunu kokladı. "Sağlıklı olduğunuzdan emin olmak ve baskılayıcılarınızda neyin yanlış gittiğini görmek için buradayım."

Layla başını salladı. Bu iyiydi. Neyin yanlış gittiğini bilmesi gerekiyordu. Eğer düzeltilebilirse. Her şey kızgınlığa girmeden önceki haline dönebilecek miydi?

"Bağlandın mı?" Warren sordu.

Layla başını eğdi, bir an ne demek istediğinden emin olamadı ve sonra . "Aman Tanrım, hayır!" Alfa'sını itti ve ona oturacak yer açacak kadar doğrulana kadar onu tekmeledi. Hayır, hayır, hayır. Onun kendisini bir izleyiciyle düğümlemesine asla izin vermezdi. Vermeyeceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Kızgınlığının derinliklerinde, onun başka ne yapmasına izin

vereceğinden emin değildi. Jaxon onun kolunu tuttu ve uzaklaşmasına izin vermedi. "Dur."

Adam onu bir süre daha tutarken kadın ona karşı koymadı ama yavaş yavaş adam gevşedi ve adam hoşnutsuz bir iç çekişle onu bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Warren. "Bayan Layla hariç herkesi dışarı alabilir miyim ve eğer bir omega desteği istiyorsanız?"

Jaxon yine homurdandı. "Eğer bir saniyeliğine düşünürsen-"

Warren hiç istifini bozmadan homurdandı. "Sus. Onun yeterince zamanını aldın. Dışarı çık ve Nora'nın hayati değerlerini ölçmesine ve kan tahlillerini yapmasına izin ver."

Bir an için tartışacakmış gibi göründü ama Holden omuz silkerek Jaxon'ın yanına gitti ve sırtını sıvazladı. "bakalım. Deddiğini yapsan iyi olur. Yapmadığın zaman gerçekten sinir bozucu oluyor."

Jaxon homurdandı ama sonunda razı oldu ve bileğine bir kez daha dokunduktan sonra yataktan çıktı. Layla yatağın başına doğru ilerledi ve dizlerine sarıldı.

"Burada kimi istiyorsun, Layla?" Kaiser sordu.

Kaiser ve Roan arasında bir bakış attı. Roan'ın duygularını incitmek istemiyordu ama bu Kaiser'in de başına gelmişti. Onun ne hissettiğini anlıyordu.

Dudağını ısırdı. "Kaiser."

Roan gülümsedi ve odadan çıkmadan önce bileklerini birbirine sürttü. Jaxon yol boyunca ve hırladı ama Holden onu kontrol altına almıştı.

Yatak odası sonunda boşaldı ve sadece Layla, Kaiser ve Warren kaldı.

"İşte," dedi Warren yatıştırıcı bir sesle. "Bütün o alfa hormonları burada."

Layla kendini soğuk ve yalnız hissediyordu. Jaxon'ın tedirginliğini bile hissedebiliyordu.

kapının diğer tarafından. Bir yanı alfasını rahatlatmak istiyordu ama diğer yanı da Warren'ın işleri düzeltmesine yardım etmesini ve böylece alfasının olmadığı günlere geri dönebilmesini istiyordu.

Warren ona gülümsedi ama o Kaiser'e daha da yaklaştı. "Hayati değerlerini ölçmem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Layla başını salladı ve Warren'ın onu kontrol izin verdi. Tansiyonunu ve nabzını ölçtü, ellerindeki ve bacaklarındaki kesiklere baktı. Layla'nın takdir ettiği bir klinik verimlilikle boynunu ve karnını palpe etti.

"Teşekkür ," dedi. "Biraz susuz kalmışsın ama bu normal. Pelvik muayene yapabilir miyim?"

Layla nefesini içine çekti ve başını salladı. Artık dokunmak yok. Daha fazla el yok. Bu utancı kaldıramazdı. Utanç.

"Tamam, her şeyin düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak için önümüzdeki iki hafta içinde bir doktora görünmelisin."

Layla sefil bir ifadeyle Kaiser'e baktı ama onun da bir yardımı olmadı. "Tamam."

Warren cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Güzel. Teşekkür . Şimdi, bu üzücü olabilir ama ateşinizin başlangıcını ve buraya nasıl geldiğinizi konuşmamız gerekiyor, tamam mı?"

Layla inledi ve Kaiser'in yanına kıvrıldı. Yanındaki bedenin daha büyük, daha etli olmasını istiyordu. Alfa'yı istiyordu. "Neden?"

"Böylece bunun nasıl başladığını bulabiliriz."

Kaiser'e baktı ve o da başını salladı. "Tamam."

Warren elinde bir not defteriyle yatağın ucuna oturdu. "Ateşlenmeden önce Alfa Harlow'la tanışmış mıydınız?"

"Yıllar önce," diye fısıldadı.

Layla, Ryan Bartlet'le tanıştığı on iki yaşındaydı. Yakışıklı ve çekiciydi ve nefis tarçın kokuyordu. Layla kendini onu görür görmez aşık oldu. Kibirli gülümseme ve hepsi.

Sonra Layla onu gördü, o güne kadar tanıdığı en iri adamdı, güvenlik şefi olarak Ryan'ın hemen arkasında duruyordu. Muhtemelen ortama uyum sağlaması gerekiyordu ama Layla ona dikkat kesilmeden edemedi. Yüzü yaralı ve çatık kaşlıydı ama Layla bunu fark etmedi bile. Sadece kokusunu ve tüm varlığını içine çekebiliyordu. Adam zihninde çok büyüktü. O kendisiyle aynı odadayken başka hiç kimseye dikkatini veremiyordu. Alfa, bir ses kafasının içinde çılgılık attı.

Layla'nın içi ve dışı titriyordu. Onu. Onunla ilgili her şeyi. Dişleri Kaşınd

1. Alfa ona ters ters baktı ve o da .

"İyi bakabildin mi, kızım?" diye öyle bir küçümsemeyle sordu ki, Layla çökmüş.

Alfa ondan nefret ediyordu.

Alfa ona kızgındı.

Layla ağladı, o kadar çok hıçkırdı ki kustu.

Jaxon hemen onun yanından kaçmış ve Layla yerde dağınık bir şekilde kalmıştı. Sorunun ne olduğunu bile açıklayamadı.

Üç gün boyunca , yemek yememiş ve yatağının altına saklanmıştı. Babası sonunda onu bir omega acil kliniğine götürdü.

onu sakinleştirdi. Ondan sonrasını pek hatırlamıyordu.

Kimse ne olduğunu açıklamadı. Kimse bunun hakkında konuşmadı. Geçirdiği küçük ruhsal çöküntü bir daha asla konuşulmamak üzere herkesin hafızasından silindi. Asla anlayamayacağı bir başka gizem daha. "Benden hep nefret etti."

Layla, Warren'a Jaxon'la ilk tanıştığı andan Kafenin dışındaki son feci buluşmayı. Adamın onu nasıl korkuttuğunu, hayatında nasıl bir baş belası haline geldiğini, onu nasıl bulup kaçırdığını anlattı. Hikyede ilerledikçe, ne kadar ısırmaya çalışsa da gözlerinden yaşlar szlmeye başladı. Ama konuşmaya devam etti. Gözlerini kapadı ve Warren'a her şeyin ne kadar bulanık hissettirdiğini anlattı - o gerçek değildi.

Söz Axel' ve onun kapıyı nasıl yumrukladığına geldiğinde boğuldu. Bulanık gözlerle Kaiser'e baktı ve o da başını salladı.

"Onu ben öldürdüm," dedi.

Warren kitabına not aldığı yerden başını kaldırıp baktı. "Onu senin alfan öldürdü."

Layla başını salladı ve boş televizyona baktı. Karartılmış ekran odanın negatif görüntüsünü yansıtıyordu. "Onu sırtından bıakladım. Sanırım karaciğerini aldım. Zaten lecekti. Sadece daha yavaş."

Warren kaşlarını kaldırdı; kokusu tedirgin ve heyecanlıydı. Yeni bir şey keşfetmişti ve Layla rperdi. Yeni bir şey olmak istemiyordu.

"Harlow seni ne zaman ısırdı?" Warren sonunda sordu.

Layla odaklanmaya çalıştı. "Burada. Kavgadan sonra... Buradaydık... O..."

Bunu ifade edecek kelimeleri yoktu. 'Sikişmek' kulağa çok kaba geliyordu ve 'çiftleşmek' de daha iyi değildi. O anın sıcaklığını nasıl tarif edeceğini bilmiyordu, birbirlerine hayatın kendisinden daha önemliymiş gibi sarılıyorlardı.

"Seks yapmak mı?" Kaiser yanıtladı.

Layla yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Ondan beni ısırmasını istedim. İstedim ama bunu kastetmedim... istemedim... ne yaptım ben?"

Kaiser ona daha sıkı sarıldı ve babasının yaptığı gibi burnunu saçlarına gömdü.

"Hâlâ ağlıyorum. Kahretsin." Yanaklarındaki gözyaşlarını silerek kurutmaya çalıştı.

"şşşt," diye susturdu Kaiser ve onu salladı.

"Çok iyi gidiyorsun Layla. yardımcı oluyorsun," Warren dedi.

Yapmıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Her şey çok kafa karıştırıcıydı ve durması gerekiyordu. Layla başını kaldırdı. "Ne oldu bana?!"

Daha sert hıçkırmaya başladı ve bu onu daha da üzdü çünkü üzgün bile değildi, sadece çok bunalmış, kafası karışmış ve bitkin durumdaydı.

Warren not defterini bir kenara bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı. Bu bir doktor bakışıydı, bir omega arkadaşınıninki değil. "Henüz emin değilim. İlaçlarınız patlak veren bir ısıyı önlemede başarısız oldu. Vücudunuz bu durumu bastırıcıyı geçersiz kılmaya yetecek kadar hormon üretir ve sisteminizi doldurarak etrafınızdaki alfalarda ısı hastalığına ve agresif bir reaksiyona neden olur."

Kaiser, "Tüm alfalar agresif tepki vermez," dedi. "Bryson asla... babam. Ben patlak verdiğimde Jaxon hiç agresif davranmadı. Sadece Hera'ydı."

Layla gözlerini açtı. "Rolland bana karşı iyiydi. Georgia da öyle. Raina... kapalıydı ama Garret bana saldıran ilk alfaydı."

Warren bir süre tavana baktı. "Uyumluluk olabilir. Eğer Harlow sana tepki vermediyse Kaiser, ama Layla'ya tepki verdiyse, o zaman fizyolojilerinde birbirlerini çağıran bir şey olmalı. Ve sana tepki veren alfa kız kardeşindi. Pek çok alfa

biyolojik işaretleri paylaşanlardan daha uyumludur. Özür dilerim."

Kaiser yüzünü ovuşturdu. "O ilacı hemen bırakmalıydım."

"Neden ?" Warren sordu.

"İstemedim," dedi Kaiser neredeyse hırlayarak.

Layla kendi içine kıvrıldı ve Kaiser küfretti.

Kapı hafifçe vuruldu ve Nora kafasını içeri uzattı. "Merhaba, herkes nasıl?"

Warren ayağa kalktı ve çantasını hazırlamaya başladı. "Biz iyiyiz, Nora. Sorun yok. İhtiyacım olan her şeye sahibim, ama Bayan Layla, konuşmak isterseniz, ben her zaman kullanılabilir. Ya da önemli görünen bir şey hatırlarsanız. Ben sadece yardım etmek istiyorum."

Yumuşak kahverengi gözleri şefkat doluydu ama Layla çok yorgundu. Layla başka tarafa baktı.

"Kaiser," dedi Warren. "Omerex'te kalıp bir önemi olacağını sanmıyorum. İkinci yakınlaştırmak için tek gereken ilk sıcaklıktı. Sonrasında bundan kaçış yoktu."

Kaiser derin düşüncelere dalmış bir halde yatak örtüsüne baktı.

Warren ortağına bir şeyler fısıldadı ve Nora başını salladı.

Layla çantasından bir şırınga ve bir şişe berrak sıvı çıkarmasını izledi. Nora yatağın üzerine oturdu. "Doğum kontrol yöntemi hakkında konuşmalıyız."

Layla'nın midesi kasıldı. "Ah." Bir elini karnının ve hafifçe şişen karnının üzerine koydu. Henüz bir yavru değildi ama olmak istiyordu. Yavru istiyor muydu? Jaxon'dan yavru istiyor muydu?

Bilmiyordu. Düşünemiyordu. Alfa'sını istiyordu. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Daha fazla gözyaşı tehdit ediyordu.

"Bayan Layla, kullandığınız ilaçların etkisi altındaki bir fetüse ne olacağını bilmiyoruz. Size bir karar vermeniz için baskı yapmak istemiyorum ama bunu şimdi durdurmak daha sonra durdurmaktan daha kolay," dedi Nora.

Layla gözyaşlarını yuttu. yoktu ya da belki hastaydılar. "Hera'nın yavruları iyiydi, değil mi?"

Nora sabırla, "Hera Sorreto bir alfaydı; doğuştan ebeveyni olmasına rağmen, ilaçların fiziksel etkilerini senin kadar ," diye açıkladı.

Gözlerini kapattı. "İyi, tamam. Sadece yap ."

Kaiser onun üzerine kıvrıldı ve ellerini yüzüne yakın tutarak, Nora hızlı ve etkili bir şekilde kolunu yukarı çekip iğneyi derisine batırmaya çalışırken hanımeli kokusunun onu izin verdi.

Nora işini bitirip battaniyeleri bacaklarının üzerine çekerken Layla gözlerini kapalı tuttu ve alnını Kaiser'in boynuna bastırdı. Artık ağlamak istemiyordu. O kadar yorgundu ki.

Nora'nın sesi alçaktı. "Teşekkür . Çok iyi iş çıkardın."

Layla başını salladı ve yorganın altına kıvrıldı.

Nora odadan çıkmadan önce onun omzunu sıvazladı.

Sadece tekrar uyumak istiyordu. Kaiser onunla birlikte battaniyenin altına girdi ve Layla'yı kendine çekti.

Dudaklarını çiğnedi ve Kaiser'in Warren, Nora ve Jaxon'ın kokularını kendi kokularıyla kapatarak onunla ilgilenmesine izin verdi. Muhtemelen tüm yavrularına - Hera'yla olan tüm yavrularına - olduğu gibi takıntılı bir şekilde ebeveynlik yapıyordu.

Kaiser'e baktı, endişe kemiriyordu. "Kaiser'e ne oldu? Hera?"

Kaiser uzun bir nefes çekti ve başının üzerindeki duvara baktı. Bu anı canını yakıyor olmalıydı. Tıpkı Jaxon'ın onu terk edeceğini düşünmenin acı verdiği gibi ama bilmek zorundaydı. Onunla ilgili o kadar çok sır vardı ki herkes söylenmemiş bıraktı.

"Yakalandığımızda bizi ayırdılar," diyor Kaiser. "Bağımızı koparmaya çalıştılar ve sonunda işe yaradı. Bana farklı bir baskılayıcı verdiler ve bir daha ateşim çıkmadı ama bunun bir önemi yoktu. Ben onundum, o da benim. Hera çok kızgın ve öfkeliydi. Benden nefret ediyordu ya da beni seviyordu. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Yine de sanki bir zorunlulukmuş gibi beni arıyordu. Uzak duramıyordu ve ben de onu zorlamak istemedim." Konuşmayı kesti ve Layla'yı göğsüne daha sıkı çekti. "Kendini öldürdü."

Layla'nın nefesi kesildi ve kalbi onun için acıdı.

"Bir mektup bıraktı - Bryson'a ve bana. Benden uzak kalamadığını söylüyordu. Bana zarar verdiğini, beni kendisiyle bu ilişkiye zorladığını düşünüyordu. Zorlamıyordu. O benim Alfa'mdı. Ben - ben ne düşündüğünü biliyorum."

Layla onu daha sıkı sıktı. Jaxon'dan ayrılmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Ondan ayrılma düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına ve midesinin ağrmasına neden oluyordu. Ama ya artık onu istemiyorsa? Ya annesi onu götürürse?

Layla ona baktı.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Georgia'yı seviyorum. O harika bir insan, iyi bir alfa ama aynı şey değil. Eğer bir seçeneğim olsaydı - eğer bu seçenek benden alınmamış . Her zaman Hera olurdu."

BÖLÜM 18

L Ayla ön kapının çalındığını duyunca başını kaldırdı. Burnu Roan'ın ipeksi buklelerine gömülmüş, onun nefesini içine çekiyordu. kış karı kokusu. Nora gittikten sonra zorbalıkla odaya geri girmişti ve mırdayamasa da Jaxon'ı oturma odasına sürgün edecek kadar yüksek sesle hırlayabiliyordu.

Roan onu ve Kaiser'i yatağa yatırmış, üzerlerini örtmüş ve onları sıcak tutmak için yorganın üzerine kıvrılmıştı. Kaiser ve Layla kendi sefaletlerinin derinliklerinde birbirlerine sarılırken Roan onların üzerinde sıcak bir nöbetçi olarak kaldı.

Layla uyumuş olabilirdi ama emin değildi. Zaman artık pek bir anlam ifade etmeyen, dağınık, şişkin bir şeydi. Mantıken, sadece birkaç günlüğüne gittiğini, yurt odasının hâlâ eşyalarıyla dolu olduğunu ve Helena'nın endişelenebileceğini ama henüz tam olarak endişelenmeyeceğini biliyordu. Ama yine de omega yatakhanelerini görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordu ve şimdi geri dönerse eşyalarının çürüyüp toz olduğunu görecekmış gibi hissediyordu.

Göğsü öfkeyle kabardı ve Layla irkildi. Kapalı kapıdan Jaxon'ın sesinin yükseldiğini ve Roan'ın hırladığını duydu.

Daha fazla ses vardı, daha yüksek perdeden, daha yüksek sesle. Layla inledi.

Kaiser, "Bu Georgia," dedi ve hızla yataktan çıktı.

Layla ürperdi. Jaxon kızgınken oraya gitmek istemiyordu ama bu tartışma onunla ilgiliydi. Artık her şey onunla ilgiliydi. Görmezden gelinmeye ve önemsiz olmaya geri dönmeyi, küçük hayatını okula giderek ve partileri düşünerek ama asla onlara katılmayarak yaşamayı tercih ederdi. Aslında ev ödevlerini özlüyordu. En azından ödev normal bir şeydi, alışık olduğu ve nasıl başa çıkacağını bildiği bir şeydi.

Roan Kaiser'i takip etti ve Layla isteksizce ayağa kalkarak ikisini de takip etti.

Oturma odasına vardıklarında Georgia ve Jaxon arasında gergin bir çekişme olduğunu gördüler.

Georgia mavi takım elbisesinin içinde dimdik duruyordu. Blazer ceketini, Mina'nın pek çok kez giydiğini gördüğü gibi bir silahı saklayacak kadar boldu. Bu iyiye işaret değildi.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Jaxon.

Georgia daha uzun görünmeye çalışarak daha dik durdu. "Onu sizden almıyorlar ama babası onun güvenliğini sağlamak istiyor."

Layla kendine sarıldı. Babası buradaydı. Onun Alfa'sı. Aslında onun Alfa'sı sayılmazdı. Annesi buna asla izin vermemişti. Her türlü omega içgüdüğü çabucak bastırılmış ve mükemmel bir beta tepkisine yönlendirilmişti.

Her alfanın ağır bir saldırganlık kokusu yaydığı şu anda ne yapacağını bilmiyordu. Başka bir kavga istemiyordu ama araya girip onları tekrar durduracak enerjisi de yoktu.

Layla inledi.

Jaxon otomatik olarak hırladı ve ona bakmak için başını çevirdi. Kadın bir adım geri çekildi, göğsünde sızlayan öfke onu rahatsız ediyordu. Kaiser ve Roan'ın yanından iterek geçti ve geri çekilemeden onun kolunu yakaladı; bu temasla öfkesi hemen yatıştı.

Layla duygusal kırbaçlanmayı sindirmeye çalışarak gerildi ama adam onu kendine doğru çektikçe kucağına gömüldü ve endişe verici bir hızla teslim oldu. Adam saçlarını kokladı ve yarı mırıltı, yarı hırıltıyla gürledi. Gerçekten kızgın olup olmadığını anlayamadı ve gerçekten de bunu çözemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Jaxon bileğini kızın yanağına sildi ve kız da dilini tadına bakmak için uzatarak tarçın baharatlı feromonlarını ağzına götürdü. Onsuz çok uzun zaman geçirmiş gibi hissediyordu.

Jaxon onaylarcasına mırıldandı. Georgia'ya "Hiçbir şey yapmama gerek yok," dedi.

Holden onaylarcasına homurdandı ve Roan'ı yanına çağırdı.

Roan isteksizce Layla'dan uzaklaştı ve Holden'ın elinin altındaki yerine oturdu.

Kaiser kararlı bir şekilde iki gergin alfanın arasında kaldı.

Georgia, "Eğer onları görmezseniz polisi aramakla tehdit ettiler," dedi. dedi.

"Ara onları!" Jaxon tersledi ve Layla irkildi. Geri döndü ve boynundaki koku bezini ovuşturdu. "Şşş, yavru kedi."

"Kardeşinden haberleri yok," dedi Clover. Hasarlı ön kapıya yaslanmıştı. "Ya da Garret'ı. Yaptığın şey senin hakkın, ama çözmek zaman alır ve onlar çözene kadar bir hücrede oturacaksın."

Jaxon hırladı ve Layla kendini hasta hissetti. Jaxon'dan uzak kalmak istemiyordu. Ne bu kadar erken, ne de şimdi. Panik boğazında düğümlendi ve onu boğdu. Parmaklarını hızla Jaxon'ın koluna vurdu ve Jaxon saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. zaman bile, yatıştırıcı kokusu ve dokunuşu işe yaramadı, korku çok büyük bir engeldi.

Roan içini çekti. "Ben aşağı inerim. Babamı bir süre sakinleştirecek kadar onun gibi kokuyorum. Shera'yı bilmem."

Georgia, "Bu onları uzun süre tutmaz," dedi. "Shera Nash zaten yasal işlem başlatmakla tehdit ediyor. Bunun sonunun kötü olacağını biliyordum."

"Georgia," diye uyardı Kaiser.

Layla ciğerlerini doldurmak için yaptığı her denemede nefesinin kesildiğini hissediyordu. Hava burun deliklerinde sıkışıyor, boğazından öteye zorlukla geçiyordu. Onu alıp götüreceklerdi. Babasının alfa gibi davranmak ve geri dönmelerini istemek için her türlü nedeni vardı. Annesi bunu görecekti. Layla Bir daha asla evinden çıkamayacak, Jaxon'ın olduğu kadar annesinin de otoritesi altında sıkışıp kalacaktı.

İlk kez dünyaya çıkmasına zar zor izin verildi. Shera her zaman Layla'nın çalınacağından korkmuştu, tam da öyle oldu. Tanrım, çalınmıştı. Annesi en kötü şekilde haklıydı. Layla ailesiyle birlikte kalabilir ve bunca zaman evde güvende olabilirdi ve bunların hiçbirisi olmazdı. Ama sefil ve yalnız olacaktı ve yavaş yavaş ölecekti-

"Omega," diye fısıldadı Jaxon. "Nefes al."

Sözlerinin arkasında bir emir vardı ve ilk kez bunun için minnettardı. Onun izniyle ciğerlerini doldurabildi ve kafası çılgılık atan bir kükreme yerine alçak bir vızıltıya dönüştü.

Georgia .

Jaxon Layla'nın yanağını okşadı, "Aferin kızıma."

"Asla işe yaramaz," diye araya girdi Kaiser. "Hiçbir mahkeme çiftleşmiş bir çifti ayırmaz."

Jaxon yüzüne bakmak için Layla'nın başını kaldırmaya çalıştı ama her şey bir odaklanıp bir kayboluyordu. Gözlerinin olması gereken gri havuzlara konsantre olmaya çalıştı ama her şey bulanıklaşmaya devam etti ve bir bulanıklık gibi göründü.

Georgia ofladı pufladı. "Neyin yapıştığı önemli değil. Nasıl olsa ortalığı karıştırmaya çalışıyorlar."

Georgia haklıydı. Onu alıp götüreceklerdi. Shera, kızı Jaxon'dan ayrılana kadar durmayacaktı. Layla'nın midesi hâlâ mutsuz bir şekilde boğazında düğümleniyordu. Layla Alfa'sının bileğini sıktı. "Hasta olacağım."

Jaxon yüzünü buruşturarak onu bıraktı ve Layla banyoya doğru koştu.

Tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve midesini boşalttı. Jaxon, Georgia ve Clover'a bağırды, küfredip hırladı ve

Layla tüm konukların apartmandan ayaklarını sürüyerek çıkışını dinledi. Omegaların kalmasını diledi ama onların zamanını almaya hakkı yoktu.

Layla yere yığıldı ve alnını serin fayansa dayadı.

Sıcak ve halsizdi, alnında boncuk boncuk ter vardı. Konsantre olabilmek için korkuyu bastırmaya çalıştı ama sadece babasının hayal kırıklığını ve annesinin vahşi öfkesini düşünebildi.

bir eş aldığı, kızıştığı ve bir fahişe olduğu için ondan çok nefret . Muhtemelen çoktan etmişlerdir.

Shera Nash vahşi bir hayvan olacaktı. Aynı şekilde Omegalar onun dünya görüşünün dışında bir şey yaptıklarında her zaman öyleydi. Layla bunun içinde yaşamayı öğrenmişti ama artık yapamazdı. Jaxon buna asla izin vermezdi.

Banyo kapısı açıldı ve Jaxon karşısında durdu. Onu tam olarak görebilmek için hafifçe döndü ve kendini serin fayansın üzerine yaydı. O da yorgun görünüyordu. Ona ilk kez gerçekten bakıyor, ruh halinden daha fazlasını değerlendiriyordu. Gözlerinin altında yorgunluktan ve Axel'in yumruklarından kaynaklanan morluklar vardı ama bunlar da sağlığına zarar vermişti. Göğsünün derisi dövmelelerinin arasında yeşil, mor ve mavi beneklerle doluydu. Bu hafta onun için de stresli geçmişti. Son birkaç günü az uyku ve az besinle ona bakarak geçirmişti.

Layla en ufak bir yardımda bulunmamıştı ve bu konuda, bu çiftleşmenin şiddetle başlaması konusunda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Bu şekilde bitmeyeceğini umuyordu.

Jaxon onun yanında yere oturdu ve ağır bir şekilde poposunun üzerine düştü. Avucuyla onun alnına dokundu. "İyi misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Artık pastırma sevmiyorum."

Kıkırdayarak onun sırtını okşadı.

Vücudunun en yakın kısmına uzandı, ayağına dokundu ve itiraz etmediğinde elini bileğine doladı. Teni parmaklarının altında yumuşak ve inceydi. "Oraya inmemiz gerekiyor," dedi.

Tırnaklarını sırtında gezdirdi, kürek kemiklerinin hafifçe kaşdı. Onun hayal kırıklığını göğsünde hissedebiliyor, havada yanan lastik gibi kokusunu alabiliyordu. "Çürümelerine izin verebiliriz."

"Onlar benim ailem," diye karşı çıktı.

"Onlar benim için bir hiç," dedi kayıtsızca, bir gerçeği ifade ediyordu.

Layla irkildi ve gözlerini kaçırdı. Anne babasını seviyordu. Bunca yıl onu büyütmiş, ona bakmış ve sevmişlerdi ve o da onlara borcunu böyle ödemişti; çalınarak ve çalınmış olarak kalmak isteyerek. Ailesinin onu yetiştirdiği her şeyi reddetmek ve onu sokaktan kaçırıp çiftleştiren alfayla birlikte yaşamak istiyordu.

Berbattı.

Jaxon elini kızın ensesine götürerek hafifçe sıktı. "Her ne düşünüyorsan, yavru kedi, yeter."

Dudağı titredi ve gözleri yaşlarla bulandı. Doğrulup ona yaklaştı ve Jaxon onu hızla kucağına aldı. Kollarını ona doladı ve tam da onun sevdiği şekilde sertçe sıktı, o da yüzünü onun titreşen göğsüne gömdü.

Kadının açıkta duran çiftleşme bezine hemen sokuldu, bez hala şişti ve adamın sayısız ısırtığı yüzünden yara olmuştu. Onu tekrar ısıracaktı; bunu paylaştıkları bağda ve onun doğal kokusuna sızan uyarılma kokusunda hissedebiliyordu.

Layla titredi. Uyarılma, sinirleri boyunca durgun bir şekilde yaladı ve kanını karıştırdı. Onun kendisini ısırtmasını, vücudunu ona duyduğu arzuyla doldurmasını istiyordu. Uyarılma ve ihtiyaç ve damlayan ıslak arzu. Ona bunu hissettirmesini istiyordu.

Jaxon onun boynunu yaladı, dişleri derisine bastırdı, ama asla Onu istediği yerde. İri eli gömleğinin altından kayarak çıplak tenini okşadı, avuçlayıp sıkmak için bir göğüs buldu. Göğüs ucunu parmaklarının arasında hafifçe yuvarladı ve sonra sıktı.

Kadın inledi ve ağzını adamın göğsüne doğru açarak dişlerini adamın gömleğinin içine bastırdı. Adam inledi ve sonunda onun çiftleşme bezini ısırarak kan dolaşımına bir kimyasal selini zorladı.

Layla ciyakladı ve onun avuçlarında kıpırdandı. Islaktı ve damlıyordu. Sıcaklığının ıslak kayganlığı değil, geceleri kendine dokunduğunda toplanan normal ıslaklık, tanıdık ve rahat olan hafif bir karıncalanma.

Meme uçları karıncalanıyor ve göbeği ağrıyordu, tam olarak bir kaşıntının iki düello noktası. Bacaklarını onun etrafında iyice açtı ve kalın sikine sürtünmeye çalıştı, ama amını ona karşı çalıştıracak kadar hareketsiz duramıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Alnını adamın göğsüne bastırdı ve kalçalarını kaldırdı. Göbeğine uzandı, elini taytının bel bandının altından geçirdi ve bacaklarının arasında biriken ıslaklığa daldırdı. Günlerdir uyarılmaktan kanla şişmiş ve ağrıyan klitorisine dokundu ama şimdi duramazdı.

Jaxon onun kulağına homurdandı. "Sana kendine dokunma demedim mi?"

Eli hareketsiz kaldı. Bunu ateşi ilk çıktığında söylemişti ama sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Hayal kırıklığı göğsünü sıktı ama kendi duygularının nerede bitip Jaxon'inkilerin nerede başladığını anlayamadı. "Ateşim yok."

Homurdandı ve kızın elini çekip yerine kendi elini koydu. "Sadece kızgın olduğun zamanları kastetmedim, kedicik. Her zaman demek istedim." Kıkırdadı ama sert ve karanlıktı. Bir alfanın kahkahasıydı. "Her zaman kurallarımın etrafında bir yol buluyorsun."

Neredeyse geri çekiliyor ve saklanmak için kıvrılıyordu. Yine her şeyi berbat etmişti, ama ondan gelen his eğlenceydi, neşeydi. Onun alfa tarzında, agresif ve kaba bir şekilde kendisiyle alay ettiğini fark etti ve kucağında rahatlamasına izin verdi.

Jaxon parmaklarını kızın sıcaklığında gezdirdi ve birini kızın seksine daldırmadan önce parmaklarını ıslattı.

Layla tısladı ve baskıdan ve keskin gıdıklama acısından uzaklaştı. Kendini sabitlemek için adamın omuzlarını kavradı, göğüslerini adamın yüzünün önüne getirdi ve adam onu oradan da ısırdı, gömleğini ıslattı ve tenini ateşe verdi.

Kıpırdandı ve irkildi, sıcaklığının ek sefaleti olmadan hissettiği yeni hisler karşısında nefesi kesildi. Kendi başına beklenmedik derecede güçlüydü.

"Jaxon," diye sızlandı, ona daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Göğüslerine doğru kıkırdadı. "Sakin ol, kedicik," dedi. "Oynamama izin verecek misin?"

Sayıklayarak başını salladı. Ateşi sırasında olduğu gibi başı dönüyor ve uzak ama kafası karışmamıştı, sadece duyulara boğulmuştu.

Jaxon, "Evet, Alfa' de," dedi.

"Evet, Alfa," diye tekrarladı otomatik olarak ve omurgasının gerilmesine neden olmadı. Adam onun Alfa'sıydı. O da onun Omega'sıydı.

Jaxon parmağını içine sokup çıkarırken Layla . Onu beceriyordu. Tanım çok basitti ama yaptığı şey buydu. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve dizleri karo zeminde kayd.

Aynı hem sıcak hem de soğuktu, hem onun sıcaklığına gömülmeye hem de ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Boynunun arkasını kavradı ve kalçaları bükülürken onu tek bir yerde durmaya zorladı. Parmakları onun ritmini takip etmedi, sinir bozucu bir şekilde kendi ritmini yakaladı.

"Kahretsin," diye inledi, "Alfa, lütfen."

Jaxon tekrar hırladı ve kadın titreşimi kemiklerinde hissedebiliyordu. "Kıpırdamadan dur."

Kendini hareketsiz kalmaya zorladı ama kalçaları onu tutmak için titriyordu. Kollarını adamın omuzlarına doladı ve yüzünü adamın boynuna bastırarak feromonlarını içine çekti ve ıslanmasına izin verdi.

Onu parmağıyla becermeye devam etti, onu kızdırmaya devam etti, başparmağını ona çok ihtiyaç duyduğu klitorisi yerine kasık kemiğine bastırdı. Nefes nefese kaldığında onu isteksiz bıraktı. Dağınık bir ağlama birikintisine dönüşmeden önce boşalıp boşalamayacağını bilmiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Jaxon onu yavaşça becermeye devam etti, diğer eliyle de yan tarafını okşadı. "Yine kendine dokunacak mısın?"

Dizlerini adamın kalçalarına bastırdı. "Hayır!"

Dudakları kulağındaydı, sessiz, sert ve talepkârdı. "Ne zaman dokunulmaya ihtiyacın olduğunu bana mı soracaksın?"

"Evet, Alfa," dedi ve kalçalarını onun eline doğru itti. "Lütfen, dokun bana. Özür dilerim."

"Artık bunların hiçbirisi yok. Sen mükemmel bir küçük omegasın. Benim iyi kızım."

Boynuna doğru başını salladı, övgü onu rahatlattı ve durumu aynı anda yoğunlaştırdı.

"İşte böyle," dedi. Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kadın inleyerek onu daha sıkı sıkı.

Kolunu Layla'ya dolayarak onu göğsüne doğru çekti ve başparmağını hızla klitorisinin üzerinde gezdirdi. Layla onun kucağında kıvranıyor, boynuna doğru soluyor, teninin tuzunu ve terini tadıyordu. Feromonlar patladı Tarçın ve acı miskle ağırlaşmış kokusunu dilinin üzerinde buldu.

Layla inledi, gerildi ve patladı.

haykırdı, elinin üzerinden kaygan bir şekilde damladı ve tozluklarına döküldü. Her dalga bir başkasını gönderirken titredi ve seğirdi. Vücudundan bir damla kayganlık ve omurgasında bir zevk daha.

Layla ona olabildiğince sıkı sarıldı ve Jaxon onu göğsüne yasladı, kızgınlık dönemindekilerden daha az güçlü hissettirmeyen artçı şoklar boyunca onu emzirdi.

Çok iyi hissettirdi. Çok iyi hissetti. Islak ve dağınık ama rahatlamış ve doymuş.

Jaxon elini kızın pantolonundan çekti ve kız onun kucağına gömüldü. Aletinin altında kalın ve sert olduğunu, ilgi için yalvardığını hissedebiliyordu. Onun göğsüne sokuldu, hızlı kalp atışlarını, nefes nefese kalışlarını dinledi.

Ona dokunmalı. Omegalar bunu Alfaları için yapardı. Onun rahatsız ve sinirli kalmasına izin veremezdi.

Adamın sikine uzanırken eli titriyordu. Avucunun içi sıcacıktı ve kadın onu pantolonunun içinden kavrarken kalın eti seğirdi.

Jaxon homurdandı ve elini çekti. "Bırak onu; yavaş ve aptal olmak istemiyorum."

"Oh," dedi ve yanakları kızardı.

Jaxon kendini yalayarak temizlemek için kaygan parmaklarını dudaklarına götürdü ve Layla onun elini kokladı. Artık farklı bir kokusu vardı, tatlı yerine misk kokuyordu, feromonlar iğrenç yerine çekici geliyordu. Adamın elini yalamak, kendi lezzetini kovalamak için ağzına doğru yalamak istedi.

Tatmak için öne eğildi ama telefon çaldı ve büyüğü bozdu. Layla ondan uzaklaşmak için geriye yaslandı.

Jaxon onun kalçasını sıktı. "Bu takviye olacak. Siktir." Ayağa kalktı, giderken bileğini kızın omzuna sildi.

Layla onun gidişini izledi ama çok uzakta olmadığı için kendini teselli etti. Hâlâ onun ahizeye alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu. Yalnız değildi. Onu yalnız bırakmayacaktı. Bunu kafasına sokması gerekiyordu.

Tozluklarını çekti ve ıslak pisliğe bakarak yüzünü buruşturdu. Bir beta bile onun kokusunu alabilirdi ve bunun Jaxon'ın kokusu olup olmadığını merak etti.

Amaç. Kadının buluşmaya rahatlamış, tatmin olmuş ve tamamen kendisine ait bir kokuyla gitmesini istiyordu.

Bu, omega arka beynine güzel bir güven desteği idi ama dışarıya sıırılsıklam ve berbat kokulu bir şekilde çıkmak pek de uygun değildi.

Layla ayağa kalktı ve kendini görmeden önce aynalı ecza dolabını açtı. Bununla tekrar uğraşmak istemiyordu, nasıl bir Sadece birkaç gün içinde gölge bir yaratığa dönüşmüştü ama temizlenebilirdi.

Küçük adımlar.

Lavabonun yanında tek bir diş fırçası vardı ve fazla düşünmeden dişlerini fırçalamak için onu kullandı. Jaxon'ın ağzı zaten onun her yerindeydi. Onun kusmuğunu birden fazla kez temizlemişti. Onun diş fırçasını çalmasıyla başa çıkabilirdi.

Yüzünü bir bez ve ecza dolabının alt rafında bulduğu hafif bir temizleyici losyonla ovdu. Başparmağını yarı kullanılmış kavanozun üzerinde gezdirdi. Bu losyon hassas ciltler ya da yara izleri içindi. Jaxon'ın yüzüne ve kafa derisine.

Oh.

Yara izlerinin onun ilgilenmesi gereken bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Sadece etrafındaki herkese zorbalık etmek ve hükmetmek için kullandığı bir başka araç, acı dolu ruhunun görünür bir yansıması olarak. Ama belki de acılık sonradan gelmişti, mükemmel olmanın ona dayatıldığı gibi ona da dayatılmıştı.

Onlar aynı hasarlı madalyonun iki yüzüydü, içleri kırık ve Dışarı.

Belli belirsiz kokan giysi çantasını bulmak için banyodan çıktı. Mina gibi, Jaxon onu durdurmadan önce yeni bir kıyafet giydi. Onun durduracağından emindi. Onun gibi kokmasına rağmen, yine de herkesin görmesi için ona elinden gelen her şekilde damgasını vurmak istiyordu.

Jaxon'ın agresif, baskın ve zorba olacağını her zaman biliyordu - tüm alfalar öyleydi ve Jaxon iki kat öyleydi. Sevgiyi, düşkünlüğü, şefkati beklemiyordu. Alfaların bu kadar özenli davranması ona garip bir şekilde yabancıydı.

Ve önemsiyordu. Yaptığı şeylerin çoğunu omega ve eşi olarak onu düşünerek yapmıştı, gerçi o bunların bir kısmından pek memnun olmamıştı.

Layla yüzünü ovuşturdu. Sadece biraz daha uyumak istiyordu, tercihen Jaxon ona sarılmışken. Düşünmek istemiyordu

Ne yaptığını ya da şimdi ona ne olacağını. Ailesini görmek ya da onlara karşı kendini savunmak istemiyordu.

Şu anda ne istediğini pek bilmiyordu. Şu anda Alfa'yı istiyordu ama ya bu değişirse? Jaxon onu istiyordu ama ya o da ona fazla gelirse?

Ya onun için çok fazlaysa? Her şey çok geçiciydi ama yine de tüm çözümlerin çok kalıcı olması gerekiyordu.

Jaxon yatak odasının kapı çerçevesine yaslandı. Jaxon kaşlarını çatarak onun yeni kıyafetini inceledi ama Jaxon bu kararından dolayı korkmayı reddetti.

"Aryan Damian'dı," dedi sonunda. "Onları daha fazla tutamaz." Adam homurdandı. "Yapabilir ama yapmak istemiyor."

Layla başını salladı. Bunun olacağını biliyordu ve sinirlerini buna karşı korumaya çalıştı.

Jaxon elini uzatıp yanına çağırdı ama o başını salladı. Adam ters ters baktı ve bir an için dudağını kaldırarak hırladı.

Bir an dudağını çiğnedi. Oraya öylece körü körüne gidemezdi. Kızgınlığının sancıları içinde bir sürü şey söyledi. Hâlâ kokusunu alıyor olabilirdi.

Ama bu, yaşlı alfa yüzüne hırlarken Aslin Nash'e karşı koyabileceği ya da Shera Nash'in katıksız vahşi gazabına dayanabileceği anlamına gelmiyordu.

Ellerini birbirine sürttü ve "Beni onlara geri verecek misin?" diye sorarken ona tam olarak bakamadı.

Jaxon hırladı, boğazından çıkan hırıltı kadının omurgasını titretti. "Hayır."

Başını salladı ve göğsündeki öfke ve çaresizlik duygusunu kucaklayarak başka tarafa baktı. "Tamam."

Jaxon ona yaklaştı, üzerine çıktı, onu sıkıştırdı. Parmaklarını kolunda gezdirdi, dirseğini geçti ve pazusunun etrafını sardı. "Eğer seni almaya çalışırlarsa, onları öldürürüm."

Layla ürperdi ve gözlerini kapattı. Sesinin derin sahipleniciliği karşısında göğüs uçları refleks olarak dikleşti. "Lütfen babamı öldürme."

"Aptal olan o olmayacak." Hayır, olmayacak.

Layla onun elini kolundan çekti ve parmaklarını birbirine bağladı. Başparmağı elinin sırtına süründü. Kadın alnını adamın koluna yasladı. "Alfa."

Jaxon onun başının tepesini öptü. "Hadi şu bitirelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

T Asansöre adımını attığında göğsünde hissettiği gerginlik Jaxon'dı. Layla gergin olamayacak kadar yorgundu ya da kendi kendine söylediği şey. Alfa'sı sanki kız arkadaşı ya da tutsağıymış gibi kolunu onun beline dolamıştı. Belki ikisinden de biraz.

Aldırmadı ya da içgüdüsel omega düşünceleri aldırmadı. Annesine çok benzeyen beta sesi, Jaxon'dan çok uzaklara kaçması gerektiğini söylüyordu. Onun içindeki her şeyi alıp çürüteceğini söylüyordu. Ama o zaten çürümüş, iğrenç ve berbattı ve bunun Jaxon'la hiçbir ilgisi yoktu. Ondan havaya sızıyor, etrafındaki her şeyi yok ediyordu.

Jaxon onun kokusunu almış olmalıydı ki kokusu sıkıntıyla acılaştı. Yumuşakça mırıldandı ve saçlarına sokuldu, eli göğsünün alt kısmında parmakları gezininceye kadar yan tarafına geldi. Sütyen takmamıştı. Mina yanına sütyen almamıştı. Adamın parmaklarından uzaklaştı ama vücuduna daha da yaklaştı, burnunu göğsüne dayadı, tarçın baharatını ve teri içine çekti. Sakinleştiriciydi, dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu, karanlık bir gece ve sıcak bir ateş gibi rahatlatıcıydı. Böyle geceleri özlüyordu.

"Nasıl kokuyorum?" diye sordu.

Ona kaşlarını çattı ve saçlarını çiftleşme ısırtısından uzaklaştırdı. Çenesinin altında, onun üzerinde duran koku bezine dokundu. Kadın titredi. "Limon mu? Limonata, sanırım. Çiçekler... gül değil ama bir çiçek."

"Mina çürük elma gibi koktuğumu söyledi." Boş gözlerle adamın göğsüne baktı. Çürümüş. Mina bile biliyordu.

Jaxon homurdandı. "Kız kardeşin tam bir aptal." Kızın çenesini avucunun içine aldı ve çenesini yukarı kaldırarak bakışlarını kendi gözlerine dikmeye zorladı. "Kız kardeşin tam bir aptal. Sende çürümüş bir şey yok. Belki biraz olgun limonlara benziyorsun, hani şu mayalanan ve sarhoş edenlerden. Sen bana aitsin, kedicik."

Ona baktı ve başını sallamaya çalıştı ama adam hareket etmesine izin vermedi.

"Söyle," dedi.

"Evet, Alfa," dedi ve hoş bir şekilde ürperdi.

Asansör düzgün bir şekilde durdu ve Greenway Tower'ın ofis katlarından birinde açıldı. Kaiser kapıda durmuş onları bekliyordu. Jaxon onun yüzünü bıraktı ve Kaiser elini uzattı. Kız elini tuttu ve omega onu eşinden uzaklaştırarak koridorun parlak ışıklarına doğru çekti. Ayakkabıları muşamba üzerinde yüksek sesle gıcırdayordu. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi - şimşek çakmadan önceki elektrik kıvılcımını hissi.

Layla Kaiser'in sakinleştirici ebeveyn kokusunu kokladı. Elini Kaiser'in üst koluna doladı, onu bırakmaya pek hazır değildi. Kaiser onun elini usulca okşadı.

"Çok fazla insan var," dedi özür dileyerek. "Bu... gergin."

Jaxon ellerini ceplerine sokarak ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak salona adım attı. Kadına kaşlarını çattı ama ona uzanmadı ya da onu Kaiser'in yanından geri çekmedi.

Başka tarafa baktı. "Bu kadar çok mu?"

"Annen ve baban, Bryson, Mina, Georgia. Warren. Raina, babam, Roan, Holden."

"Buna gerek var mı?" Jaxon homurdandı.

Kaiser omuz silkti. "Eğer bir kavga varsa, eşit şans istersiniz."

Layla kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. İçine kapandı ve gitti. Tüm o insanların onu bu şekilde görmesini istemiyordu. O görmek istemedi. Hiç kimse. Ailesi buradaydı. Onların gözlerinin içine bakmak üzereydi. Onlara kendini açıklayacaktı. Onlara son üç gününü aklını kaçıracak geçirdiğini ve onu terk etmeyeceğini söyleyecekti.

Hâlâ berbat durumdaydı. Bunu o da biliyordu. Gözleri kızarmış ve morarmıştı.

Vücudu yara bere içindeydi ve vücudundaki her kas gerilmekten ağrıyordu. Makyaj falan yapmalıydı ama hiç makyaj malzemesi yoktu. Kendi yüzünü görmek istemiyordu. Annesi ona bir kez bakıp çılgılık atacaktı. Jaxon'ın onu yurda bırakıp bırakmayacağını merak etti.

Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabilirdi ama göğsü Jaxon'ın varlığıyla ağrıyordu ve aslında gitmek istemiyordu. Sadece tüm bunların sona ermesini istiyordu-

Jaxon elini kızın koluna doladı ve onu kendine çekti. "Omega," diye homurdandı Jaxon, "nefes al."

Layla nefesini içine çekti, tüm duygularını bastırdı ve ona dikti. "Ben iyiyim."

Jaxon homurdandı. "Bu iş güneye mi gidiyor? Onu hemen geri götüreceğim."

Bu lanet olası bir sirke ihtiyacım yok."

Bunu kaldıracabileceğini söylemek istedi. Üstesinden gelebileceğini. Onlar onun hakkında ve onun üzerinden konuşurken ve tüm hayatı boyunca yaptıkları gibi ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışırken, o yapamayacağını biliyordu. Ailesini görmek zorundaydı. Onlara iyi olduğunu ve Jaxon'la kaldığını söylemeliydi.

Tanrım, sadece temiz yuvasına dönmek ve bir süre uyumak istiyordu. Hafta.

Kaiser onları koridorun sonundaki konferans odası süitine götürdü. Georgia kapıda nöbet tutarken onlara başıyla selam verdi. "Katliama tanıklık etmeyecek misin?" Jaxon sordu. Alfa sıırıttı. "Birine sürtük demiş olabilirim." Layla yüzünü buruşturdu. "Annem mi?"

"Hayır," dedi, "Bryson. Buna ihtiyacı vardı ama Damian beni kovdu. Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Kaiser salonun kapısını açtı ve Damian'ın gergin sesi konferans salonunun dış odasına süzüldü. "Kızınız çok kötü durumda. yetenekli eller, Bay Nash. Omega endokrinolojisi konusunda uzman bir doktor tuttuk ve kendisine çok iyi bakılıyor."

Layla'nın yüzü kızardı. Damian onu bir dolapta çırılçıplak ve battaniyelere sarılmış olarak görmüştü. Ona mırıldanmıştı. Utanç verici. Onu bir daha görmeyi aklından bile geçirmemişti. Bunun için kendini on kat daha aptal gibi hissediyordu.

"Gördüğüm zaman inanırım," diye tersledi babası, hırıltısı ağırlaşmıştı. Ses.

Layla, alfa ebeveyninden gelen kınama karşısında içgüdüsel olarak geri çekildi.

Bu sesi sevmeydi. Öfkeli alfalar. Onu . Onu yatıştırmalıydı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Nasıl yapacağını hiç bilmedi.

Korkunç bir Omega'ydı.

Jaxon kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu çekti. "Kedicik? Şşş."

Layla onun kollarında kaskatı kesilmişti. "Eve gitmek istiyorum. Bunu yapamam. Eve gitmek istiyorum."

Kolunu sıkıca kavradı, adam irkilinceye kadar derisini çimdikledi ve büktü. "Tamam, bekle. Layla, nefes al."

"Kızımı görmek istiyorum," diyen Shera Nash'in sesi konferans salonunun üzerine buz gibi düştü.

Layla dondu kaldı. Kaçış yoktu. Nefesi boğazında düğümlendi. Gerçekleşiyordu. Ailesi artık her şeyi biliyordu ve

Sonunda gerçeği duyduklarında hayal kırıklığına uğrayacaklardı. "Söz vermiştin," diye fısıldadı. Jaxon başını salladı. "Seni alamayacaklar. Önce beni öldürecekler." Layla onun başıyla onayladı. Onun gücünü kullanabilirdi, sadece birazcık.

Georgia keskin köpek dişlerini göstererek onlara sırtıttı. O da kendi tarzında acımasızdı. Bir omega'yı korumanın ne demek olduğunu biliyordu.

Damian kapının sesinden boğuk bir sesle, "Birazdan gelir," dedi. "Anne, sakın ol," dedi Mina.

"Bana olmamı söylemeyin," diye bağırdı Shera. "Kızımı kaçırdılar ve rehin tutuyorlar. Eğer böyle devam ederse, bu işe Polis."

"Bu senin hakkın," dedi Damian.

Kaiser irkildi. "Bu daha da kötüleşmeden..."

İç kapıyı açtı ve Layla odaya adım attı - Jaxon arkasındaydı.

Bütün gözler onun üzerindeydi. Çok fazla. Odanın ortasında bir masa vardı ama oturan tek kişi Warren'dı.

alfalar tarafından rahatça çevrelenmişti. Damian ve Raina Holden, yanında Roan'la birlikte Warren'ın yanındaki duvara yaslanırken Holden masanın yakın tarafındaydı. Masanın uzak tarafında annesi ve babası, yanlarında da Mina ve Bryson vardı. Annesinin elleri sıkı yumruklar halindeydi, öfkesi sıkıca kavranmıştı. Babası bitkin ve kızgın görünüyordu.

Layla eşine doğru geri adım attı ve eşi iki kolunu da ona dolayarak sahiplendi. Herkesin içinde mıcıkklanmaktan korkmak yerine bunun getirdiği rahatlık onu şaşırttı. Onun kendisine daha fazla dokunmasını, kendisini tüm bu gözlerden korumasını istedi.

Damian, "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz, Bayan Layla," dedi.

Ona bakmak için döndü. Adam ısmarlama bir takım elbise giymişti, profesyoneldi. Gergindi, sanki odanın patlamasını bekliyormuş gibiydi. Jaxon'ın ininde tanıştığı hoşgörölü ebeveyn alfadan eser yoktu, sadece her zaman tanıdığı soğuk alfaydı. Bu tedirgin edici bir değişimdi.

"Layla," dedi babası, ona yalvararak.

Gözlerini masanın karşıındaki alfaya dikti. İri bir adamdı. Her zaman dağlar kadar uzun görünürdü, ama şimdi küçülmüştü, küçüktü, son yirmi yıldır onun alfası olması gereken adam.

Aslin alfası gibi davranmak, ona öğretmek, onu korumak, kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmanın ne demek olduğunu göstermek için fazla zaman harcamıyordu.

O sadece babasıydı, etkileşimlerinde mülayim bir betaydı. "Baba," dedi dedi.

"Ah, tatlım," dedi annesi elini ağzına götürerek. O da hasta ve gri görünüyordu, saçları darmadağınktı.

Layla ailesine ne yapmıştı?

Annesi masanın etrafında koşacakmış gibi adım öne çıktı ama Aslin onun kolunu yakaladı.

"Yapma," diye fısıldadı.

Shera dehşet içinde Layla'ya baktı.

Layla aralarındaki masaya baktı, kimsenin bakışlarıyla karşılaşamadı. Gözler.

"Onu muayene edebilir miyiz?" Babasının sesi kırılıyordu ve neredeyse öfke ve kederle paramparça oldu.

Layla ürpererek eşine doğru döndü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. İncelemek kulağa hoş gelmiyordu. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Kendini Jaxon'a doğru bastırdı. Onun içine gömülmek ve saklanmak istedi.

Damian elini kaldırıp onları öne doğru çağırdı ama sadece Bryson hareket etti. Masanın etrafında yürüdü ve geçerken Raina'ya başıyla selam verdi, ancak Raina onun gözlerine kendi hırıltısıyla karşılık verdi. Baba ve kızı savaşın karşıt tarafları. Baba kız mıydılar? Raina, Bryson'ın değil de Kaiser'in yavrusu olduğunu biliyor muydu? Şimdi her şey çok karmaşık görünüyordu.

Bryson Layla'nın önünde durarak onun dikkatini Raina'dan çekti. Ona nazikçe gülümsedi. Onun bu kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Karısı öldükten sonra ona kitap okuyan üzgün alfayı hatırladı.

Jaxon onu yakınında tuttu, gergindi, saldırmaya hazırды. "Dikkatli ol," diye hırladı. Bryson başının üzerinden Jaxon'a ters ters baktı.

"Yavrularımı korumana izin verdim.

Evimde yaşamana izin verdim ve sen bu güvene ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?" Alfa dişlerinin arasından gergin bir nefes çıkardı.

"Hayır."

Onu bırakmadı, hatta gevşemedi bile, ama Layla'dan çok kendini yatıştırmak için hırıltısını mırıltıya dönüştürdü.

Bryson bileğini temkinli bir şekilde Layla'nın yüzünün önünde tuttu ve Layla tanıdık kokuyu, denizi ve yabani orkideleri belli belirsiz kokladı. Burnunu tekrar Jaxon'ın göğsüne çevirdi. Bundan hoşlanmamıştı.

Bryson parmaklarını kızın saçlarında gezdirince kız ona hırladı. Hırlaması acınası ve zayıftı ama alfa elini geri çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Odanın öbür ucunda annesi nefes nefese kaldı.

"Şşş, bu kadar yeter," dedi Jaxon, elini kızın yüzüne götürdü, onu göğsüne doğru çekti ve hareketsiz tuttu.

Onun tutuşuna karşı sarsıldı ve yan tarafına doğru itti. "Hey!" bağırdı. Ona ne yapıyorlardı?

"Çabuk ol," dedi Jaxon. Parmağını koku bezine bastırdı ve vücudunu dopamin, serotonin ve onu sakin ve rahat hissettiren tüm iyi hissettiren kimyasallarla doldurdu.

Bir an için rahatlamıştı. Neredeyse her şey yolundaydı. Sonra Bryson saçlarına dokundu, kenara çekti ve parmaklarını çiftleşme bezinin etrafındaki hassas deriye bastırdı.

Layla öfkeyle bağırdı. Layla ona tekme attı ve Bryson zar zor bir homurtu çıkararak darbenin yerine ulaşmasına izin verdi. Jaxon onu daha sıkı tutarak Bryson ona her ne yapıyorsa yerinde sağladı. Bundan nefret ediyordu. Nefret ediyordu. İstiyordu ki Ellerini üzerinden çek. Kimse ona dokunmamalı!

Dişlerini ağzının, gömleğinin ve etinin altındaki kaslara batırdı. Onun canını yakacaktı. Jaxon homurdandı ama onu tutmaya devam etti.

Bryson'ın eli çiftleşme bezinden uzaklaştı ve saçlarına dokundu, bir tutamını burnuna götürüp kokladı.

Kaiser kapıdan uzaklaştı. "Dur. Cevabını aldın." Bryson sarsıldı ve saçlarını bırakarak bir adım geri çekildi.

Layla Jaxon'ın göğsünü dişlerinin arasından kurtardı ve Jaxon yüzünü bırakana kadar ona ters ters baktı, sonra da gözyaşları içindeki öfkesini Bryson'a yöneltti. Bryson en azından kendinden utanmış görünmeyi başarmıştı.

Babası masanın karşısından konuştu, "Bağlandılar o zaman?"

"Evet," dedi Bryson, Jaxon'ın ulaşamayacağı kadar uzağa adım atarak.

Alfa hafifçe gevşedi ve elini onun yan tarafına vurdu. Bu hareketi için neredeyse onu tokatlayacaktı. Bundan sonra ona sarılmaması gerekiyordu ama etrafında yarım düzine alfa varken onsuz olmak da istemiyordu.

Kaiser masada bir sandalye çekip oturdu ve elini dizini masanın üzerine koydu. "Peki, hepimiz tatmin olduk mu? Muhabbet kuşlarımız yuvalarına dönüp sarılabilirler mi?"

Aslin yüzünü buruşturdu ve Layla gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Damian gözlerini devirdi. "Eğer tatmin olduysanız, o zaman bu tartışmaya devam edebiliriz."

"Aslin, bir şeyler yap," diye fısıldadı Shera, gözleri irileşmiş ve paniğe kapılmıştı. "Bunu durdurmalısın."

Babası karısına baktı ve başını salladı. "Shera, onlar çiftleşti. Bu iş tamam. Bu kutsal bir şey."

"Çiftleşti! Ona bakın!" diye bağırdı annesi ve tüm gözler Layla.

Göğsünde toplanmış gibi görünen korkuyu yuttu. Jaxon onun kollarını tutarak sabit kalmasını sağladı.

"Şu vahşinin ona ne yaptığına bak!"

Layla yüzünü buruşturdu. Neye benzediğini biliyordu: morarmış ve çökmüş gözler, dağınık saçlar ve soluk, solgun bir cilt. Korkutucuydu, özellikle de birkaç gün önceki haliyle karşılaştırıldığında. Beyninde çılgılık atan vızıltıyı durdurmak için tırnaklarını koluna geçirdi. Evine, karanlık yuvasına istiyordu. Alfa'sının içini kazmak, boşluğa sürünmek ve asla ayrılmamak istiyordu.

"Shera, sus," dedi Aslin.

Shera sarsılarak ondan uzaklaştı. "O benim bebeğim, Aslin. Layla, lütfen buraya gel. Sana kızgın değilim, lütfen. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum."

Jaxon homurdandı ve Layla başını salladı. Gitmek istemiyordu. Jaxon'ın yuvası dışında her yere. Onlara söyledi. Artık yeterdi. Eve gitmek istiyordu.

"Layla, hemen buraya gel!" Shera talep etti.

Layla sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru sarsıldı, yılların şartlandırmasıyla yerleşmiş bir içgüdüydü bu. Bununla savaşması gerektiğini bile bilmiyordu. Nefes nefese kaldı ve Jaxon onu tekrar kucağına çekti.

"Anne, kapa çenenini," diye tersledi Mina.

Jaxon bu kez daha yüksek sesle homurdandı. "Kendine dikkat et, kadın. Ona hükmetmeye kalkarsan onu bir daha asla göremezsin."

"Seni iğrenç canavar," diye tükürdü Shera masanın üzerinden. "O iyi bir kız."

Senin gibi bir hayvanı asla baştan çıkarmaya çalışmaz."

Layla nefesini içine çekti çünkü bu doğru değildi. Onu baştan çıkarmıştı. Kızıışmıştı. Ona karşı koyamadı. O bir fahişeydi. Onu ısırmaya zorladı.

Warren boğazını temizleyerek gerginliği bozdu. "Eğer bağ kurmak için bir zaman seçmiş olsalardı ve bu zaman da

ama fizyolojik olarak son derece uyumlular. Bu gerçekleşmemiş olsa bile çiftleşme olasılığı yüksekti."

"Etki altında mı?" Bu sadece annesini daha da öfkelenmiştir görünüyordu. "Onu kaçırdı ve tecavüz etti. O bir hayvan!"

"Hayır," dedi Layla hemen ve Jaxon'ın elleri ona karşı kasıldı. Böyle düşünmelerine izin veremezdi. Olan şey bu değildi. Olamazdı. Onu o yaptı.

"İşler böyle yürümüyor," diye araya girdi Kaiser.

Shera bunların hiçbirini duymadı. Kocasının kolunu çekiştirdi. "O adamdan uzak durması lazım. Aslin! Bir şeyler yap!"

Babası sessizce başını salladı. Yapabileceği hiçbir şey kan ve ölümle sonuçlanmayacaktı. Bunu biliyordu. Layla da biliyordu. Jaxon'ın ne yapacağını biliyordu. Buna söz vermişti.

"Shera..." Bryson yalvarırcasına söyledi.

Shera ona döndü. "Onu yıllardır tanıyorsun. O yapmazdı bilerek onunla *olmak*. Bu benim bebeğim değil. Hastaneye gitmesi gerek. O hasta."

"Hayır," dedi Layla tekrar. Bir an için bile olsa Jaxon'dan uzak kalma düşüncesi omurgasını dehşete düşürdü. "Hastaneye gitmek istemiyorum," dedi. "Benim Warren'im var."

Annesi masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Layla, görmelisin Bunun ne kadar yanlış olduğunu. O yaratığın sana ne yaptığını anlamıyorsun."

"Shera, dur," dedi Aslin, onu geri çekmek için kolundan tutarak. "Bu bir yeterli."

Kolunu kocasının elinden çekip aldı. "O kâfirin oğlunu almasına izin verdiğinde ben seyirci kaldım."

"Hey," diye homurdandı Holden, aynı anda Raina da "Bayan Nash!" dedi.

Shera'nın yüzü öfke ve kederle çarpıldı. "O hayvanın bebeğimi almasına izin vermeyeceğim!"

Mina dehşetle baktı. "Anne-"

Kızına doğru döndü. "Bütün bu alfalar hayvan, Mina, bunu göremiyor musun?"

Mina başını eğdi ve geri . "Anne..." "Shera," dedi Aslin.

Shera, Aslin ve Mina'arasına baktı, yüzünde kırgınlık ifadesi belirmişti.

"Hayır, seni kastetmedim. Sen onlar gibi değilsin."

Mina havadaki iğrenç bir şeyi tadıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben onlarım. Bunu inkâr etmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Shera'nın yüzünü panik kapladı. "Mina, özür dilerim."

Mina başını salladı ve Damian'ın yanında durana kadar masanın etrafında geri çekildi. Yaşlı alfa elini onun omzuna koydu ve herkesin önünde onu kendi kızı olarak sahiplendi.

Shera elini kalbinin üzerine koydu. "Oh, Tanrım. Ben... Layla mıyım?"

Layla kendini Jaxon'ın yanına sıkıştırdı ve başını salladı.

"Lütfen," diye ağladı annesi. "Bebeğimi şekilde alamazsın. Seni seviyorum. Sadece sana bakmak istiyorum. Bunu istemezsin."

Layla annesine tiksintiyle baktı, kalbi kırılmıştı, öfkeliydi. Annesinin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece kendi yarattığı bir beta yarattığı taklit ediyordu. Bu gerçek değildi. O kadar çok şeyi gerçek değildi ki. Bozulmamış, çarpıtılmamış ve kırılmamış parçaları bir araya getirmek zordu. En kötüsü de annesinin yanlış bir şey yaptığının farkında bile olmamasıydı. Hatalı olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Layla'nın gözleri yaşlarla doldu. Annesi gerçekten zalim olmak isteseydi daha az acı verebilirdi. Öfkelenebileceği bir kötülük olsaydı, ama hiçbir şey yoktu. Sadece neyin iyi ve doğru olduğuna dair çarpık bir görüşü olan bir kadın. Ama Layla'nın hayatını aynı şekilde mahvetti ve bunu düzeltebilecek hiçbir şey yoktu.

"Ne istediğimi bilmiyorsun," dedi Layla. "İstediğim hiçbir şeye sahip olmama izin vermedin. Olmam gereken kişi olmama asla izin vermedin ve şimdi hiçbir şey bilmiyorum! Nasıl omega olunacağını hiç öğrenemedim. Ve her şey korkutucu ve çok büyük çünkü bildiğim ve hissettiğim şeyler olması gerekiyor ama ben onlara ulaşamıyorum." Başını iki yana salladı. Pek çok şey bir daha asla yoluna girmeyecekti.

"Omega parçalarımın hepsi gitti ve nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Bunu sen yaptın anne. Bunu yaptın çünkü olmadığım bir şey olmamı istedin." Acısını babasına yöneltti. "Ve sen bunun olmasını umursamadın bile."

"Layla, öyle olmadı," dedi Shera.

Aslin başını öne eğdi. "Layla, ben asla-" Jaxon hırladı, derin ve titreşimli. "Onunla konuşma."

Shera gözyaşları yanaklarından aşağı akarken ağzını kapattı. Bir sandalye çekti ve masaya bakarak içine çöktü.

Layla onun için hiçbir şey hissedemiyordu. Patlamasından dolayı dişleri uyuşmuştu ve kopukluk hissi göğsünden aşağı inip Her uyuşana kadar uzuvlarını sıktı. . Dışarıda.

Aslin hırılayarak dikkatini Jaxon'a çevirdi. "Seni durduğun yerde deşmeliyim."

Jaxon keskin, ıslak dişlerini göstererek sırttı. "Dene Nash. Bugün kana doymadım."

"Yeter," diye bağırdı Damian odanın içinde. "Omega bir kızgınlıktan sonra beklenebileceği iyi durumda. Eşi ve sağlık ekibim iyi bakılıyor. Konuşmamız gereken başka konular var."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. İlk hareket eden Aslin oldu. "Ne gibi?"

Layla mekanik bir şekilde yüzünü Jaxon'ın göğsüne çevirdi, kendini onun kokusuna ve rahatlığına gömdü. Jaxon kollarını ona ama Layla bunu zar zor hissedebiliyordu.

"Buna ne sebep oldu?" diye sorarken Bryson'ın sesi titriyordu.

Damian, "Uyumlu bir alfa tarafından tetiklenen bir patlama ısısı," dedi. "Harlow'un Mina'nın giysilerindeki feromonlarının onun baskılayıcılarını etkisiz hale getirmeye yettiğini düşünüyoruz-"

"Bu bir kızışma değildi!" Shera araya girdi. Ellerini masanın üzerine yaymış, o kadar sert bastırmıştı ki derisi beyaza dönmüştü. "Bastırıcıları buna izin vermedi. Doğumundan önce sıkı bir rejim uyguluyordu. sunuldu."

Kaiser, "Reaksiyonu daha da kötüleştiren şey ilaç tedavisi oldu," dedi Kuru kuru.

Layla ürperdi. Çok daha kötüydü. Jaxon elini kaydırды boynuna doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Bu daha önce de oldu mu?" Aslin sordu.

Kaiser "Evet," derken Damian Hayır," dedi.

"Kaiser!" Damian tersledi.

Omega babasına döndü. "Anlamaları gerek! Benim sırlarımı saklayamazsın. İnsanlara zarar vermeye devam ederse olmaz."

Raina hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ama "Katılıyorum" dedi.

"Neyi anlıyorsun?" Aslin sordu.

Warren koltuğunda doğruldu ve bir mendil kutusunu Shera'ya uzattı. "İlaç tedavisine verdiği anormal tepki konusunda daha fazla araştırma yapılması gerekmektedir."

Damian alaycı bir şekilde homurdandı. "Wayland Şirketi'nin başarısızlıklarından dolayı sorumlu tutulması gerekiyor."

"İlaçları başarısız olamaz," dedi Aslin. "Bu marka... otuz yıldır hiç ."

Bryson ona baktı ve Layla da ona baktı. Ona dokunduğu yerden parmaklarını kokladı. Gözleri büyüdü ve yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. "Neyin etkisindeydi?"

"Omerex," dedi Damian.

Bryson bir kahkaha attı ve Kaiser'e döndü. "Bu... seninle aynı şey mi?"

Kaiser bir an için onun gözlerine baktı, sonra başını salladı.

"Aslin. Kahretsin." tekrar güldü, histerik, kırık. "Ne lanet bir şaka."

Aslin gülmedi. Bir sandalye çekti ve inleyerek içine çöktü. Bir anda on yıl yaşlanmış gibiydi. Bir an Layla'ya, sonra da sessizce yanında duran Roan'a baktı.

Raina önce Layla'ya, sonra Roan'a, sonra da Kaiser'e baktı. "Annem ve sen bu yüzden mi..."

"Öyleydi," diye sessizce kabul etti.

Kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. Raina'nın gözleri Bryson'dan Aslin'e, oradan da Roan'a kaydı. Her zaman herkesin sandığından daha zeki olmuştu. "Summer Nash Omerex'teydi."

Layla yüzünü Jaxon'dan çevirdi ve babasına baktı. Summer çalınmış, burnunun dibinden kaçırılmıştı. Onu bulmak bir yıldan fazla sürmüştü - Bryson ve babasının onu bulmak için ülkeyi didik didik aradığı bir yıl. Bryson'ın Perrin Iverson'ı Summer'ın ölümü yüzünden öldürdüğü yıl - Roan'ın isimsiz bir omega'dan doğduğu yıl.

Layla'nın midesi bulandı.

Babası yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağladı.

BÖLÜM 20

Bryson masanın ucunda durdu ve güldü. Yüksek sesle. Histerik bir şekilde. Nefes nefese. Herkes gibi o da hırıldadı ve öksürdü.

şok içinde bakakaldı. Yirmi beş yılı aşkın bir süre önce Summer Nash Omerex kullanıyordu. Hepsi bu kadardı. Tıpkı Layla gibi. Tıpkı Kaiser gibi. Bir kızgınlık krizi geçirmiş ve Layla'nın kullandığı bastırıcıları kullanan bir alfa tarafından çalınmıştı.

Layla Jaxon'a yaslandı, neredeyse düşüyordu ama Jaxon kollarını onun etrafında sıkı sıkı tuttu. "Biliyor muydun?" diye sordu, gözlerini masanın üzerine eğilmiş babasına dikerek.

Babası kızarmış ve şişmiş gözlerini ona dikti. "Bil Ne?"

"Bastırıcıları işe yaramadı. O çalındı çünkü o Kızgın ve korkmuştu, neler olduğunu bilmiyordu, her şey korkunç ve gürültülüydü ve ne kadar ararsa arasın Alfa'sını bulamıyordu." Göğsü acı ve panikle sıkıştı. Baş döndürücü kafa karışıklığını, çarpık ihtiyacı, isteme ve nefret etmenin ikiz dürtülerini tekrar hissedebiliyordu.

"Layla," dedi Mina. "Sorun yok."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!" diye hırladı kız kardeşine. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Ve Alfa'mı bulamadım. Çok korkutucuydu."

Mina ona doğru uzandı.

Layla irkildi. Kollarını kendine doladı. Kendini boş, yalnız ve kof hissediyordu. Sadece içinden çıkabileceği bitmek bilmeyen bir acı. "Hayır! Dokunma bana! Kimse bana dokunmasın, lütfen. Artık yok."

Jaxon kızın üst kolunu tutarak onu kendine doğru çekti ve iri bir eliyle bileklerini kavradı. "Şşşt, kedicik."

Gözyaşları arasında hıçkırdı. "Yapamam. O yalnızdı! Lütfen, durdur şunu."

Warren'yuvarlak yüzü önünde yüzüyordu. Ellerini yanaklarının iki yanına koydu. "Layla, nefes al."

Başı Jaxon'ın göğüs kafesine çarparak ondan uzaklaştı ve Jaxon homurdandı. Layla ciğerlerine daha fazla hava çekti, daha derine, daha derine, ta ki dolduğunu ve boğulduğunu hissedene kadar.

Warren, "Alfa, nefes almasını sağla," dedi.

Jaxon elini onun boynuna doladı ve başını geriye doğru eğdi. Adamın gri, sert ve öfkeli gözleriyle karşılaştı. Jaxon onun koku bezine dokunarak damarlarını sakınleştirmeye çalıştı ama o sadece Summer'ı düşünebildi.

hiç tanımadığı, çalınmış, kapana kısılmış ve ağlayan omega

teyzesi. "*Layla, rahatla. Nefes al,*" diye emretti Alfa.

Layla onun kollarında gevşerken titreyen bir nefes verdi. Mırıldandığı sözlerle karşılık yarım düzine alfa homurdandı. Aldığı her nefeste onların öfkesini tadabiliyordu.

"Bu ne cüret!" diye hırladı Mina.

"Şimdi olmaz," dedi Warren. "Kaiser, bir sandalye lütfen."

Etrafında tam olarak konsantre olamadığı bir hareketlilik vardı. Başını yana doğru eğerek Jaxon'ın göğsüne doğru eğildi. Adam Kollarını ona doladı, onu bir çocuk gibi sımsıkı tuttu. Beyni çılgılık atarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Etrafındaki insanlar bağırıyor ve hırıliyordu ama tek anlayabildiği Jaxon'ın yumuşak mırıltıları ve "Geçti, kedicik", "Benim için nefes al" ve "İşte buradasın, Omega" fısıltılarıydı.

Gözlerini açtığı anda babasının annesini sıkıca tuttuğunu ve masanın etrafında koşmasını engellediğini görebiliyordu. Roan ve Holden, Bryson'ı yakasından tutarak sandalyesine oturtmuş, Damian da Mina'yı boynundan tutarak göğsüne doğru çekmiş ve Jaxon'a doğru hırlamaya başlamıştı.

Warren ve Kaiser onun önünde çömelmişlerdi. Kendini titrek, halsiz ve hasta hissediyordu. Kaiser elini onun dizine koymuştu. Onu itti.

Jaxon'a baktı. Saçlarını kokluyor, marş basmak istemeyen bir motor gibi aralıklı olarak mırıldanıyordu.

"Başım ağrıyor," dedi.

Elini başının etrafına koyarak yanağını kavradı. Boynunu kokladı ve dilini koku bezinin üzerinde gezdirerek doğal kokuyu serbest bıraktı. feromonlarını daha fazla emmesine izin verirken rahatlatıcılar. Kokusuyla hakimiyetini yeniden kanıtlıyor.

Layla ürperdi. Bir an için etrafının insanlarla çevrili olmasına, bu mahrem anı izleyen diğer omegalarından daha fazlası olmasına aldırmadı bile. Yuvalarında, birbirlerinin etrafında kıvrılmış ve çıplak bir şekilde özel olmalıydı. Ama orada olmak zorundaydılar ve buna katlanmak zorundaydılar.

"Bu ne lan!" Roan bağırdı.

Layla irkildi ve başını kaldırıp baktı ama Roan ondan bahsetmiyordu.

Bryson Roan'u saçlarından tutmuş, burnunu boynuna dayamış ve derin derin nefes alıyordu.

Holden bir anda bıçağını yaşlı alfanın boğazına dayadı. "Onu serbest bırak, yoksa seni burada öldürürüm."

Bryson Roan'u bıraktı ve onu arkadaşının kollarına itti. Ağzı açık kalmış, havayı kokluyordu. Gözleri geniş ve neredeyse siyahtı. Dudaklarını kaldırdı ve hırıltılı bakışlarını Aslin'in üzerine dikti. "Seni orospu çocuğu."

Layla Jaxon'ın kolunu sıktı. Bir şeyler değişmişti, bir şeyler Kötü.

Aslin solgun, hasta ve bitkin bir halde arkadaşına baktı. Elleri kaydı Shera'nın kollarından. "Bryson, seni asla incitmek istemedim."

Bryson yumruğunu masaya ve ağır meşe çatırdadı. Raina iri yarı alfanın dirseğini tutarak oturmasını sağladı. Bryson kızına ters ters baktı ama Raina onu sadece iradesiyle yerinde tuttu.

Layla neler olduğunu anlamamıştı. Yuvasına geri dönmek istiyordu.

Damian Mina'yı serbest bıraktı ve Layla onu kız kardeşinden korumak zorunda kalmayacağını umarak Alfa'sına sıkıca sarıldı. Ancak Mina'nın dikkati odadaki en büyük tehdit olan Bryson'ın üzerindeydi.

Bryson hırladı, zorlukla kontrol altına aldığı öfkesiyle ağzından tükürükler saçıldı. "O mu? Senin *oğlun* mu? Bana yirmi beş yıl boyunca yalan söyledin, Aslin."

Aslin masanın uzak tarafında duruyordu, Shera hâlâ onun yanındaydı ve kafası Layla'dan bile daha karışık görünüyordu. "Yapmak zorundaydım," dedi sefilce. "Bunu bilecek durumda değildin. O alfaya yaptığın şey... Mantıklı olacağına güvenmiyordum, Bry."

Bryson kolunu Raina'nın elinden çekip aldı ama Kaiser anında orada bitiverdi ve öfkeli alfa ile odanın geri kalanı arasına girdi. "Bana öyle deme," diye hırladı.

Aslin yere baktı, yumruk yemiş gibi kendi içine doğru kıvrıldı.

Layla bunu anlamamıştı. Zihninin halsiz olduğunu biliyordu ama bu iki insan arasında böyle bir tartışma beklemiyordu.

"Neyi biliyorsun?" Roan sessizliğin içinde sordu. Elini Holden'göğsüne koymuş, onu geride tutuyor ve öfke ve keder kokusu odaya sinerken kendini rahatlatıyordu.

Bryson Kaiser'in omzunun üzerinden Roan'a baktı. "Ona söylemedin bile mi? Bana deli olduğumu düşündürdün! Yavrunuz Perrin'e biraz fazla benzediğinde. Yavrun biraz fazla Perrin gibi koktuğunda Summer!"

Aslin başını öne eğmiş, saygıyla bakıyordu.

Bryson hırladı ama Kaiser ellerini alfanın göğsünde tutarak onu geri itti. "Onun için bir adam öldürdüm, Aslin. Şimdi söyle bana, ona ne oldu? Bu sefer bana yalan söyleme."

Koltuğuna kaykılan Aslin, Bryson'a doğru baktı ama tam olarak ona bakmadı. "Perrin Iverson'ı aptalca bir düelloda öldürdün ve bunun her şeyin sonu olması gerekiyordu. Summer'ın cesedi için Iverson ailesiyle temasa geçtim ama onu nereye götürdüğünü bilmedikleri konusunda ısrar ettiler. Birkaç ay sonra Perida Iverson benimle temasa geçti. Size karşı bir hukuk davası için olduğunu sanıyordum ama o... Summer ondaydı."

"Iverson Ltd. şirketinin başkanı Perida Iverson mı?" Damian sordu.

Layla bakakaldı. Rolland'ın annesi mi? Şu Perida mı? Arkadaşının alfa annesi Summer'dı.

"O zaman başkan değildi ama evet," dedi Aslin. "Çiftleşmişlerdi, Perida ve Summer. Perrin değil."

Bryson çok hasta görünüyordu. "Onu Perrin öldürdü. Öldüğünü söyledi."

Aslin başını salladı. "Ölmedi. O zaman ölmemişti. Kız kardeşini bizden koruyordu. Summer hamileydi. Çok hastaydı. O kadar hastaydı ki Doktorlar bir şey yapamadı. İyileşmedi. Yavruyu kurtardılar ama..." Aslin Bryson'a baktı. "Perida'nın bir ailesi vardı. Daha fazla skandala dayanamazlardı. Diğer yavrularını senin öfken yüzünden riske atamazdı. Roan'ı kendi yavrum olarak aldım ve yalan söyledim."

Layla midesine dokundu, kendini hasta hissediyordu. Jaxon elini onunkinin üzerine koydu ve Layla ürperdi.

"Bana başka ne konuda yalan söyledin?"

Aslin başını salladı.

Bryson'ın eli kanadı ve masaya vurduğu yerden yere kıpkırmızı damladı. "Bilseydim..." diye homurdandı ve bu homurtu

kırık bir kahkaha. "Yalanlarının ortaya çıkmasını mı istiyorsun, Aslin? Karına ne söyledin?"

"Kapa çeneni Bryson," dedi Aslin kaşlarını çatarak. "Ben seçimimi yaptım." "Aptalca bir seçim, korkak," dedi Bryson. Kaiser'i itmeye çalıştı.

ama omega yerinden kımıldamadı. "Mal varlığım benim olmayan üç yavruya gidiyor. Bunu umursamıyorum bile. Senin sırlarını saklamak umurumda değil. Hera'nınkini de sakladım. Ama Summer'dan bir parça alabilirdim. Onu birlikte büyütebilirdik, sen ve ben. Birlikte olmamız gerekiyordu!"

Odanın üzerine sağır edici bir sessizlik çöktü. Layla kalp atışlarını beyninin içinde duyabiliyordu. Babası ve Bryson mı? Onlar her zaman birbirlerinden ayrılmazlardı. Uzun yaz tatillerine aileleri olmadan birlikte kaçarlardı. Babası onları şehre taşıdığında, Bryson her hafta gelmeye başlamıştı. Layla bu konuda hiçbir şey düşünmemişti. Onlar sadece en iyi arkadaşlardı. Alfa kardeşler. Aralarında özel bir bağ vardı.

Onlar bir çift değildi.

Önce Shera kıpırdandı, dönüp merakla boş gözlerle kocasına baktı.

"Birlikte mi? Aslin, ne?"

Aslin onu görmezden gelerek hâlâ Bryson'a bakıyordu. "Roan daha bebektir ve sen ona takıntılıydın. Summer kaybolduğunda delirmiştin, teselli bulamıyordun. Saplantın bir anda ortaya çıktı. Kendin gibi değildin. O zamandan beri de değilsin. Sana söyleyemedim. Ne yapacağını bilmiyordum."

Küçümsedi. "Ona zarar vermezdim. Her zaman çok az inancın vardı içimde."

Layla'nın babası masanın üzerine eğildi ve büyük alfaya uzandı. "Bry, Seni seviyorum, ama ben-"

Shera küçük, dehşete düşmüş bir ses çıkardı. "Bütün bu süre boyunca *Bryson*'dı zaman?"

Aslin ne dediğini anlamış gibiydi. Yaptığı şeyi. "Shera... Ben-"

Kendisinden başka her yere bakarken eteklerini fırçaladı.

Kocası. "Bir yerlerde bir omega sakladığını sanıyordum, belki Roan'ın annesi ya da bir başkası... ama Bryson'mış. Bu. Bütün zaman boyunca. Zaman."

Layla masanın başında dikilen babasına baktı. Tüm hayatı etrafında parçalanıyordu. Gerçek gibi görünmüyordu. Tüm aile sorunları kan gibi yere dökülüyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Shera masadan uzaklaştı, çılgınca bir ileri bir geri volta atıyordu. Bir an Roan'a, sonra Mina'ya baktı ve sonunda gözleri Layla'ya . "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu ortaya çıkmamalı. Kimse bunu bilmemeli. Bunların hiçbirini."

Jaxon'ın elleri Layla'nın kalçasında kenetlendi ve odanın öbür ucundan annesine bakarken Layla da ona baktı. Layla onun göğsünü okşayarak kendi göğsüne yansıyan öfkeyi yatıştırmaya çalıştı.

"Anne," dedi Mina. "Boktan evliliğiniz dışında başka gerçek sorunlar da var."

"Mina!" Shera tersledi.

Gözlerini devirdi. "Yani, ama! Yıllardır takılıyorlar. Bunu ben bile biliyorum ama Roan bizim kardeşimiz değil mi? Ne oluyor baba?"

Babası korkunç derecede hasta görünüyordu ve Layla onu teselli etmek istedi ama Jaxon ona tek can simidiymiş gibi sarıldı.

Aslin başını salladı ve oğluna baktı. Oğluna değil. Layla'nın kardeşi değil. Sadece bir çocuk. Bir kuzen mi? Onu bu mu yapmıştı? "Üzgünüm, Roan. Daha fazla skandal olurdu. Daha fazla soru. Perida bizimle en iyisinin sen olacağına karar verdi. Zaten çocuklarla çiftleşmişti ve Summer gitmişti. Bryson seni öldürebilirdi."

Roan şaşkın şaşkın onlara baktı. "Perida Iverson benim gerçek..." Aslin başını salladı.

Onun gerçek ebeveyni. Gerçek alfası. Ve onu Aslin'e o vermişti.

Yavaşça ve panik içinde odaya baktı. Her zaman sessiz bir tip olmuştu. Fark edilmekten nefret ederdi, çoğunlukla ikisi de çok gençken fark edilmişlerdi ve Roan sadece bağırılmak için fark edilirdi.

Layla'nın yalvaran gözleriyle karşılaştı. "Sorun yok Roan," dedi Layla.

Roan sertçe başını salladı, gözyaşları parıldıyordu. Holden'a döndü. "Bunu şu anda yapmak istemiyorum."

Holden kolunu eşine doladı, diğer eli de Roan'ın bileğine . Alfa odadakilere başıyla selam verdi ve sessizce konferans salonunun arka kapısından çıktı.

"Yani bana yalan mı söyledin?" Shera dikkatleri Roan'ın stratejik geri çekilişinden uzaklaştırarak sordu.

Aslin içini çekti. "Ne söylememi istiyorsun Shera? Evet, sana yalan söyledim. Roan benim oğlummuş gibi davrandım. Sana ihanet ettim. Bryson'a ihanet ettim. Summer'a ihanet ettim. Onu kendiminmiş gibi sakladım ve bu yüzden ondan nefret ettim."

Sen. Onu güvende tutmak için yirmi beş yıl boyunca sana yalan söyledim. Bryson'la olan ilişkim hakkında sana yalan söyledim. Ama seninle evlendim. Sana destek oldum. Sana ve çocuklarıma karşı sorumluluğum vardı ve bunu yaptım. Tüm bunlar beni kötü bir insan yapsa da umurumda değil. Yapmam gerekeni yaptım. Peki benden ne istiyorsun, Shera? Ne istiyorsun?!"

Shera onun ani öfkesi karşısında irkildi. Geniş gözlerle yere baktı. Tekrar eteklerinin tozunu aldı. Her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Paketlemek. Bölümlere ayırmak. Görmezden gelmek. Küçük ve gerçek dışı hale getirmek.

Layla'ya öğrettiği şey buydu. Kabul nasıl gerçek olmayacağını.

Annesi ellerini birbirine sürttü. "Artık ne olduğunu biliyoruz. Layla'yı tekrar iyileştirmeye odaklanabiliriz. Doğru mu?"

Damian yüzünü buruşturdu. "Layla öngörülebilir bir süre için izlenecek ilaçların mevcut etkileri geçene ve sisteminden çıkana kadar gelecek. Her ikisi de aşağıdaki durumlar için izlenmeye devam edecektir komplikasyonlar-"

"Bunun bir hastanede yapılması daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu.

"Kes şunu anne," dedi Layla. Annesi onu hiç dinlememişti.

Shera başını salladı. "Bu durum ikisinin de akıl sağlığının yerinde olmadığını kanıtladı bile. Ayrılmalı ve aralarındaki bağ koparılmalı."

Layla başını salladı ve Jaxon hırladı. Alfa ayağa kalktı, ayaklarının yere kaymasına izin verdi ama onu bırakmayı reddetti.

"Bu tavsiye edilemez," dedi Damian. Onun da beti benzi atmış, biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Ayrılık alfa ve omega için travmatiktir. Alfa, kopmuş bir bağın acısından kurtulmak için aşırı önlemler alabilir."

Kaiser acı bir kahkaha attı ve Bryson omega'nın kolunu tuttu. Hera'yı. İkisi de Hera'yı kaybetmişti. Konferans odasının kapısı açıldı ve Georgia içeriye baktı, gözleri Kaiser'i buldu.

"Bu kopmuş bir bağ değil," dedi Bryson. "Bu kopmuş bir uzuvdur ve hala size zincirlenmiş bir şekilde hayatın içinde sürüklenirsiniz. Sizi en tuhaf yerlerde rahatsız eder. En tuhaf yüzlerde."

Warren, "Yazın sıcağından etkilenmişsiniz," dedi.

Layla bakakaldı. Bryson Hera ve Kaiser'i, yavrularını biliyordu. Arkadaş olduklarını ve Damian'ın onları ayırdığını. Tıbbi olarak tetiklenen bir patlamanın etkisi altında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. İkisi de sevdikleri birini kaybetmişti, Omerex'in etkisi altında olan birini...

Bu hiç geçmediği anlamına mı geliyordu? Bryson'ın saplantısı hiç azalmamıştı. Hera'nınki de. Hera eşsiz kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Layla ürperdi. İstese de Jaxon'ı terk edemezdi. Ölürdü. Bu... bu bir baskıydı. Onu terk etmek istemiyordu. Onun kendisini göndermesini istemiyordu ama fiziksel olarak bunu yapamayacak olması dehşet vericiydi.

Bryson kendi kendine usulca homurdandı. "Onu kaçıran alfanın izini bulmam neredeyse bir yılımı aldı. Onu öldürdüm ve lanet kalbini yedim. Bu ondan etkilendiğim anlamına mı geliyor?"

Georgia usulca Kaiser'e seslenene kadar bir süre sessizlik oldu. Kaiser onu duymazdan gelerek Bryson'a tutunmaya devam etti.

"Ve yanlış adamdı," dedi Bryson. "Kahretsin." Yüzünü ovuşturdu ve sonra başını salladı. "Arkadaşının yanına git evlat, ben iyiyim."

Kaiser isteksizce Georgia'nın yanına çekildi ve Georgia onun bileğini avucunun içine aldı. Adam ağır bir şekilde ona yaslandı ve Layla ikisinin mırıltılarını duyabiliyordu.

Raina hâlâ Bryson'ın yanında duruyor, elini rahatlatıcı bir hareketle onun omzuna koyuyordu.

Warren boğazını temizledi. "Kişilik çatışması ciddi bir çatışmaya neden olmadığı sürece bağlı kalmanızı tavsiye ederim. Gördüğüm kadarıyla şu anda böyle bir endişe söz konusu değil."

Layla başını salladı. Başka bir seçenek yoktu. Başını alfasının göğsüne çevirdi, tarçın ve öfke kokladı. Hâlâ çok kızgındı.

"Ama Layla hayatta kalacak mı?" Shera hiç istifini bozmadan sordu. "Shera, hayır," dedi Aslin.

"Kurtulamazlar."

Warren içini çekti. "Bayan Nash, bu kararı çiftleşen çift verecek."

Annesi yüzünü buruşturdu. "Çiftleşen çift mi? Ona ne yaptığına bak! İstese de hayır diyemezdi."

Layla kendini Jaxon'ın yanına sıkıştırdı. Hayır diyemiyordu ama annesinin düşündüğü sebeplerden dolayı değil. 'Hayır' diyemiyordu çünkü bunu istemiyordu. Jaxon'ın onsuz yalnız kalmasını, özlem duymasını ve kırılmasını istemiyordu. Tıpkı kendisinin olacağı gibi.

Omega doktor Layla'ya baktı. "Onu inceledim. Size tıbbi detaylarını veremem ama durumu iyi ve alfası da onunla ilgileniyor ve düzeltmelere açık." Jaxon homurdandı ama Warren onu kolayca duymazdan geldi. "Kendini onun bakımına adanmış durumda. Yapabileceğim tek şey bu."

Şu anda soruyorum ve tıbbi bakım sağlayıcısı olarak durumu izlemeye devam edeceğim."

"Ama o-"

"Bayan Nash, sizden vazgeçmenizi istemek zorundayım. Şu anda halledilmesi gereken başka pratik meseleler var."

"kadar yeter," dedi Jaxon. "Burada yapmaya çalıştığın şey için bize ihtiyacın yok."

Layla başıyla onayladı. Buradan çıkması gerekiyordu. Uyuması gerekiyordu.

Annesi masanın etrafından dolanarak Layla'nın ellerini tuttu, sıkıca kavradı ve yukarıdan gelen homurtuyu duymazdan geldi. "Lütfen, Layla, sadece Eve gel. Bunu düzeltebiliriz. Daha iyi olabilirim. Seni izin verme. Bu seni mutlu edemez. Burada olmak seni mutlu edemez. Lütfen, bunu bir düşün. Sadece konuşmak istiyorum bebeğim. Lütfen, küçük kızıma ihtiyacım var."

Layla şok olmuş ve soğuk bir şekilde duruyordu. Bunalmıştı, bir tepki veremeyecek kadar bunalmıştı. Tüm vücudu ağrıyordu. Ellerini çalıştı ama annesi. "Konuşabiliriz. Birkaç gün içinde, tamam mı? O zamana kadar daha iyi hissedeceğim."

Shera çaresizce onu daha sıkı sıktı. "Evet, lütfen. Sadece konuş Ben."

Layla hızla başını salladı. Onun gitmesine izin vermesini istedi. O istedi Gitmek. Alfa'sının onu alıp götürmesini istedi.

"Shera, bırak beni," dedi Aslin, karısının kollarını tutup onu geri çekmeye çalışarak.

Annesi bir alfa gibi hırladı, ama zayıf alfaydı, tüm iktidarsız öfkesini Jaxon'a yöneltti. "Sen bir canavarsın. Umarım yaptıkların için cehennemde yanarsın. Kıymetli bebeğimi aldın ve onu yok ettin."

Layla ırkıldı. Yıkılmış ve bir daha asla bir araya gelemeyecek küçük parçalara ayrılmıştı. Bunu biliyordu. Duymasına gerek yoktu.

Jaxon konuşmak için ağzını açtı, dili ön dişlerinin arkasındaydı ama Layla inledi. Daha fazlasını duyamıyordu. Gitmek istedi. "Alfa, Lütfen."

Jaxon başını salladı ve bir elini onun beline doladı. Onları çıkışa doğru çevirdi. Kimse onları durdurmadı. Sadece annesi yüksek sesle itiraz etti ve Jaxon onu konferans salonundan uzaklaştırıp koridordan asansöre doğru götürürken çığlık attı.

Layla ellerini kulaklarına götürdü ama babası onu tutarken annesinin hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordu. "Canavar", "Tecavüzcü" ve son olarak da "Orospu" diye bağıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Honun ne olduğunu biliyordu. Omega. Fahişe. Yuva yıkıcı. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey daha iyiye gitmedi. Hayır. Artık her şey sonsuz derecede daha kötüydü.

Layla önündeki boşluğa baktı. Hiçbir şey göremiyordu - sadece bir tür renk. Belki de ağlıyordu ama bunu anlayamıyordu. Sanki yüzüyormuş gibi her şey hissizdi.

İleri doğru adım attı ve büyük eller kollarını kavrayarak onu geriye doğru çekti. Arkasındaki duvara çarptı, sıcak - neredeyse yakıcı - Alfa.

Başını geriye doğru eğdi ama orada da bir şey göremedi, sadece ışıkla çevrili karanlık bir leke vardı. Bir anlam veremedi, bu yüzden bunu düşünmeyi bıraktı.

Babasına çok odaklanmıştı. Sıcak kış gecelerinde ateşin başında, yavruları yerde oynarken Aslin'in mutlulukla mırıldanmasını dinlediğini, Roan'ın ayaklarının dibinde oturduğunu ve annesinin sandalyesinde örgü ördüğünü hatırlıyordu. Mükemmel bir aileydi... tüm çatlaklar hariç. Ama Layla düşünmüştü ki... her zaman anne ve babasının birlikte mutlu olduğunu düşünmüştü. Babası her zaman mutlu kokardı.

"Sence birden fazla kişiyi sevmek mümkün mü?" diye sordu. Çiftleştiklerinde böyle bir şey yapmaları gerektiğini düşünmüyordu.

Duvar hareket etti ve o da hareket etti. Kollarını saran eller onu sertçe sarstı. Bu başını acıttı ama o sadece kaşlarını çatı. "Ow."

"Layla!"

Sesten irkildi. Gürültülü, agresif ve gereksizdi. Lanet olası kaba alfalar. "Ne?"

Yüzünde bir baskı vardı ve gözleri yukarı dikilmişti. Önündeki karanlık leke değişti ve dönmeye başladı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"

Jaxon'ın sesiydi. Tabii ki kaba alfa o olacaktı. Elllerine doğru eğildi ve parlak puslu ışığa baktı. "Çalışma ."

"Hayır," dedi, elleri şimdi kızın yanaklarında sıkıca duruyordu.

Yüzünü buruşturdu. Ona uzandı ve ikinci tutuşunda gömleğini yakalayıp sıkıttı.

Ding!

Sese doğru döndü. "Bana bak, kedicik."

"Öyleyim." Bulanık ve dalgalıydı, sanki odaklanmamış bir mercekten bakıyormuş gibiydi. Tüm vücudu sanki kasları çok gerilmiş gibi ağrıyordu. Bir an önce uzanabilmeyi umuyordu. Alfa onu uyuması için sessiz bir yere götürebilirdi ama halledilmesi gereken bir sürü şey vardı. Belki de ailesinin sorunu buydu. Birbirleriyle hayatlarından ne bekledikleri hakkında konuşmuyorlardı. "Düşünüyordum da. Okula geri dönmek istiyorum. Hemen şimdi değil. Gelecek sömestr sanırım. Diplomamı almak istiyorum."

"Tamam," dedi Alfa yavaşça.

Layla gülümsedi. Onunla aynı fikirde olması hoşuna gidiyordu.

"Eşyalarımı omega yurtlarından taşıyabilirim... eğer yer varsa."

"var," dedi Alfa. "Layla, nerede biliyor musun?"

Gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Bulanık oda bir an için netleşti. Çalışma odasıydı. Karanlık sayılırdı, perdelerin arasından küçük bir ışık huzmesi parlıyordu. "Oh... şimdi de çalışma odasında mıyız? Sanırım kayboldum."

"Evet," diye kabul etti. "Hadi seni yatağa götürelim."

Jaxon, kadın kollarını kaldırıp iç çamaşırlarına kadar soyunmasına izin verene kadar tişörtünü çekiştirdi ve sonra onları da aldı. Kadın onları çalıştı ama hâlâ çok iyi göremiyordu ve adam onları bir kenara fırlattı. Adam onu battaniyenin altına sokup çarşafın arasına girene kadar kaldırırken homurdandı.

Serin ve pürüzsüzdü ve bundan biraz nefret ediyordu. Bir yuva değildi ama biraz yuva gibi kokuyordu. Ve konuşmaları bitmemişti.

Kendi gömleğini çıkarıp battaniyenin üzerine bıraktı, sonra pantolonunu ve boxer'ını, onu çıplak ve sert bir şekilde kadının önünde bıraktı.

Battaniyenin içine doğru kaçtı. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. "Henüz yavru sahibi olmak istemiyorum."

Alfa homurdandı ve sonra "Tamam" dedi.

Jaxon yorganın altından kayarak ona doğru uzandı ve o da dikkatle kendisini kollarıyla sarmasına izin verdi. Adam sıcaktı, neredeyse kavurucuydu ama kız titriyordu.

Adamın elleri boynunda, koku bezinin üzerindeydi ama kadın bunu hissedemeyecek kadar üşüyordu. Adamın avuçlarına karşı yutkundu. "Babam annemi severdi," dedi.

"Biliyorum," dedi, elini onun yan tarafına doğru okşayarak ve bacağını kendi bacağının üzerine çekerek onu daha da yaklaştırdı.

"Hayır, dinle," dedi. "O bir alfaydı ve kız da bir beta. Hiçbir zaman bir omega ile bağ kurmadı çünkü bu gerçek aşktı. Öyle olmalıydı çünkü her alfa bir omega ister. Ama babam bunu yapmadı çünkü Anne."

Alfa iç geçirdi, elleri Layla'nın saçlarını okşadı. "Layla-"

Elini göğsünde gezdirdi, onun sıcaklığını içine , avucunun üzerindeki tüylerin gıcıklandığını hissetti. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı. "Ama bir omega vardı. Annemin olmadığı her şeydi. Olamadığı her şey. Babamı baştan çıkaran ve onu benden çalmaya çalışan bir fahişeydi. O bir alfaydı. Zayıftı. Hepsisi zayıftır. Ama babam annemi o kadar çok sevdi ki, gerçek aşkın ne olduğunu bildiği için geri döndü. Anlıyor musun? Ama o sorumlu ve onurlu biri ve Roan'u da yanında getirdi. O fahişenin yavrusunu."

Jaxon elini karnının üzerine koydu. Kokusundaki bir şey üzücüydü. "Bu doğru değildi."

Layla ürperdi çünkü bu doğrudu. Öyle olmak zorundaydı. Tüm hayatını bunun üzerine kurmuştu. "Omegalar berbattır. İyi evliliklerden iyi alfaları çalarlar."

"Bu değil-"

Panik göğsünde yükseldi. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı. Annesi haksız değildi. Gerçekten değildi. Söyledikleri yalan değildi. Layla, omega, bir fahişeydi. "Hayır, beni dinle. Omegalar canavardır. Yollarına çıkan her alfayı . Kaçamazlar. Alfalar omegalar için birbirlerini öldürürler."

Jaxon irkildi, başını kaldırıp ondan uzağa baktı. "Seni bu kadar hırpaladığını düşünmek istemezdim ama işte buradayız."

Kalbi sıkıştı. "Bu doğru." Onun için öldürmüştü. Tekrar yapmakla tehdit

Adam homurdandı ve kız sinerek burnunu adamın çenesinin altına gömdü. "Lanet olsun. Öyle değil. Annenizin size omegalar hakkında söylediği her şeyi alın ve çöpe atın. Betalar bir bok bilmez ve bu

Sen de dahil. Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin büyülu amının kokusunu alıp delirdiğimi mi sanıyorsun?"

Layla güldü ama acı ve yorgun bir gülüşü bu. "Alfalar aptaldır. Libidoları tarafından yönetilirler."

Adam homurdandı ve kadın onun hayal kırıklığının yanan lastik kokusunu alabiliyordu. "Biliyordum. Her adımda biliyordum. O gece elimi boynuna koyup seni götürmeyi ilk kez düşünmedim. Seni üzgün, sefil hayatının geri kalanında inimde tutmayı. Sizi çıplak, şişman ve yavrulamış halde tutarak bir hiç haline gelene kadar tüketmek. Sadece bir Beni sürekli istemekle suçladığın omega deliği." Tıslayarak nefes aldı ve elleri onu daha sıkı kavradı. "Seni tehdit eden başka bir alfa gördüm. Seni almak istiyordu. Buna izin veremezdim. Sen bana ya da hiç kimseye aittin."

Korku ve sevinç Layla'nın göğsünde çiçek açtı. Alfa onu istiyordu ama ona tamamen sahip olacaktı. Kendisi için geride hiçbir şey bırakmayacaktı. Kendi iradesi yoktu. Ve bu korkutucu olmaya devam ediyordu. "Ah."

Jaxon yine hırladı, dişleri keskin ve nefesi sıcaktı. "Annen bu konuda haksız değildi."

Layla başını kaldırıp ona baktı. Bakışları güçlü ve sertti, onu ormanda ilk bulduğu zamanki gibi öfkeliydi. Adamın gözlerindeki tehdit Layla'nın içini zonklattı. "Ne hakkında?"

sırt üstü yatırdı ve dizleri kalçalarının iki yanında olacak şekilde üzerine kayd. Kollarını vücudunun içine doğru çekti, sanki Kendini küçültmezse saldıracaktı. Boğazında bir hırıltı titreşerek onun üzerinde gezindi. "Senin kâbusun olabilirim, yavru kedi. Annenin bana dediği şeyler olabilirim. Yatağındaki hayvan olabilirim."

Göğsünde bir şerit yaladı ve uzun bir tükürük çizgisi bırakarak vücudunu soğuk bir şekilde karıncalandırdı. Yüzünü buruşturdu ve belki de olduğundan daha fazla korkması gerektiğini düşündü. "Hayır."

Hırladı ve Layla onun öfkeli nefesinden yüzünü çevirdi. Bu sadece boynunu adamın dişleri için ortaya çıkardı. "Ya da Damian'a beni bir kafese koymasını, kendimi kontrol edene kadar beni derine gömmesini söyleyebilirim. İkimiz de kırılana ve kanayana kadar ama özgür olacağız. Sen özgür olacaksın."

"Jaxon, zalim olma," diye yalvardı.

Şefkatli bir koku bezini ısırdı, sistemini başka bir endorfin hücumuyla doldurdu. Nefes nefese kalmış ve bacaklarını huzursuzca hareket ettirmişti ama bacakları adamın vücudunun altında sıkışıp kalmıştı. Adamın sert aletini karnında hissedebiliyor, onu tekrar istila etmekle tehdit ediyordu.

"Alfa," diye homurdanarak düzeltti ve ağırlığını ona vererek kendini daha da yaklaştırdı.

İç çekti. Bundan hoşlanıyordu. Adamın tüm vücudu üzerinde ağırlaştığında, böyle oldukları zamanları untabiliyordu. Tek yapması gereken eşine konsantre ol.

Boynunu yaladı ve göğsünden göğüslerine doğru indi. Birini ağzına alıp emmeden önce meme uçlarını kokladı. Kadın inledi ve parmaklarını adamın saçlarına dolayarak sırtını adama yasladı.

Ama orada uzun süre kalmadı, karnını yaladı, dişlerini yumuşak kabarıklığa bastırdı, arkasında tükürük ve kokudan oluşan gezici bir iz bıraktı. Onu kendi olarak işaretliyordu.

Ayıkken hâlâ garip hissediyordu. Onu arzulatan bir sıcaklık yoktu. Ama yine de iyi hissettiriyordu, sözlerine rağmen şefkatliydi, dilinin ve dişlerinin her hareketiyle onu tahrik ediyordu. Gözlerini kapalı tutarak dönen, baş döndürücü hisleri engelledi.

Kalçalarının iç kısımlarını yalayıp ısırırken bacaklarını etrafına doğru açtı. Adam gıcıklayıcı bir tendon bulduğunda Layla sıçradı. Bunu tekrar yaptı ve Layla ciyaklayarak bacaklarını adamın başının etrafında kenetlemeye çalıştı ama adam onu tutarak hassas noktaya odaklandı.

"Jaxon," diye nefes aldı, rahatlamak için yalvarıyordu. Adam onun kalçasını daha sert ısırdı. "Alfa."

"Alfa," dedi.

"Aferin kızıma," diye övdü ve doğrudan ıslak kıvrımlarını yaladı. Nefes nefese kaldı.

Layla dizlerini yukarı kaldırmaya, kendini saklamaya, vücudunu acımasız hislerden korumaya çalıştı ama adam klitorisini emerken zorlukla mücadele edebildi. Bir çılgılla adamın ağzına doğru eğildi. Sıcaklığının tüm tüketen açlığı değildi, ama çok iyi hissettirdi. Adamın dili üzerinde gezinip içine ulaştığında kadın kıpırdandı ve nefesi kesildi. Kadın adamın saçlarını tuttu ve adam homurdandı ama yüzünü kadının göbeğine bastırmaya devam etti, kollarını kalçalarına dolayarak onu yayılmış ve savunmasız halde tuttu.

O anda nerede olduğunu söyleyemiyordu. Yataklarında mı, yuvalarında mı, konferans odasındaki masada mı? Hiçbir fikri yoktu ama Alfa'nın onunla ilgileneceğini biliyordu.

Her şey çok özensiz, kaygan ve cinsel geliyordu. Karnında ve klitorisinde biriken hisler çekirdeğinin sızmasına neden oluyordu. Alfa susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi höpürdeterek içti. Kadın kaşındı, Alfa da onu sürükleyerek kaşındı.

Bir yıldız tozu yağmuru gibi yeryüzüne geri serpilene kadar yükseldikçe yükseldi.

Kadın ürperdi ve titredi ve Jaxon tekrar onun üzerindeydi. Onu yere bastırdı, gözlerinin içine baktı. Onu öperken ağzının tadı onun misk kokusu ve kayganlığı gibiydi ve kadın geçici olarak kendi lezzetinin tadını çıkardı.

Alfa sikini kızın karnına bastırdı, kalçalarını kıza doğru kaydırđı.

Onu.

İrkildi, adamın ağzını bıraktı ve yüzünü ondan çevirdi.

Daha fazla kızışmaya katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Alfa için dayanırdı ama vücudu ağrıyordu.

"Şşş, şşş, şşş," dedi elini kızın ensesine koyarak. "Aferin kızıma, sadece bu."

Sikini kadının karnına sürttü ve elini tutarak sikiinin etrafına . Kendini onun yumruğuna pompalarken elini sabit tuttu. Teni yapışkan, ıslak ve sert, kan dolu kasların üzerinde yumuşaktı. Onun parmaklar onun saramıyordu.

Ona cıvıldadı, endişeli sesi içgüdüsel olarak çıkardı.

Alfa onun yanağına sokuldu, ağzını tekrar bulmadan önce onu yaladı ve ağrıyan merkezi boş kalırken onun diliyle ağzını becermesine izin vermeye razı oldu.

"Omega, iyi kız," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Benim kızım." "Evet," diye kabul etti.

Teklemesi kesildi ve ağzının içine doğru soludu, parmaklarının üzerinden karnına döküldü. Tüm vücudu onunkinin üzerinde titriyordu ve o anda ona sarılmak, teninin içinde sürünmek ve asla ayrılmamak istiyordu.

Ama onu terk etti, yatağın kendi tarafına düştü ve mutlulukla mırıldandı. Onu izlemek için başını çevirdi. Nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve ortaya çıkan yara izlerini görmezden geldi. Elini karnının üzerine koydu, ovuşturdu

Tohumunu onun tenine, günler önce onu doldurduğu rahminin üzerine bıraktı. Koku garip bir şekilde rahatlatıcıydı, kokuları karışık ve hamdı.

Harcadığının bir kısmını topladı ve onun kayganlığıyla karıştıarak çekirdeğine getirdi. Adamın kendisinden kaçan temel bir içgüdüyü takip edişini sessizce izledi.

Jaxon içini çekti ve elini onun kalçasına koydu. Her ne düşünüyorsa, onun anlayışının ötesindeydi. Göğsü, adamın elinin duygular oturdu, ama onları yakalayamayacak kadar çalkantılı bir şekilde yuvarlandılar.

Yine de adam sessizdi, kadın da öyle. Tavana baktı ve dairedeki tek boş ses olan buzdolabının sesini dinledi. Ne aşağıdaki trafiğı ne de komşuların gümbürtüsünü duyabiliyordu. Sanki tüm dünyada sadece ikisi varmış gibiydi. Bu hoşuna gitmişti - sonsuza dek sadece ikisi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

L ayla, Jaxon'ın kollarına sarılmış halde derin ve sert bir uyku çekti ama o zaman bile yaşayan dünya göz kapaklarını gıdıklayarak içeri sızdı. Onun

Kendini onun kollarından kurtarıp parmak uçlarında banyoya doğru tüm vücudu ağrıyordu. Ayna bir örtülüydü ve bakmak için havluyu çekmeye cesaret edemedi. Parmaklarına kadar garip bir şekilde uyuşmuş ve karıncalanmış hissediyordu.

Belki hâlâ uyuyordu. Belki de hala rüyadaydı.

Yerde bulduğu kıyafetleri giydi ve oturma odasına geçti. Televizyonu açtı ve çizgi film kanalına çevirdi. Ekranın sağ üst köşesinde bir çatlak vardı. Pikselleri titrek bir sarı ve yeşile dönüştüren perdeli çatlaklara dokundu. Bunu yapmıştı. Aslında Jaxon ve Axel yapmıştı ama sorumlusu oydu.

Yıllar sonra da bu utanç verici acıyı hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Yatak odasından bir gümbürtü ve keskin bir küfür duyuldu. Jaxon bir anda koridora çıkmıştı, eşofmanının yarısı üzerindeydi ve ayakkabılarını taşıyordu. Aniden durdu ve ona baktı. Tek kelime etmeden ayakkabılarını bıraktı ve pantolonunun kalan kısmını yukarı çekti.

Ona, yüzünü çaprazlama kesen yara izlerine baktı.

Babasının bir omega için hiç kavga edip etmediğini merak etti. Perida Iverson'la bir omega yüzünden kavga edip etmediklerini. Summer yüzünden. Layla öyle olacağını sanmıyordu. "Babam yuva yıkan bir omega tarafından kandırılmadı."

Jaxon bir an gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır," dedi yavaşça.

Layla ona bakmaya devam etti. Başka hiç kimse ona gerçeği söyleme zahmetine girmemişti, ne kadar sert ve acı verici olsa da. Göğsü yalanlarla ağırlaşmıştı ve bu onu çok yoruyordu. "Annemi aldattı. Hem de bilerek. Başka bir alfayla."

Başını eğdi. "görünüyor." "Bu ne anlama geliyor?"

Sanki kendi kurtarıcısını bekliyormuş gibi odanın etrafına bakındı. Sonunda, "Bilmiyorum." dedi.

"Her şey o kadar hızlı kötüye gitti ki," dedi sessizce. Her şey bir konuşmada dağılıvermişti. "Hepsi benim yüzümden oldu."

Jaxon yüzünü buruşturdu. "Hayır. Hızlı değildi ve sen de değildin. Herkes o tren enkazının geldiğini görebiliyordu. Kız kardeşin gördü. Çoktan çürümüştü, sadece güzelce boyayıp ayakta tutmuşlardı, bakan herkese yalan söylüyorlardı."

Göğsü ağrıyordu. "Çürümüş müyüm? Çürümüş hissediyorum.

Ben elmayım." "Hayır," dedi. "Sen bir limon ağacısın."

Kaşlarını çattı. "Limon ağaçları çürür."

Alçak sesle homurdandı. "Daha yeni uyandım. Bana bir dakika ver. Bu metafor saçmalığı için çok uğraşıyorum." Homurdandı ve yüzünü ovuşturdu. "Yaşıyorsun. Sen bir ağaçsın. Hâlâ büyüyorsun."

"Ama ben kırıldım," dedi üzüntüyle. İçinde paramparça şeyi toparlamak mümkün değildi. Dolabındaki kırık köpekler gibi, onun için de yapıştırıcı yoktu.

"Ve?" sesi sert ve öfkeli bir hal aldı. "Kim değil? insanları gördün mü? Aileni? Hepsi mahvolmuş durumda. Ama ayağa kalkacaklar ve devam edecekler. Ya da etmeyecekler."

Layla ürperdi ama üşümüyordu. Uyuşmuştu. "Mükemmel olmam gerekiyordu."

"Senin için nasıl gidiyor?"

Gözyaşları gözlerini yaktı ama düşmediler. Öfkesi göğsünde kıvrılıyor, boğuluyordu. "Öyleydim! Mükemmeldim! Annemin olmamı istediği her şeydim! İyi bir kızdım. İyi notlar alırdım. Herkesi büyülerdim. İnsanlar beni severdi. Her seferinde onun tarafını tuttum. Ben bir fahişe değildim. Kötü değildim. I

iyi bir beta kıızıydım. Sonra olmadım. Ve şimdi istiyorsun... bu mükemmel omega'yı istiyorsun. İtaatkâr, tatlı ve kolay-"

"Dur," dedi.

"-Evinde kalıp senin eve gelmeni bekleyecek.

Her şey size ait olacak, o bile ve asla şikayet etmeyecek çünkü o bir omega. İzin verilmez-"

"Kesin şunu!" Jaxon daha yüksek sesle söyledi.

Çılgılık attı. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

Adam ona doğru tepindi ve kadın istemsizce bir adım geri atarak televizyona çarptı. "Haklısın, bir bok bilmiyorsun. O yüzden kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak. Lanet olsun, aklından neler geçiyor senin? İyi olduğumuzu sanıyordum. Kalmak istiyordun!"

Gözyaşları yanaklarına döküldü ve saçlarını kulaklarının arkasına itmeye çalıştı. Elleri titriyordu. "Bilmiyorum."

Jaxon tokat yemiş gibi görünüyordu.

Boğazını temizledi. Ne düşündüğünü bilmiyordu. Daha çok çığlığa benzeyen gürültülü bir karmakarışık. "Kafam çok karışık. Hayatı paramparça olan sen değilsin. Ben sadece babam ezelden beri annemi aldatıyor. Ve annem, Tanrım, orada beni bir kez bile dinlemedi. Bir kere bile. Her şey onun imajı ve sadece *onunla* ilgili. Ve babama... ve Roan'a. Ne halt ettiler de

Roan? Ve sonra Damian sırf para kazanabilmek için, ne bileyim, bastırıcı ilaçlarım başarısız oldu diye yüzümü baştan çıkarıcı bir *fahişenin* poster çocuğu olarak mı gösterecek? Bunların hiçbirini anlamıyorum. Çıldırarak üzereyim ve sen de tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Jaxon kanepenin arkasını ahşap çerçeveyi gıcırdatacak kadar sert kavradı. "Sadece sen mi olduğunu sanıyorsun? Ben kardeşimi öldürdüm! Pislğin tekiydi ama benimdi. Şimdi, bunu asla düzeltmeyeceğiz çünkü o bir et. Ve annen! Bana tecavüzcü dedi! Hem de birden fazla kez. Hem de yüzüme karşı," diye bağırdı. "Ve o lanet odadaki hiç kimse aynı fikirde değildi."

Layla alfasına baktı, gözlerinin ardında korku vardı. Jaxon Harlow'u yıllardır tanıyordu. Onu hiçbir zaman zayıf, endişeli ya da güçlü ve etrafındaki her şeyi kontrol eden biri olarak görmemişti.

Onun bu kadar özgüvenden yoksun olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Kaiser aynı fikirde değildi. Ben de öyle düşündüm," dedi. "Öyle bir şey değildi." "Kaiser aptalın teki," diye homurdandı.

Suratını astı. "Ben de mi aptalım?"

"Evet," diye tersledi.

Kaşlarını çattı.

Elini önce sakalında sonra da saçlarında gezdirdi, seğiriyordu ve rahatsızdı. "Kardeşimin omegalara yaptığı şey... onları çiftleştirmek, korkutmak, bağlarını koparmak ve sonra bir sonrakinde her şeye yeniden başlamak. Axel onları cazibesıyla kendine çekerti. Kızışırlardı ya da kızışmazlardı. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onlara bir süreliğine sahip olmasıydı. Onlara tecavüz edecekti ve bunun için onu seveceklerdi çünkü başka seçenekleri yoktu. Onlara başka seçenek bırakmadı. Sonra onları serbest bıraktı, bağlarını kopardı. O bir canavardı." Gözlerinde çaresiz bir hüznle ona baktı. "Şimdi, ben ne yaptım?"

Layla ona baktı. O da ona baktı, içi boştu, affedilmek için yalvarıyordu. Nedenini bilmiyordu. Bu onun hatasıydı. Onun bastırıcılarıydı. Bu onun ateşiydi. "Seni ben yaptım-"

Jaxon yumruğunu kanepeye vurdu ve başını öne eğdi. "Kapa çeneni kızım, konuşma artık," dedi umutsuzca. "O kadar sapıtmışsın ki, benden gerektiği gibi nefret bile edemiyorsun."

"Eve gitmek istiyorum." Umutsuzca eve gitmek istiyordu. Karanlıkta yatağının altında.

İrkildi. "Tamam."

"Ama ne zaman evimi düşünsem, artık var olmayan bir evdeki çocukluk yatağımı hayal ediyorum. Olmak *istediğim* başka bir yer düşünemiyorum. Peki ya sadece... olmasaydım?"

Jaxon hareketsiz kalmıştı. Yara izlerinin pembeliği altında solgundu. "Layla..."

"Oh. Bunu söylemek iyi bir şey değildi, değil mi?" Yurt odasında kalmalıydı. Bir omega, güvende olduğu kafesine hapsediği için mutluydu. Burnunu çekti.

"Warren'ı arayacağım," dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Sadece mutlu olmak istedim. Mutlu olmak için çok uğraştım ama olmuyor. Bana nasıl mutlu olmam gerektiğini söyle."

Başını salladı ve ona doğru uzandı. Elini tutmasına izin verdi ve yavaşça yanındaki kanepeye oturttu. Bileğini avucunun içine aldı, başparmağını koku bezinin üzerinde gezdirdikten sonra onu kendine doğru çekerek kucağına oturttu. onun boynunun altına gömdü ve oradaki ağır kokuyu içine çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Şşş, bu kadar yeter," dedi. "İkimiz de yeterince üzgünüz "

Arka planda sadece televizyonun çaldığı göreceli sessizlikte ona doğru gevşedi. Kollarını ona doladı ve onu sıkıca kavradı. Burası yatağının altındaki yuva değildi ama olmak istediği en iyi ikinci yer olabilirdi.

Warren'a seslenirken Layla kulaklarını kapattı, böylece onun kendisi hakkında konuştuğunu duymamış gibi davranabilecekti. O bir şeyler söylememiş gibi davranabilirdi.

'başında olduğunu sanmıyorum', 'mantıklı konuşmuyor' ve 'bir şey yapmazsan kendine zarar verecek' gibi.

Kadın huzursuzca sallandı ve Jaxon da sinirli bir hırıltıyla telefonu kapatana kadar onunla birlikte hareket .

"Birazdan burada olur," dedi Jaxon. "Seni yalnız bırakmamamı söyledi."

Başını salladı. Üniversitede birinci sınıf omegalar için ruh sağlığı ve ilk kez yalnız yaşamak hakkında bir seminer vardı. Yalnızlık belirtilerinin üzerinden geçtiler.

depresyon ve anksiyete ve kampüs kaynaklarının nasıl kullanılacağı. Dikkatini vermemişti. O bir omega değildi. Asla onlar gibi mücadele etmedi. Ta ki şimdiye kadar.

"Beni götürecek mi?"

Jaxon'ın cevap vermesi uzun sürdü. "Sadece sen istersen." Başının üstünü okşadı, nefesi kafa derisinde sıcaktı. "Daha önce buraya koştuğumda gittiğini sanmıştım. Aklın başına geldi ve kaçtın."

Yüzünü buruşturdu. Adamın elleri onu sertçe kavırıyordu, sanki kayıp gidecek, dumana dönüşecek ve sürüklenip gidecekmiş gibi. "Nereye gidebilirim ki?"

"Herhangi bir yer. Burada değil," dedi.

İç çekti. "Bunu düşünmemiştim. Şimdi ne olacak?"

"Warren gelecek. O zaman ne derse onu yaparız."

"O değil." Gözlerini tavana dikti. Kafasının içindeki her şey çok kötüydü. Damian Wayland Şirketi'ne dava açtığında daha da kötüleşebilirdi. Haberler, Roan ve Holden'a yaptıkları gibi, olanlarla ilgili her şeyi bilmek isteyecekti. Bu ilgi onu neredeyse mahvetmişti ve skandalın merkezinde bile değildi. Gazeteciler kapıyı çalıp pencereden bakarken o odasında, yatağının altında pelüş oyuncakları ve yastıklarıyla kalmıştı. Yatağın altındaki yuvasını özlemişti.

Yine mi? "Bu davanın yüzü olmak istemiyorum. Bunu yapamam. Ben... Ben yeterince güçlü değilim. Yapamam. Lütfen, dikkat çekmek istemiyorum. Televizyonda resmimi görmeye dayanamıyorum. Dışarıda olmak istemiyorum - ne bunun için, ne de başka bir şey için. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Jaxon başıyla onayladı ve kadının gözlerinde biriken yaşları sildi.

"Damian'a söyleyeceğim. Pislik gibi davranacak ama üstesinden gelecektir."

Ağzı yapış yapış ve ıslaktı, hareket ettirmek zordu. "Bunun diğer omegaların da başına gelmesini istemiyorum. İstemediğim için kötü müyüm?"

Başını salladı ve ona doğru eğilip yanağından öptü. "Warren daha fazla insan bulduğunu söyledi, değil mi? Bazıları Wayland'lere karşı gelecek kadar deli olmalı. En azından hâlâ Summer'ın hikâyesi var.

Orada mahvedecek bir hayat yok." Bir an için ona baktı ve kelime seçiminden dolayı yüzünü buruşturdu. "Bryson artık bunun gömülmesine izin vermeyecektir."

Göze batan tek bir sorun vardı: yalvarsa bile onu dinlemeyecek olan sorun. "Annem bunun peşini bırakmayacak."

"Ananı sikeyim," diye hırladı dişlerini göstererek.

Öfke ve üzüntünün çifte acısıyla içini çekerek kıvrandı. Layla onu memnun etme ihtiyacından kurtulup kurtulamayacağından emin değildi. "O benim

Anne."

Jaxon onun çenesini sıktı ve kendisine bakmasını sağladı. Gözleri karanlık ve kızgın. "Dur. Anneni ve onun istediklerini sikeyim," diye bağırdı. "Kardeşini sikeyim. Siktir et beni. Bunu senin için yap. Ya da senin için yapma. Bu rezilliği tüm dünyaya göstermek mi istiyorsun? Bu senin kararın. İstemiyor musun? İyi o zaman. Yapabilecekleriyle seni tehdit etmesine izin verme. Tasmanı o tutuyormuş gibi ona yalakalık yapma. Tanrı aşkına, kendi tasmanı kendin tut."

Yüzünü onun avuçlarından çekip göğsüne gömüldü, Onu göremeyeceği bir yere. Tarçın ve ter gibi kokuyordu. Korkuyla karışık ekşi bir öfke.

Mina ona her şeyin yanmasına izin vermesini söylerdi. Roan da aynısını söylerdi. Babası şey söylemezdi. Her zaman yaptığı gibi dünyanın geçip gitmesine izin verecekti. Aslin seçimler yapmazdı; seçimlerin başına gelmesine izin verirdi.

Belki de her şey bu yüzden bozulmuştu, çünkü istediği şeye ulaşamıyordu ve şimdi Layla nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Denemek için neredeyse çok yorgundu. Neredeyse.

Jaxon'ın bileğini ellerinin aldı ve ince bir yağ tabakası bileğini kaplayana kadar parmaklarını koku bezine bastırdı. Feromonların yağlı karışımını sildi ve parmaklarını yalayarak temizledi.

Tadı dilini yakıyor, beynini çok tatlı bir alkol gibi vızıldatıyordu.

Jaxon daha yüksek sesle mırıldandı. "Kendine dikkat et, omega. Yerinde olsam ziyaretçilerimiz gelmeden bunu yapmazdım."

Dudakları yukarı doğru seğirdi. "Seni istiyorum, sanırım. Sadece bunun hormonlar, kimyasallar ve aptallık yüzünden olmasını istemiyorum."

Öfkelendi. "Hepimiz kimyasallar ve hormonlardan ibaretiz," dedi. "Ve aptallık. Hem de çok fazla."

Kıkırdadı ve uyuşturan hüznü sızladı. Yanağını adamın göğsüne sürttü ve arkasında kokusundan bir leke bıraktı. "Seni sevmek istiyorum. Seni istiyorum, sana ihtiyacım var ve artık birbirimizden asla kurtulabileceğimizi , ama ben... Lütfen kızma. Seni tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Biz arkadaş değiliz. Takılmıyoruz. Hiçbir ortak noktamız yok. Benden hoşlanmıyorsun-"

Jaxon onu kendine doğru daha da sıktı. "Senden gayet hoşlanıyorum." "Sevmiyorsun. Sadece beni becermek istiyorsun."

Yüz ifadesi karardı. "Verdiğin aptal beta kararlarından hoşlanmamam senden hoşlanmadığım anlamına gelmez."

Layla gözlerini sıkarak kapattı. "Daha önce hiç omega olmamıştım. Buna iznim yoktu. Bunu şimdi anlıyor musun? Her şeyin nasıl elimden alındığını, bir kutuya konulduğunu ve ulaşamayacağım bir rafa kaldırıldığını. Şimdi, sanırım parçaların çoğunu kaçırıyorum. Ve bu değil... Annemi suçlayabilirim, ama bunun bir önemi yok. Şu anda olduğum kişiyi hiçbir şey düzeltemez."

Başını eğdi. "Sende yanlış bir şey yok. Bektan içgüdülerin var. Sinyalleri karışan ilk omega sen değilsin.

Bir yolunu . Sen akıllı bir kızsın. Biraz yavaşsın ama ."

Homurdandı. Bu daha önce rahatsız etmiş olabilirdi ama göğsündeki his hoşuna gitmişti. "Sanırım eskiden seni hayal ederdim. Pembe perdeleri ve parlak yeşil yastıkları olan güzel bir yuvada uyumayı hayal ederdim. Bu alfa yuvama gizlice girer ve anne kedi ile yavrularının resimleri gibi etrafımda kıvrılırdı."

Jaxon ona bakarak başını salladı.

"Rüyamdaki alfanın babam, Bryson ya da benim gibi biri olduğunu düşündüm.

biliyordum. Bana iyi davranan birini. Ama rüya babam, Bryson, Holden ya da başka biri gibi kokmuyordu. Senin gibi kokuyordu."

"Bu da ne demek oluyor?"

Layla omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de Warren haklıydı ve birlikte olmamız gerekiyordu."

Mırıltısının yerini sinirli bir hırıltı aldı. "Kader mi? Ben bu saçmalıklara inanmam."

Layla mırıldandı. O da bildiğinden emin değildi. Küçük bir kız olduğundan beri. "Büyük huysuz alfa ruh eşi romantizminden hoşlanmıyor. Not edildi."

Geri çekildi ve şaşkınlıkla başını eğdi. Kadın sırtıttı.

"Yanılıyor muyum?"

Jaxon koltuğa yaslandı, hâlâ kaşlarını çatıyordu ama kızgın görünmüyordu. "Beta özentisinin artık şakaları var."

Layla burnunu çekti ve burnunu yukarı kaldırdı. "Ben çok komiyim. Mina bana sürekli gülüyor."

Ona tekrar baktı, dudaklarının köşesi kendine rağmen yukarı doğru seğirdi. "O lanet olası bir iş parçası."

"Biliyorum! Odasında kaç kişiyi bıçakladığını büyük bir beyaz tahta olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Ona beyaz tahtayı verdim."

Layla kıkırdadı ve ona doğru eğildi. Başı adamın çenesinin altında, rahat ve memnun bir şekilde gevşedi. Adam başının tepesine burnunu sokarken sakalları Layla'nın alnını tırmalıyordu.

Sonsuza kadar böyle kalabileceklerini, rüyalarındaki gibi kıvrılıp mırıldanabileceklerini merak . Onun eline uzandı ve ellerini Parmaklarını birleştirdi, büyük avuç içi onunkini kolayca cüceleştirdi. Parmak eklemlerinin pürüzlü derisiyle oynadı, kemiğin üzerine sürtündü.

Sonunda kapı çalındı ve Warren, Jaxon'ın bağırışıyla içeri girdi, Nora da arkasından.

Omega doktor onun önünde çömeldi ve Layla onu tekrar rahatsız ettiği için kendini aptal gibi hissetti. "Küçük bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız?"

Jaxon'ın eline daha sıkı sarıldı. "Nerede? Ben-"

"O da gelecek," dedi Warren. "Bu konuda benden daha iyi olan birileriyle konuşacağız. Tamam mı?"

"Bir hastane mi?" diye fısıldadı.

"Bir çeşit," dedi adam.

Jaxon'a baktı. Kaşlarını çatmıştı ama başını salladı. "Tamam."

Layla, Nora'nın elini tuttu ve Jaxon'ın bir çanta giysi ve birkaç şey daha toplamasını beklediler. Layla'nın bileğini avucunun içine aldı ve sonra parmaklarını arasında dolaştırdı. Evden çıktıklarında ve arabaya kadar elini tuttu, onları bekledi. İzin vermedi

Hastaneye vardıklarında ya da beklemek için bir odaya gönderildiklerinde onu bıraktı. Layla da onu bırakmadı ve tutunmaya devam edebileceğini umdu.

BÖLÜM 23

Dört Ay Sonra

Layla fırının cam panelinden içeride kabarmakta olan keke baktı. "Sanırım bitti."

"Hâlâ beş dakika var," dedi Mina. "Yanık kokusunu alabiliyorum," diye itiraz etti.

"Yanmıyor," dedi Mina. "bırak."

"Son partim yandı," diye itiraz etti Layla. Haftalardır yemek pişirmeye çalışıyordu ama her şey yanık, az pişmiş ya da un tadında çıkıyordu. Fırın onun arkadaşı değildi.

Mina derin bir iç çekerek geri çekildi. "Bir aşçı tutmalısın."

Layla kız kardeşine ters ters baktı. Her zaman Layla'ya daha az şey yaptırmaya çalışıyor, onu şımartıyordu. Ve o bunu gerçekten istemiyordu. Sadece her şeyin bir nebze olsun normale dönmesini istiyordu ve neredeyse olmuştu da. Neredeyse.

Mina ellerini havaya kaldırdı ve oturma odasına çekildi. Yeni bir daireydi. Bu evde iki yatak odası, yepyeni mobilyalar ve şehre bakan büyük cumbalı pencereler vardı. Damian taşınması için Jaxon'a zorbalık etmişti, Layla'ya yuva yapması, adım atması ve ondan saklanması için daha fazla alan veriyordu. Sonuncusunu hastaneden eve döndükten sonraki günlerde epeyce yapmıştı. Jaxon ve onu sürekli kontrol eden yarım düzine doktorla birlikte küçük odada kaldığı süre boyunca pek bir şey öğrendiğinden emin değildi ama yeni ilaçlar yardımcı oldu. Anti-depresanlar, anti-anksiyeteler, ısı bastırıcılar, uyku hapları, D vitamini; küçük güzel haplardan oluşan bir gökkuşağıydı.

Ek yatak odasında Eris ve Clover'ın yataktan kurtardıkları eşyaların çoğu duruyordu. Layla geri dönmemişti. Helena'yı kazara görme düşüncesini hazmedemiyordu. Ani ateşlenmesinden önceki hayatı ona hâlâ aşırı endişe veriyordu ama yavaş yavaş iyileşiyordu.

"Jaxon'ın aşçı tutacak parası yok," dedi Layla. "Ayrıca, bunu yapabilirim. Görünüşe göre pişirmek dışında her şeyi yapabilirim."

"Ya da çamaşır yıkamak," dedi Mina.

"Sadece dört şeyi küçülttüm... beş... altı. Beş. Çoraplar da bir giysi sayılır," dedi Layla. "Ve Jax aldırmadı. gömleği zaten sevmiyordu."

Mina ona bir bakış attı. "Sorun değil, tatlım. En azından güzelsin."

Gözlerini devirdi ve pastaya bakmaya devam etti. Layla etrafında sürekli birilerinin olmasına alışmıştı; genellikle Mina ve Roan, bazen de Kaiser ve Eris. Raina fırsat bulduğunda Kaiser'le birlikte geliyordu. Rolland bile kendisini ziyarete ikna etmişti.

Layla'nın yalnız kalmasına izin yoktu, henüz değil. Bir daha olmaz.

Yine de daha iyiydi. Tekrar. Yeni dairesinde ve yeni hayatında çok iyi gidiyordu. İyi olduğunu düşünüyordu ve bir ay boyunca 24 saat nöbet tutmamıştı ama telefonu Omerex reçetesini yenilemesi gerektiğine dair bir bildirim gönderince sinir krizi geçirdi.

Jaxon onu bulduğunda çok fazla kan vardı. Warren'a, Mina'ya ve Damian'a çok fazla bağırmişti. Pek bir şey hatırlamıyordu ama bir halıyı daha değiştirmeleri gerekmişti.

Jaxon ne zaman çalışmak zorunda kalsa nöbetleşe gelirlerdi. Asla yalnız değillerdi.

Her zaman şımartılmış. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu. İyileşmek bir süreçti. Bazen geriye doğru giderdi. Doktorun söylediği de buydu.

," dedi Layla, Mina onunla tekrar tartışmadan fırını açtı ve keki çıkardı.

Mina inledi ve kanepeye yığıldı. "İyi. Her şeyi kendi başına mahvediyorsun."

Kız kardeşini görmezden geldi ve pastaya bir bıçak sapladı. Temiz . "Ha! Başardım."

Telefonunu karıştırırken "İyi iş," diye mırıldandı.

"Eris bana yardım ederdi," diye mırıldandı Layla ama Mina onu duymazdan geldi.

Bu hoşuna gitmişti. Sonunda kırılğan bir omega yerine bir kız kardeş gibi muamele görüyordu ve bu konuda biraz daha az kırılğan hissediyordu. Her şey rahat ve normaldi, sanki hiç kötü bir şey olmamış gibiydi. Ancak ve yüzden haftada bir terapistle gidiyordu. Ama bu kadar çığ hissetmemek güzeldi. Jaxon o sert, öfkeli alfa tarzıyla harikaydı. Açık sözlü ve dürüsttü. Onun her zaman dürüst olacağına güvenebilirdi.

Bundan hoşlanmaya başlamıştı. Neredeyse normal bir beta erkek arkadaşına sahip olmak gibiydi, tek farkı onu biraz daha fazla çiğnemesi ve ruh halini göğsündeki hislere göre değerlendirebilmesiydi. Bu iyi bir şeydi.

Mina televizyonu açtı ve canlı bir haber bülteni ekrana geldi.

Ekran.

"Bu ilaç halihazırda birçok kasıtsız ve önlenabilir ölümler ve bu ölümlerin etkileri üzerine hiçbir çalışma yapılmamıştır. Bu etkilenmiş çiftleşmelerden doğan çocuklar. Omerex piyasadan kaldırılmalı ve etkilenenlere tazminat ödenmelidir."

Perida Iverson adliyede küçük bir kürsünün önünde duruyordu, yanında Bryson ve Rolland vardı. Annesiyle tekrar görüşmeye başladığını söylemişti; Layla bunun dava yüzünden olduğunu fark etmemişti.

Layla uzun bir süre ekrana baktı. Annesi sahnenin uzak tarafında, perdeyi zar zor görebiliyordu. O bile Shera'yı bir an için tanıdım. Saçını boyatmış ve farklı biriymiş gibi kestirmişti. Belki de öyleydi.

Perida kürsüden geri çekildi ve Rolland ekrandan uzaklaştı. Shera ön tarafta yerini aldı ve konuşmaya hazırlandı. Birden ekran karardı.

Layla gözlerini Mina'ya çevirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kız kardeşi.

Başını salladı, her şeyi bir kenara itmeye çalıştı. Bu onun işi değildi. Bu işe karışmamıştı. Dava haberi duyulduğunda Bryson ve Roan ön plandaydı, Shera ise kayıp oğluna karşı saygılı bir anneyi oynuyordu. Bu bir yalandı ama amacına hizmet ediyordu. Layla'nın adı hiç geçmemişti, Sorreto'ların da. Sürpriz Iverson ailesinden gelmişti; Perida öldürülen kardeşi ve kendi omegalarından biri adına katılmıştı. Roan'ın kamuya açık ebeveynlik iddiasında bulunmayı reddetmişti çünkü zaten biri nişanla, diğeri kazayla olmak üzere iki omegayı kendi çocuğu olarak kabul etmişti. Üçüncüyü kabul etmek ailesi üzerinde çok fazla baskı yaratabilirdi. Bir alfaya karşılık üç omega... Ama eğer bunun sebebi ısı hastalığıysa

- Bu düşünce Layla'yı hasta etti.

"Annemle konuştun mu?" Layla sordu. Mina yüzünü buruşturdu. "Evet, o... annem."

Pastaya son rötuşları yaparken başıyla onayladı. Krema eriyerek bir su birikintisine dönüşüyor ve yanlardan aşağı damlıyordu. Soğumasına izin vermeliydi. "Ben..." Dudakları yukarı doğru seğirdi. "Jaxon en son telefonu yüzüne kapattı. aradığı zaman."

Mina sıırttı. "Aferin ona."

Shera o telefondan sonra bir daha aramamıştı. Yine de babası her hafta arıyordu. Aslin onun evinden taşınmıştı ve Bryson'ın apartmanında kalıyordu. Bu ilişkinin nereye gittiğini bilmiyordu ama babasının mutlu olduğunu umuyordu. Sürüklenmeyi bırakabileceğini umuyordu.

"Kahretsin," dedi Mina telefonuna bakarken. "Gitmem gerek. Damian bir şey yaptı, yoksa hapse girebilir. Mantıklı konuşmuyor."

Mina kapıya doğru bir adım attı ve kısa bir süre durdu. "Ah, öyle mi sen..."

"Ben iyiyim," dedi Layla. En azından kendini iyi hissediyordu. Bu bir şeydi iyileştirme.

"Emin misin?"

Kek bıçağını lavaboya itti. "Eminim. Git . Damian'ı yaptığı aptalca şeyden kurtar."

Mina başını salladı ve ona sırıttı. "Jax beş dakika içinde burada olacak."

"Biliyorum."

Mina isteksizce oradan ayrıldı ve Layla bir süre daha pastaya baktı. Kendini gerçekten iyi hissediyordu, kendisi gibiydi. Belki biraz beta gibiydi, hayatı tamamen normaldi ve son dört aydır sürekli bir zihinsel çöküş yaşamamıştı.

İşin en tuhaf yanı da buydu, kendini yeniden kendi dışında bir varlık gibi hissetmek O bir omega ya da beta değildi; sadece kendisiydi ve bu güzeldi.

Kendi kısıtlamaları ya da yeni ruh halini dengeleyici ilaçlar nedeniyle içgüdüleri hâlâ bulanıktı. Jaxon bu durumdan çok fazla şikâyetçi değildi. Şikâyet etme şansı da yoktu. O da pek bir şey yapmıyordu.

Biraz temizlik yaptı ve masanın üstündeki okul broşürlerini aldı. Jaxon onları birkaç gün önce eve getirmiş ve o attıktan sonra bile dairenin etrafında bırakmaya devam etmişti. Onlarla ne yapmasını istediğini bilmiyordu. Yeniden okula gitmeye hazır değildi. Binanın etrafında yürüyüş yapmaktan daha fazlasına hazır değildi.

Banyodaki havluları ve sabunu kaldırdı. Jaxon lavabonun üzerindeki dolaptan aynayı almıştı. Bu onu aylardır rahatsız etmemişti ama biraz yanlış yönlendirilmiş olsa da bunun tatlı bir jest olduğuna karar verdi.

Layla daha sonra çamaşırhaneyi denedi ama çamaşır makinesinin üstüne bir not : *SAKIN BUNA CÜRET ETME.*

Güldü. Bu, angarya listesinden bir şeyi çıkardı. Eninde sonunda öğrenecekti. Zaten hasara kurutma neden olduğundan emindi.

Jaxon'ın ancak yarısına kadar sepete girebilmiş olan eşofmanının kolunu çekiştirdi. Kendi katlarındaki küçük ağırlık odasında çalışırken giymişti. Hâlâ ağır ter ve tarçın kokuyordu. Çıkarıp başına geçirmeden önce etrafına bakındı. Onun kokusunu içine çekti ve ürperdi. Onu *özlemişti*.

Altı ay önce bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir alfanın değil. Ve asla Jaxon Harlow. Onu mutlu etmişti. Kalbinde küçük ama parlak bir şey vardı. O mutluydu.

Kanepeye kıvrıldı ve televizyon kanalını Annesini tekrar görmeden önce çizgi film izleyecekti. Jaxon eve gelene kadar tembel tembel vakit geçirecekti.

Kapı kolunun döndüğünü duyunca eşofmanlı dürümünden doğrulup oturdu. Jaxon girişte durakladı, ayakkabılarını ve ceketini çıkararak etrafına bakındı. Her zamankinden daha yorgun görünüyordu, yara izlerinin altı solgundu ve yanağında yeni bir sıyrık vardı. Ama artık bir bütündü ve ona geri dönmüştü.

"Mina nerede?" Jaxon sordu.

"Damian'la ilgilenmesi için çağrıldı. Gitmesi gerekiyordu."

Kaşlarını çattı ve gözlerinin arasındaki derin V çizgisini kırıştırdı. "Ne zamandır önce?"

Omuz silkti ve saate baktı. Zamanın çok az anlamı vardı. Bütün gün hiçbir şey yapmadı. "Yirmi dakika, belki? Ben iyiyim."

İçini çekti ve başını sallayarak mutfığa doğru ilerledi. "Pişirdin mi?"

Layla sıırttı. Ona dokunabilmek, parmaklarını saçlarında gezdirebilmek için daha yakına gelmesini istiyordu. "Evet, çikolatalı. Kreması eridiği için üzgünüm."

Parmağını yapışkan kremanın üzerinde gezdirdi. "Sen koyduğunda çok sıcaktı. devam et."

"Evet," diye güldü. "Çok heyecanlandım. Aslında tadı kek gibi."

Dudakları yukarı doğru seğirdi. "O keklerin tadının nasıl un gibi olduğunu asla anlıyorum."

"Tarifi uyguladım. Bu onların hatası."

Jaxon parmaklarındaki kremi yalayarak kıkırdadı. Ona karşı dikkatli davranmış, mesafenin bilincinde olmuştu. çiftleşmeyi ve göğsünde dönen duyguları kavrayamıyordu. Jaxon'ın

yatağın altına saklanmak, pencereleri kontrol etmek için ısrarlı dürtüler ve Davetsiz misafirler için kapıları. Ne yapıyor olursa olsun Jaxon'ın parmaklarını yalamak. Boynunu açıp derisini ısırarak için.

Adam kanepenin arkasında durdu ve kadın ona bakmak için başını geriye eğdi. Adam onun saçlarını alnından geriye doğru okşadı. Tarçın, hanımeli, çiçek ve çam kokusunun yanı sıra keskin ter ve misk kokuyordu.

Ona omega olmayı en çok öğreten kişi Nora olmuştu. Beta birkaç yıl boyunca bir alfa için bir omega rolü oynamıştı, ancak onun hakkında konuşmak istemiyordu. Layla'ya, içgüdülerinin sadece küçük bir kıvılcımına sahip olduğu birçok omega davranış biçimini öğretti.

Sonra birini takip etti, Jaxon'elini tutup parmaklarını ve bileğini kokladı. Yüzünü buruşturdu.

"Ne? Yanlış mı yapıyorum? Yanlış mı yapıyorum?"

Yüz ifadesi yumuşaktı. "Evet, ama yeterince yakın."

Kadın ona doğru uzandı ve adam yüzüne dokunabilmesi için eğildi. Kadın adamın ensesini kavradı ve onu öpmek için kendine çekti.

O yaptı. Ağzının içini yalıyor ve inliyordu. Bir elini göğsünde gezdirdi ve kadın ürperdi, tüm vücudu onun dokunuşuna tepki verdi. Ona doğru eğildi. Onun eve gelmesini bekliyordu. Şimdi onun kendisine dokunmasına ihtiyacı vardı.

Kendini geri çekti. "Duş almam lazım."

"Yapma," dedi, adam onu bırakmadan önce kolundan tutarak. "Kokun hoşuma gidiyor."

"Berbat kokuyorum."

"Hoşuma gitti," dedi. Hoşlanmadı. Oldukça ter ve silah yağı kokuyordu. Ama bu kokuyu doğrudan kendisiyle ilişkilendirebileceği birkaç şeyden biriydi. omega içgüdülerini ve ihtiyaçları.

Jaxon homurdandı ve boynuna, dişlerinin altında sürekli ağrıyan ve endişeli bir şekilde kızaran çiftleşme bezine sokulmak için eğildi.

Kanepenin etrafında döndü ve onun yanına oturdu. "Havandasın."

"Seni özledim," dedi. Ayağını onun kalçasına bastırdı. "Buna inandığımdan emin değilim. Daha iyi yalan söylemelisin." Bir kıvrıldı

Kolunu ona doladı ve neredeyse kucağına çekecek kadar yaklaştırdı. Ona doğru rahatça yerleşti. Uzun bir dört ay olmuştu.

Sıcaklığının kalıcı etkileri olmadan onun yanında rahattı. Her geçen gün, omega-oluşu uzaklaşıyor, onu kendisinin bir gölgesi olarak bırakıyor ama kontrolün onda olduğunu hissetmesine izin veriyordu.

Layla gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açtı. "Sana pasta yapıyorum ve sen de karşılığını böyle ödüyorsun," diye takıldı.

"Utanç verici bir davranış," diye kabul etti. "Bunu sana nasıl telafi edeceğim?"

Sırıttı ve onun eline uzanarak parmaklarını birbirine geçirdi. Kaşlarını çatı ve parmakları onunkilerin arasında seğirdi. Garip bir şekilde El ele tutuşmakta berbattı. Yapardı ama kıpırdamadan . Çok uzun sürerse gerginleşirdi. Onun sadece sevgi konusunda beceriksiz olduğunu düşünmüştü ama bu kadar uzun süre sonra duyguları incinmeye başlamıştı.

"Ah, şimdi neyi yanlış yapıyorum?" diye tersledi. Jaxon yüzünü buruşturdu. "Sorun yok. Sen iyisin."

Elini onunkinden çekti. "Hayır, söyle bana. Bilmek istiyorum."

İç çekti. "Bu beta. El ele tutuşmayız. Bu çok tehlikeli. Sen beni tutarken dövüşmem." avucunun içine aldı, böylece koku bezini avucuyla kapladı. "Alfalar partnerlerinin kokusunu kendilerine yakın tutmak için böyle dokunurlar ve seni korumak için istediğim zaman bırakabilirim."

"Ah," dedi, Jaxon'ın elinin bileğine doladığı kelepçeye bakarak. Anlamadığı bir şey daha vardı. Buna alışmış olması gerekirdi. Yeni çizdiği hemen altındaki yanağına dokundu.

Adam kadının parmaklarından uzaklaştı.

"Yapma." "Ne oldu?"

Onun bileğini sıktı ve kaçırdı. "Raina'nın kendine saklaması gereken bazı fikirleri vardı."

Layla'nın gözleri büyüdü ve kalp atışları hızlandı. "O iyi mi?" "Onun için endişeleniyor musun?" diye homurdandı, ruh hali bozulmuştu.

Öfke göğsünde çalkalanıyor, duyguları kendi duygularının önüne geçiyordu. "Sen herkesi yenebilirsin. Tabii ki ben daha çok onun için endişeleniyorum."

"Eğer güzel sözlerini ona mırıldanmayı tercih ediyorsan-"

Layla onu itti ama adam bileğini bırakmadı. "Dur!

Ben öyle bir şey demedim. Neyin var senin?"

". Benim sorunum da ."

Sonunda onu serbest bıraktı ve Layla kanepenin diğer ucuna kaydı. "Ne? Ben... neden böyle düşündün ki?"

"Aylar oldu, Layla. Aylar oldu." Adam ona baktı, yüzünde öfke ve umutsuzluk vardı.

Korku, midesinin derinliklerinden omurgasına doğru süzüldü. "Bana zaman vereceğini söylemiştin-"

"! Verdim! Sana verebileceğimi verdim. Herkes 'ne zaman' diye sorup duruyor. Raina, Rolland, Damian, lanet Aslin. "Ne zaman? Sanki bu benim kontrol edebileceğim bir şeymiş gibi."

Layla kanepenin dokuma desenine baktı. Isırık. Çiftleşme ısırığını kastediyordu. Çoğu gün bunu düşünmezdi. Birlikte sahip oldukları şey yeterince iyiydi. Güvenliydi.

Jaxon onun yanında titredi, elleri hiçbir şeye kenetlenmedi. "Beni ısırmanı sağlayamam. Bunu zaten kanıtladık. Bunun sadece hasta olduğun için olduğunu sanıyordum. Daha fazla zamana ihtiyacın vardı. Daha ne kadar zamanım var bilmiyorum."

Küçük bir nefes verdi. "Sahip olduğumuz şeyi seviyorum."

"Çünkü sen her şeye sahipsin. Dişlerime, dokunuşlarıma sahipsin. Benim sevgime ve korumama sahipsin. Hiçbir şey vermek zorunda değilsin geri dön." Odanın etrafına, onun dışında her yere baktı. "Duygularımı hissedebiliyorsun ve ben ne elde ediyorum? Ne düşündüğünü bilmiyorum. Bilmiyorum.

Ne istediğini biliyorsun. O aptal okul formlarını geri getiriyorum ve sen onlara dokunmuyorsun. Yapamayacağım bir şey istemiyorsun- yapmaya çalışıyorum- Her şey berbat ve nasıl düzeltereğimi bilmiyorum."

"Senden tamir istemedim."

"Benden hiçbir şey istemedin. Benden *asla* bir şey istemezsin. Hiçbir şey istemediğini varsayıyorum. Burada olmak *istemiyorsun*. Beni istemiyorsun."

"Beni onlara geri vermeyeceğini söylemiştin. Ben de bunu istiyordum."

"Seni onlara geri vermeyeceğim. Sana özgürlüğünü veriyorum."

Layla bileğindeki koku bezini ovarak kendini rahatlattı. Onun bu konuda bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordu. Korkusunu kendine saklamıştı. Her şeyin çok iyi gittiğini sanıyordu. Gözlerini ona dikti. "Gitmeme izin verirdin. Damian'ın bağımızı koparmasına izin verirsin."

Adam ona bakmadan homurdandı ve kadının göğsü sertçe sızladı. "Evet."

Ona baktı. Ona inanamıyordu. Hayatı boyunca bencil bir pislik olmuştu. Şimdi ne halt ediyordu? "Hera'ya olanlara rağmen-"

"Hera'ya ne olduğunu biliyorum. Oradaydım. Gördüm. O benim arkadaşımı. Bana güvendi ve ben onu durduramadım," diye hırladı Jaxon. Uzun bir süre Layla'ya baktı, sonra tekrar başka tarafa baktı. "Benim için endişelenme. Yapman gerekeni yap."

Göğsü ağrıyordu ve kadın bunu hissedebiliyordu. Çok acı vericiydi. Çok fazla.

Bundan kaçmak istedi. Damian'ın Jaxon'ı götürmesine izin vermek. bu kavga bitecekti. Ama bu, yarının eşi olmadan geçeceği anlamına geliyordu.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve burnunu adamın çalınmış kazağının sıcaklığına soktu. "Beni hâlâ istiyor musun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Lanet olsun, evet."

Layla başını salladı ve ona baktı. "Asla olmamı istediğin o mükemmel omega olamayacağım."

Jaxon acı acı güldü. "Asla ihtiyacın olan uysal alfa olamayacağım."

İkisi de berbat durumdaydı. Garip bir şekilde bu ona biraz teselli veriyordu. Hayatlarını bu kadar zorlaştıran sadece kendisi değildi. Zorlaştıran sadece yaşamaktı.

Layla derin bir nefes aldı. Nefes verdi. Sanki onu korkutup kaçıracaktı gibi yavaşça hareket etti ve dizlerini kalçalarının iki yanına koyarak adamın kucağına . Ellerini omuzlarına koyup parmaklarını ensesindeki saç tellerinde gezdirirken onu kuşkuyla izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Aptalca bir şey," diye fısıldadı göğsüne yaslanırken.

Jaxon'ın elleri kadının kalçalarına dayanmış, parmakları çürükler bırakacak kadar sertçe girmişti. "Alay etme. Bu çok zalimce."

"İstemiyorum. Seni istiyorum." Kadın adamın çenesinin altındaki koku bezine dokundu ve adam keskin bir nefes alarak çenesini kaldırdı. "Bu kadar zor olduğu için özür dilerim. Hâlâ anlamadığım için üzgünüm ama sana ihtiyacım var. Seni *seviyorum*, Jaxon."

BÖLÜM 24

J Axon nefesini içine çekti ve parmakları kadının kalçalarında kasıldı. Bir ondan uzağa, bir tekrar ona baktı. Elini açtı Ama ilk kez ağzından bir şey çıkmadı. Nutku tutulmuştu.

O günü görebileceğini hiç düşünmemişti.

Layla kendini ona doğru bastırdı, yüzü onunkine yakındı ve aynı havayı soluyordu. Kollarını onun boynuna doladı, sıkıca tuttu - göğüsleri onun sıcak göğsüne yaslandı. Boğazına dokundu, çenesinin sağ tarafının altındaki koku bezini buldu ve sonra parmaklarını omzunun doğru kaydırarak süngerimsi çiftleşme bezine dokundu.

Onun altında ürperdi ve titrek bir nefes aldı. "Layla," diye uyardı.

Elleri titriyordu. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Burnundan nefes aldı, sözlerine güvenemediğinde onun kokusunu aldı. "Hayır. Yalan söylemiyorsun ama ben beta değilim."

"Biliyorum." Başını onun göğsüne yasladı ve kalbini dinledi. Kalbinin hızlı atışı ona yüzünü onun boynuna doğru çevirme cesareti verdi. Orada onun kokusunu daha iyi alabiliyordu; tarçın ve misk, baharat ve ekşi ter.

Bir elini kızın ensesine koyarak onu kendine doğru çekti. "Ben evcilleştirebileceğin ve tasmalayabileceğin evcil bir hayvan değilim."

Cesur uyarısı karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni bunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Senin Omega'n olmak istiyorum."

Layla onun aletinin altında sertleştiğini hissedebiliyordu ve karnı şehvetle sıkıştı. Birkaç uzun ay boyunca sadece gece boyunca ona yakın durmuş, ağzını çiftleşme bezinin üzerine koyarak onu kıvrandır ve ıslatır hale getirmişti, ama ona tekrar binmeye çalışmamış, sadece parmaklarını bacaklarının arasına sokmuş ve ağzına çılgılık atana kadar klitorisini ovmuştu. Kalçasına yaslanır, kokusunu içine çekerdi. Kadın titrer, adamın daha fazla bastırmasını ama adam bunu asla yapmazdı.

Neden daha fazlasını istemediğini anlamıyordu. Ona verecekti ama Shera'nın suçlaması onu belli ettiğinden daha fazla rahatsız etmiş görünüyordu.

Onun gözlerinin içine baktı ve kalçasını ona doğru salladı. Hissetti Kasıtlı ve , doğal olmayan bir oyun oynar gibi - kızıştığı zamanki gibi tek bir vücut gibi hareket etmiyorlardı. Göbeğini adamın sikinin üzerinde kaydırđı, kalçalarını adama doğru dalgalandırdı. Adam inledi ve kadının içine doğru eğildi.

"Kahretsin," diye . Elini boğazına doladı, parmakları seğiriyor, sıkılamaya çalışıyordu. "Benimkini."

"Evet," dedi. Dizlerini adamın kalçalarına bastırdı. "Bugün seni düşünüyordum. İstedim... Kendime dokunmak istedim, ama sen dedin ki... bana dedin ki..."

Gözleri büyüdü. "Sana kendine dokunmamanı söylemiştim. Öyle mi?" Kadın başını salladı ve gözlerini önce bir anlığına adamın gözlerine baktı. Adam onun kalçasını okşadı. "Şimdi yardıma mı ihtiyacın var?"

"Evet, Alfa."

Parmakları kadının boğazında gerildi ve kadın ıslak merkezini adamın sikine dayadı. Kayganlık pantolonunu ıslattı ve onunkini de nemlendirdi.

"Dur. Kıpırdama," dedi.

Layla hareket etmeyi bırakıp gözlerini kapatarak onun sözlerine konsantre olurken inledi. Ürperdi ve titredi. Bunu kendi başına, bilerek yapıyordu. Hiçbir sıcaklık ya da garip his onu onu bu şekilde istiyordu. Bu onun kendi düşünceleri ve eylemleri idi. Yıllar süren inkâr ve istek sonunda onun kontrolü altındaydı.

Elini kızın dar taytının içine soktu. Onun elini duyabiliyordu. Klitorisinin üzerinde gezindiğini hissettiğinde parmakları ıslaklığının içinde kayıyordu. Nefes nefese kaldı ve parmaklarından kaçmak için dizlerinin üzerinde yükseldi.

"Şşş, ." Onu hafifçe aşağı itti. "Ben... Alfa, lütfen."

"Geri çekil, Omega."

Kadın adama hırladı ama o sırada adamın parmakları kadının içine girerken kadın yere çöktü.

Hepsi tek bir yumuşak hareket değildi. Adamın Parmakları içinde kıpırdadı ama derin bir nefes aldı ve tekrar başladı. Jaxon sessiz fısıltılarla onu övdü ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi.

Adam onu açıp sinirlerini yatıştırırken kadın inledi ve kulağına doğru soludu.

Onu sırt üstü yatırmak için kalçalarından tuttu ama kadın onu tekrar oturmaya itti. Sadece küçük, tahrik edici bir hırıltıyla kolayca gitti.

"Bu şekilde ihtiyacım var," dedi.

Jaxon başıyla onayladı ve eşofmanının eteklerini tutup yukarı çekerek çıkardı, sonra da atletini.

Layla tozluklarını tekmelemek için yana kaydı, Jaxon külotuyla birlikte onları da ayağından çekene kadar bu hiç de iyi gitmiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Bu havayı bozdu mu?"

"Hayır," diye tersledi ve onu tekrar üstüne çekti ve kendi kemerini açmak için uğraşmaya başladı.

Çabucak ona yardım etti, sikini çıkardı ve sıkıca kavradı.

Jaxon inledi ve omuzlarını kanepenin arkasına doğru yuvarladı.

Tekrar ona uzandı, parmakları içine daldı. "Ne istiyorsun, kedicik?"

Yanıyordu - hem kanı hem de teni. Onun kendisine dokunmasına ihtiyacı vardı. Onun içinde olmasına ihtiyacı vardı. "Alfa," diye yalvardı. "Lütfen. Becer beni."

Onu kaldırdı ve dizlerinin üzerinde sabitledi.

"İçinde bir şey mi istiyorsun?" diye sordu sert bir hırıltıyla.

Çılgınca başını salladı. Ona ihtiyacı vardı. Yanakları utançtan kızarmıştı ama lanet olsun, ona ihtiyacı vardı. Aleti kadının göbeğine doğru bastırıyor ama tam olarak içine girmiyordu.

"Senin sıran. Bana ne kadar istediğini göster."

Yere çöktü ve haykırdı. Çok uzun zaman olmuştu ve adam çok büyüktü. Sıcaklığın sisi dışında daha da büyük hissediyordu. Dudağını ısırды ve onun üzerine daha da gömüldü. İç organları sıkışmıştı.

Dudağını ısırды. Onun koku bezlerine dokunmasına ihtiyacı vardı. Onun kendisini sakinleştirmesine, ve gevşetmesine ihtiyacı vardı. "Yardım edin," diye dikizledi.

"Hayır," dedi. "Bunu kendin yapabilirsin."

Adamın azarlamasıyla gerildi ama adam haklıydı. Elleri onun yanlarını okşadı - yatıştırıcı ama daha fazlasını yapmayı reddederek.

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve yüzünü onun boynuna bastırdı.

"Ah, ah. Jaxon," diye fısıldadı.

"Şşş, iyi kız," dedi. "Biraz yukarı ve tekrar aşağı."

Adamın söylediği gibi hareket etti ama adam ona yardım etmeye çalışmadı, tüm işi onun yapmasına izin verdi. Kendini açıyor, yer açıyordu. Ona sahip olmak. Onu tutmak. Uyarılma acının altında kaynadı, sonra içinden ve üstünden . Yumuşak bir şekilde aşağı yukarı hareket etmeye, ona karşı sallanmaya devam ederken rahatladı.

Kadın aşağı yukarı pompaladı ve adam da birlikte hareket etmeye başladı, kalçaları kadının içine doğru itiliyordu. Hareket ettikçe nefes nefese kalıyordu. Bu çok daha fazla bir egzersizdi

beklediğinden daha fazla. İyi hissettirdi. Oh çok iyi.

Onu tekrar aşağı çekti ve düğümünün ona baskı yaptığını hissetti. Bu onun içine nasıl sığacaktı? "Oh."

"Şşşt," diye yalvardı. Hareket ederken onu hareketsiz tuttu, sürtünme ve baskı onu deliliğe sürüklüyordu. Tırnaklarını adamın omzuna geçirdi ve adam tamamen içine kadar daha sert bastırdı. Kadın nefes nefese kaldı ve adam inledi.

"Layla," diye nefes nefese kaldı.

Onu öptü. Onun adını. Ondan istediği tek şey buydu. Bir omega'dan daha fazlası olmalıydı. Onu çılgına çeviren bir vücuttan ve feromonlardan daha fazlası olmalıydı. Onun için bundan daha fazlasıydı.

Jaxon onun boynuna sokulup çiftleşme bezini yalamaya başladı ama kadın onun saçlarından tutup başını yana çekti. Ağzıyla omzunun tepesindeki çiftleşme bezini buldu. Tadı yanık gibiydi.

"Siktir. Siktir." Ona daha sert çarptı, neredeyse onu kucağından indirecekti.

"Benim," diye homurdandı. Adam ona aitti.

Layla ısırdı. Ateş ve kan dilinin üzerinde cızırdadı. İnledi ve Jaxon çığlık atmış olabilir. Bunu söyleyemezdi. Feromonlarının tarçını onu yaktı, titremesine neden oldu ve kalçalarını dizlerinin arasına sıkıştırdı.

Kadın adamın sikine, klitorisi de adamın kasık kemiğine yaslandı.

Jaxon inledi ve kollarını ona doladı. "Evet, lanet olsun. Teşekkür ederim. Siktir. Seni seviyorum."

Daha sert ısırdı. Onu seviyordu. Bu doğruydı. Hormonlardan daha . Birlikteydiler. Çiftleşmişlerdi. Alfa ve Omega.

Layla inledi, içi kasıldı ve adamın düğümüne kilitlendi. Gözlerinin arkasında kıvılcımlar çaktı ve tüm vücudu dalgalı bir sıcaklıkla gerildi. Çığlık attı ve ona karşı dalgalandı, klitorisini ona sürttü, duygu parçalanıp vücuduna doğru sürüklenene kadar, Jaxon'ın kolları onun etrafında sıkıca kenetlendi.

Onu serbest bıraktı ve kollarında geriye yaslandı. Adam şok olmuş ve düşmüş görünüyordu. Kanın tadına baktı ve göğsünden aşağı damladı. Çok sert ısırmıştı. Boynuna dokundu. "Özür dilerim."

"Siktir et." Onu bir öpücük için kendine çekti, aralarına kan bulaştı. Demir ve tarçın. Kalçaları kızın içine gömüldü. Adamın tekrar boşaldığını, tohumunun onu doldurduğunu hissetti.

"Seni hissedebiliyorum," dedi ağzının içine. "Oh, lanet olsun." Başını onun göğsüne yasladı. "Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim."

"bir his?" diye sordu. Göğsü acılı bir sevinçle, onun duygularıyla sızladı.

"Yorgunsun. Endişelisin."

"Evet," diye kabul etti. bir dehşet şimşegi çaktı. Belki de ne hissettiğini bilmek çok fazlaydı. Bu yüzden ondan nefret edecekti ama o bunu bastırmaya çalıştı - ele geçirmesine izin vermedi. Onu seviyordu. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. O yokken çok yalnızdı.

Dudakları yukarı doğru seğirdi. "Benden hoşlanıyorsun."

"Evet," diye tekrar kabul etti. "özür dilerim."

"Artık benden kaçamazsın." Ağzına ve kısa sakalına kan bulaşmıştı. Yara izleri tuhaf bir şekilde pembe ve solgundu, yüzü ise efordan kıpkırmızıydı. Bir canavara benziyordu.

"İstemiyorum." Gömleğinin kalan düğmelerini açtı ve omuzlarından aşağı itti. Ellerini dövmelelerinin üzerinde gezdirdi, üç başlı köpek kafalarını okşadı. "Bunu sen de hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi.

Uzun bir süre ona doğru kıvrıldı, onun sıcak tenini kendi teninde hissetti. Midesi usulca kasıldı. Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ geliyor musun? Kanepeyi mahvedeceksin."

"Beni o lanet şeyin üzerinde yetiştirmeye çalışmamalıydın," dedi.

Temb

elce. Güldü. "Bu benim hatam mı?"

"Dişlerini kullanırsan düğümü çözersin."

Göğsündeki his heyecan vericiydi, mutluluk ve neşe. Bir şey Aşktan başka bir şey olamazdı. Onu seviyordu. Sadece bir omega olduğu ve ona sahip olduğu için değil. Onunla birlikte gelen tüm kırık parçaları da seviyordu.

Ne tür bir insan olduğunun pek bir önemi yokmuş gibi görünüyordu; ister beta ister omega olsun, onu olduğu gibi seviyordu. İçini çekti ve ona doğru gevşeyerek kollarını ona dolmasına ve sarılmasına izin verdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Layla.

"Sen de, kedicik." Jaxon onun başının tepesini öptü ve mırıldandı.

~SON~

OceanofPDF.com

*Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.
Sizin gibi okurlar diğer okurların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı
oluyor!*

*Güncellemeler için lütfen [@renleywallis](#) adresinden bana
katılın Teşekkürler!*

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Renley Wallis bağımsız bir kara romantizm yazarıdır.

OceanofPDF.com